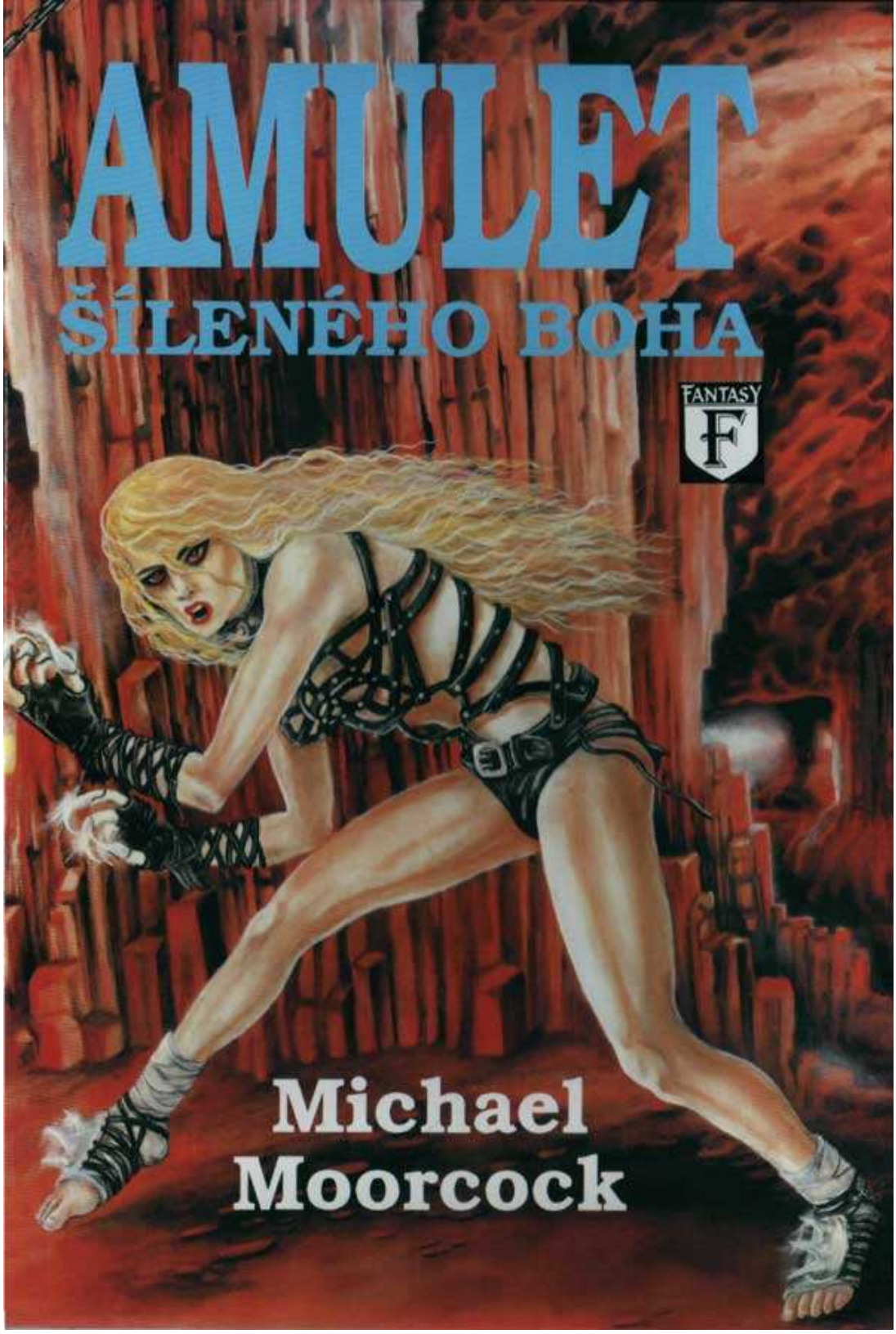

AMULET
ŠÍLENÉHO BOHA
FANTASY
F
Michael
Moorcock

Nakladatelství Laser doporučuje:

Michael Moorcock
HISTORIE KOUZELNÉ HŮLKY

ve čtyřech dílech:

ČERNÝ DRAHOKAM
AMULET ŠÍLENÉHO BOHA
a dále

MEČ ÚSVITU
KOUZELNÁ HŮLKA

AMULET

ŠÍLENÉHO BOHA

Michael Moorcock

Laser

Název originálu: **THE MAD GOD'S AMULET**

Ilustrace na obálce: **Jana Komárkova**

Grafická úprava obálky: **Petr Bauer**

Překlad: **Jiří Pilch**

Redakce: **Magda Novotná, Helena Šebestová**

Copyright © 1968 by Michael Moorcock
All Rights Reserved
Copyright © 1994 for the Czech translation by J. Pilch
Copyright © 1994 for Cover by J. Komárkova
Copyright © 1994 for the Czech edition by Bauer

ISBN 80–85601–81–8

KNIHA PRVNÍ

Víme už, jak se Dorianu Hawkmoonovi, poslednímu knížeti kölnskému, podařilo zbavit moci Černého drahokamu a zachránit před dobytím vojsky Temného impéria Granbretanu město Hamadán. Po vítězství nad nejnebezpečnějším nepřítelem, baronem Meliadem, se Hawkmoon vydal zpět na západ, do obléhaného Kamargu, kde jej čekala jeho snoubenka Yisselda, dcera hraběte Brasse. Spolu se svým veselým přítelem Oladahnem, zvěročlověkem z bulharských hor, opustil Persii a vydal se ke Kyperskému moři a přístavu Tarábulus, kde chtěl najít loď, jejíž kapitán by byl natolik odvážný, že by je dopravil na pobřeží Kamargu. Ale v Syrské poušti zabloudili a byli již blízci smrti žízní a vyčerpáním, když zahlédli spásné ruiny Sorianda, ležící na úpatí pásma zelených vršků, na nichž se popásaly divoké ovce...

Temné impérium mezitím v Evropě rozšiřovalo oblast své krvavé vlády – a někde tam pulzovala Kouzelná hůlka, rozšiřovala svůj vliv na tisíce kilometrů prostoru a vytvářela osudy lidí vyvolených, tak silně odlišných charaktery i touhami...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1.
Soriandum

Město bylo staré, značně poznamenané zubem času – kamenné zdi vyleštěné větrem, opadané štukové ozdoby, nachýlené věže a napůl rozpadlé zdi. Divoké ovce škubaly trávu vyrůstající ve škvírách dlažby a pestře opeření ptáci hnízdili na sloupech zdobených sotva znatelnými mozaikami. Toto město kdysi vzbuzovalo úžas i úctu, teď už bylo jen krásné a tiché. Dva poutníci vjeli, mezi zdi v něžném světle časného rána, ovíváni laskavým vánkem v tichu starověkých ulic. Zvuk koňských kopyt zanikal mezi stářím zezelenalými kopulemi věží. Ponořili se do bludiště trosek, zářících oranžovým, okrovým a purpurovým kvítím. Byli v Soriandu – opuštěném městě.

Oba jezdci, stejně jako jejich koně, byli pokryti tlustou vrstvou prachu; celí zešedlí vypadali jako oživené sochy. Jeli pomalu, zvědavě se rozhlíželi a obdivovali půvab mrtvého města.

První byl vysoký, štíhlý muž; i přes zřejmou únavu se pohyboval s osobitým půvabem, což dovolovalo domněnku, že je znamenitým šermířem. Jeho dlouhé, krásné vlasy slunce takřka vybělilo a ve světle modrých očích se zračily jiskřičky šílenství. Nejpodivuhodnější na jeho vzhledu byl ale matně černý drahokam, vrostlý doprostřed čela – znamení, za něž mohl děkovat odporným snahám vědců-kouzelníků z Granbretanu. Byl to Dorian Hawkmoon, kníže kölnský, vyhnaný ze svých zákonných držav útočníky Temného impéria, jež se rozhodlo ovládnout celý svět. Dorian Hawkmoon, jenž odpřisáhl pomstu nejmocnějšímu národu, žijícímu na této válkami zmučené planetě.

Stvoření, jedoucí za Hawkmoonem, neslo na zádech veliký kostěný luk a toulec naplněný šípy. Oblečeno bylo pouze do krátkých kalhot a na nohou mělo boty z měkké semišové kůže; celé

tělo, i s obličejem, pokrývala zrzavá, chundelatá srst. Stvoření svou výškou nedosahovalo ani Hawkmoonových ramen. Byl to Oladahn, potomek čaroděje a obryně z bulharských hor.

Oladahn se zmateně rozhlédl a setřásl si prach z kožešiny.

„Tak krásné město jsem v životě neviděl. Proč bylo opuštěno? Proč lidé opustili tak krásné město?“

Hawkmoon si jako vždy, když byl v rozpacích, přetřel drahokam na čele.

„Nějaká epidemie? Kdo ví? Můžeme jen doufat, že pokud tady nějaká nemoc byla, nezůstala už po ní ani stopa. Konečně, o tom budeme uvažovat později. Jsem si jist, že odněkud slyším šumění vody, což je moje nejhoroucnější přání. Jídlo je druhé, spánek třetí v řadě. A pomysli, drahý Oladahne, na to vzdálené čtvrté…“

Na jednom náměstíčku narazili na zeď ze šedomodrého kamene, ozdobenou reliéfem, znázorňujícím dívčí postavy. Z očí jedné panny tryskala křišťálově čistá voda a padala dolů do nádržky. Hawkmoon se sehnul a napil, pak si přejel mokrýma rukama po zaprášené tváři. Ustoupil, aby se mohl napít i Oladahn, pak přivedl koně, aby uhasili žízeň i oni.

Sáhl do sedlového vaku a vytáhl pomačkanou a potrhanou mapu, již obdrželi v Hamadánu. Jezdil po ní prstem, až konečně nalezl název Soriandum. Ulehčeně se pousmál.

„Z cesty jsme moc nesešli,“ řekl. „Za těmito horami teče Eufrat a asi tak týden cesty od něj je Tarábulus. Odpočineme si tu jeden den a noc a pak pojedeme dál. Osvěženi budeme postupovat rychleji.“

Oladahn se pousmál.

„Samozřejmě. Jsem také přesvědčený, že před odjezdem prohledáš celé město.“ Opláchl si vodou i kožešinu a pak se sehnul pro luk a šípy. „A pokud se jedná o tvoje druhé přání, jídlo, tak se vrátím za chviličku. Viděl jsem divoké ovce, pasou se na horách. Dneska budeme mít k večeři skopovou pečeni.“

Vyšvihl se na koně a odcválal k rozvalené městské bráně, zatímco Hawkmoon svlékl zaprášený oděv a začal nabírat plné

hrsti studené pramenité vody; oplachoval si hlavu i celé tělo, hekal a opájel se pocitem dokonalého uspokojení. Po nějakém čase sáhl do sedlového vaku, vytáhl čistý oděv a oblékl si hedvábnou košili, dar královny Frawbry z Hamadánu, a modré bavlněné kalhoty s dole rozšířenými nohavicemi. Potěšen, že mohl svléknout těžké kůže a ocelový pancíř, v němž cestoval pouští v obavách před setkáním s vojáky Temného impéria, doplnil Hawkmoon garderobu párem lehkých sandálů – o předcházejících obavách svědčil už jen meč u pasu.

Bylo velice nepravděpodobné, že by jejich pronásledovatelé došli až sem. A město se mu navíc zdálo tak klidné, že si ani nedokázal představit žádné nebezpečí, které by tu na ně mohlo číhat.

Přistoupil ke koni, odsedlal ho, pak se schoval do stínu rozpadlé věže, opřel se o kamennou zeď a čekal na Oladahna a slíbené skopové.

Zanedlouho minulo poledne a Hawkmoon začínal mít o přítele obavy.

Když pak uplynula další hodina, nepokoj jej zachvátil úplně, takže raději osedlal koně.

Bylo mu jasné, že je naprosto nemožné, aby tak zkušený lukostřelec, jakým je Oladahn, potřeboval na ulovení jedné ovce tolik času. Z druhé strany ale nikde nepozoroval ani nejmenší náznak ohrožení. Bylo možné, že Oladahn byl tak unaven, že se rozhodl trochu se prospat – na hodinku nebo dvě – než se vrátí s ulovenou ovcí zpátky do města. I kdyby ale byl toto pravý důvod jeho zpoždění, rozhodl se Hawkmoon, že se po něm podívá.

Vyskočil na koně a rozjel se k rozpadlým hradbám a horám za nimi. Měl dojem, že kůň, jen co se kopyty dotkl trávy, získal zpátky mnoho předtím ztracené energie. Musel mu až trochu přitáhnout opratě, když se tryskem vnořil mezi kopce.

Zahlédl před sebou stádo divokých ovcí, vedených velkým,

hrozivě vyhlížejícím beranem – možná to bylo totéž stádo, o němž mluvil Oladahn. Nikde ale nebylo po malém chlupáči vidět ani stopu.

„Oladahne!“ zvolal a rozhlížel se po svazích. „Oladahne!“

Odpovídala mu jen tlumená ozvěna.

Hawkmoon se zamračil a popohnal koně k nejvyššímu vrcholu v okolí; doufal, že z takové pozorovatelny přítele někde zahlédne. Divoké ovce prchaly před koněm, uhánějícím po měkké trávě. Konečně dorazil na vrchol kopce a rukou si zaclonil oči před sluneční září. Rozhlížel se na všechny strany, Oladahna ale nikde neviděl.

Dlouho se díval po kraji v naději, že zahlédne alespoň stopu přítomnosti svého přítele. Když obrátil zrak k městu, zpozoroval na náměstíčku s tryskající vodou nějaký pohyb. Klamaly jej snad oči anebo opravdu viděl lidskou postavu, pohybující se ve stínu ulice, jak vybíhá z náměstíčka k východu? Jestliže ano, proč neodpovídá na jeho volání?

Někde v hlubokých zákoutích podvědomí se mu najednou zrodil strach, přestože si pořád nepřipouštěl ani myšlenku na to, že by se ve městě mohlo skrývat jakékoli nebezpečí.

Otočil koně zpátky po svahu a zanedlouho proskočil průrvou v hradbě.

Ulicí se rozlehl zvuk kopyt, tlumený silnou vrstvou prachu. Hawkmoon uháněl na náměstíčko, neustále volal Oladahnovo jméno. Odpovědí mu ale zůstávala jen hluchá ozvěna. Na náměstíčku nebyla po malém človíčkovi z hor ani stopa.

Hawkmoon se zamračil. Byl si teď naprosto jist, že s Oladahnem nejsou jedinými lidmi ve městě, ačkoli stále ještě nikde neviděl nic, co by svědčilo o přítomnosti nějakých obyvatel.

Vykročil k jedné ulici, když vtom zaslechl tlumený zvuk, přicházející od hor. Zamyslel se. Byl přesvědčen, že ten zvuk zná. Zadíval se do oblohy. Konečně to spatřil – vzdálenou černou siluetu, zavěšenou ve vzduchu. Najednou se sluneční paprsky

odrazily od kovového povrchu. Zvuk byl stále zřetelnější – svištění obrovských bronzových křídel. Hawkmoonovi stouplo srdce až do krku.

Bezpochyby se blížila ozdobná ornitoptéra, vyrobená ve tvaru obrovského kondora. Zářila modrou, šarlatovou a zelenou barvou. Žádný jiný národ na Zemi neměl podobné stroje. Byl to létající stroj Temného impéria Granbretanu.

Teď už se Oladahnovo zmizení dalo vysvětlit lehce. V Soriandu byli vojáci Temného impéria! Musel si připustit, že Oladahna poznali, takže věděli, že někde poblíž je i Hawkmoon. Byl přece nejvíce nenáviděným nepřítelem Temného impéria.

Kapitola 2.
Huillam D'Averc

Hawkmoon se ukryl ve stínu uličky a doufal, že jej z ornitoptéry nespatřili. Pronásledovali ho snad Granbretanci přes celou poušť? Nebylo to příliš pravděpodobné. Proč se tedy objevili v této pustině?

Pro každý případ tasil velký bitevní meč a seskočil z koně. Rozběhl se ulicí, hledal nějaký úkryt. V měkkém oděvu z hedvábí a bavlny se cítil nahý a bezbranný.

Ornitoptéra přeletěla sotva několik metrů nad nejvyššími věžemi Sorianda. Určitě hledala právě jeho – člověka, jemuž Král-Imperátor odpřisáhl pomstu za „zradu" Temného impéria. Bylo pravděpodobné, že v bitvě o Hamadán zabil barona Meliada, ale Král-Imperátor již nepochybně ustanovil nového emisaře a přikázal mu stíhat nenáviděného Hawkmoona.

Mladý kölnský kníže neočekával, že jeho cesta bude prosta nebezpečí, nedomníval se ale, že bude nalezen tak rychle.

Ocitl se poblíž tmavé, zpola rozpadlé budovy; chládek její chodby sliboval bezpečný úkryt. Vešel dovnitř a ocitl se v rozlehlé hale se stěnami ze světlého štípaného kamene, místy byl porostlý hebkým mechem a rozkvetlými rostlinami. U jedné zdi vedla nahoru úzká stužka schodiště. S taseným mečem překonal několik pater po schodech, pokrytých mechovým kobercem, a ocitl se v nevelkém pokojíku, do něhož nahlíželo dírou ve zdi slunce. Hawkmoon se přitiskl ke zdi a vyhlédl z otvoru ven. Viděl odtud většinu města. Spatřil i ornitoptéru, kroužila a klesala, jak pilot v supí masce prohledával ulice.

Nedaleko se tyčila věž z vybledlé zelené žuly. Stála přesně ve středu města a byla dominantou celého Sorianda. Ornitoptéra ji několikrát obkroužila a Hawkmoona napadlo, že se pilot domnívá,

že je ukryt právě tam. Ale létající stroj se najednou posadil přímo na rovné, střílnami lemované střeše věže. Odněkud zdola přispěchaly další postavy a připojily se k pilotovi.

Ti lidé byli určitě Granbretanci. Všichni na sobě měli těžká brnění a pláště, jejich hlavy, ač bylo horko, zakrývaly obrovské kovové masky. To byl zvrácený zvyk vojáků Temného impéria, neodkládali masky bez ohledu na okolnosti. Bylo to zřejmě způsobeno nějakými hluboce zakořeněnými podmíněnými reflexy.

Jejich rezavě červené a tmavě žluté masky znázorňovaly rozzuřeného kňoura se zářivými drahokamy na místě očí a kostěnými kly, trčícími z rypáku.

Takže to byli žoldnéři Řádu kňoura, proslulí po celé Evropě krutostí. Šest lidí stálo kolem náčelníka, vysokého, štíhlého muže, jehož maska, vyrobená ze zlata a bronzu, byla tak precizně vymodelována, že vypadala skoro jako karikatura řádové masky. Ten člověk se opíral o ramena dvou ze svých lidí – podsaditého pořízka a nepředstavitelného obra, jehož holé nohy a paže se vyznačovaly takřka nelidským ochlupením. Hawkmoonovi blesklo myslí, že jejich náčelník musí být buď raněný nebo nemocný. Ale v tom, jak se opíral o ramena svých vojáků, bylo něco nepřirozeného, takřka teatrálního. V okamžení mu došlo, že už ví, kdo je ten náčelník. Určitě to je francouzský renegát Huillam d'Averc, původně výtečný malíř a architekt, který se ke Granbretancům přidal daleko dřív, než dobyli Francii. Tento záhadný člověk byl neobyčejně nebezpečným protivníkem, zvláště pak těm, které zmátl svou údajnou chorobou.

Náčelník Kňourů oslovil pilota, skrytého za supí maskou, ten v odpověď zavrtěl hlavou. Hawkmoona neviděl, ukázal ale, kde zanechal koně. D'Averc, byl-li to tedy d'Averc, apaticky vydal rozkaz jednomu vojákovi, který okamžitě zmizel někde dole, stejně rychle se zase vrátil zpátky a táhl za sebou vzpírajícího se Oladahna.

Hawkmoon s hlubokým pocitem úlevy sledoval, jak dva vojáci v kňouřích maskách táhnou Oladahna k věžičkám na střeše.

Přinejmenším je přítel naživu.

Náčelník Kňourů pokynul rukou a pilot v masce se naklonil k řídící desce svého stroje, vytáhl odtamtud zvonovitý megafon a podal ho obrovi, o jehož rámě se náčelník opíral. Obr přiložil megafon k rypáku velitelovy masky.

Do ticha města vtrhl znuděný, životem znavený hlas.

„Kníže kölnský, víme, že jsi někde v tomto městě. Chytili jsme tvého sluhu. Za hodinu zajde slunce. Nevzdáš-li se do té doby, budeme nuceni toho človíčka zabít.“

Teď už měl Hawkmoon jistotu, že to je Huillam d’Averc. Spojem hlasu a vzhledu tohoto člověka odválo veškeré jeho pochybnosti. Viděl, jak obr vrací megafon pilotovi a pak spolu s druhým kolosem pomáhá svému náčelníkovi přistoupit k rozbitým střílnám, aby se d’Averc mohl opřít a shlédnout do městských ulic.

Hawkmoon ovládl vztek a pokusil se odhadnout vzdálenost svého úkrytu od věže. Kdyby vyskočil dírou ve zdi, mohl by se po rovných střechách budov dostat k hromadě rumu, již viděl u paty jedné zdi. Odtamtud by se mohl snadno dostat na střílnami lemovanou střechu. Jenže, jakmile by svůj úkryt opustil, ihned by jej spatřili. Tuto cestu mohl překonat jen pod pláštěm noci – ale hned po západu slunce nepřátelé jistě začnou Oladahna mučit.

Zamyšleně se dotkl prsty drahokamu na čele, symbolu jeho předcházející závislosti na Granbretanu.

Bylo mu jasné, že když se vzdá, bude buď zabit na místě, nebo převezen do Granbretanu, kde jej čeká strašné, pomalé umírání pro potěšení úchylných lordů Temného impéria. Přišla mu na mysl Yisselda, jíž slíbil, že se vrátí, i hrabě Brass, jemuž odpřisáhl pomoc v boji s Granbretanem. Pomyslel i na Oladahna, s nímž jej spojovalo nezištné přátelství, človíček mu přece zachránil život.

Měl právo přítele obětovat? Mohl by takový čin ospravedlnit, i když bylo logické, že jeho život má v boji proti Temnému impériu mnohem větší cenu? Hawkmoon věděl, že v takovém případě je

logika k ničemu. Také si ale uvědomoval, že jeho oběť může být stejně zbytečná, protože neměl žádnou záruku, že náčelník Kňourů propustí Oladahna, když se mu sám vzdá.

Sevřel rty a silně stiskl jílec meče. Rozhodl se. Naklonil se daleko přes průlom ve zdi, jednou rukou se přidržoval kamenných zdí, pak mávl lesklou zbraní ke věži. D'Averc k němu líně pohlédl.

„Dřív, než se vám vzdám, musíte Oladahna propustit," zvolal Hawkmoon. „Vím, že všichni Granbretanci jsou lháři. Já vám ale dávám *slovo*, že se vám vzdám, když Oladahna propustíte."

„Možná, že jsme lháři," ozval se apatický, sotva slyšitelný hlas, „ale ne hlupáci. Proč bychom měli věřit tvému slovu?"

„Jsem kölnský kníže," odpověděl Hawkmoon přímo. „My slovo neporušíme nikdy."

Za kňouří maskou se ozval tichý, ironický smích.

„Ty můžeš být naivní, kníže kölnský, ale Huillam d'Averc ne. Mohu ti navrhnout kompromis?"

„Jaký?" otázal se Hawkmoon podezřívavě.

„Navrhuji, abys přišel na půl cesty k nám a ocitl se v dosahu ohňostřílu naší ornitoptéry. Pak tvého sluhu propustíme." D'Averc si ostentativně odkašlal a celým tělem se opřel o strunu. „Co ty na to?"

„To má být kompromis?" zvolal Hawkmoon. „Vždyť pak nás budeš moci snadno zabít oba, aniž by ses ocitl v nejmenším nebezpečí."

„Můj milý kníže, Král-Imperátor by tě mnohem raději viděl živého. Copak to nevíš? Mám v tom i *svoje* vlastní zájmy. Jestliže tě zabiju, mohu počítat nanejvýš s titulem baroneta. Pokud ale Krále-Imperátora potěším tím, že tě přivezu živého, čeká mě skoro jistě titul knížete. Copak jsi o mě ještě neslyšel, kníže Doriane? Jsem ten chorobně *ctižádostivý* Huillam d'Averc."

Argumenty to byly přesvědčivé. Jenže Hawkmoon dobře věděl, že Huillam má pověst lišáka. A i když byla pravda, že živý je pro Francouze daleko cennější než mrtvý, mohl se onen renegát

rozhodnout, že bude výhodnější neriskovat kvůli odměně, která jej stejně nemine, a Hawkmoona zabít, jen co se ocitne v dosahu ohňostřílu.

Hawkmoon se na chvíli zamyslel a pak si hlasitě povzdechl.

„Udělám, co říkáte, Huillame," řekl a chystal se přeskočit úzkou uličku, která jej dělila od řady rovných střech.

„Ne, kníže Doriane!" vykřikl Oladahn. „Nech je, ať mě zabijí! Můj život je naprosto bezcenný!"

Ale Hawkmoon se zachoval, jako by přítelův výkřik neslyšel. Vyskočil dírou, těžce přistál na patách na střeše sousedního domu. Stará stavba se otřásla v základech a na okamžik měl dojem, že co nevidět spadne, protože se střecha pod ním skoro zhroutila. Budova to ale vydržela a Hawkmoon se opatrně vydal ke věži.

Oladahn opět vykřikl a pokoušel se vytrhnout svým věznitelům.

Hawkmoon si ho nevšímal a postupoval stále dál kupředu, v ruce svíral meč, jímž ledabyle mířil k zemi, jako kdyby na něj zapomněl.

Oladahnovi se konečně podařilo vytrhnout se z rukou strážců a rozběhl se přes střechu věže. Dva vojáci se s nadávkami pustili za ním. Hawkmoon viděl, jak človíček doběhl k okraji střechy, na okamžik se zastavil a pak přeskočil střílny.

Ztuhl hrůzou, nedokázal pochopit, proč se přítel rozhodl obětovat život.

Pevněji sevřel meč a zvedl hlavu, aby viděl d'Averca a jeho lidi. Ohňostříl se již otáčel k němu. Co nejvíc se tedy sklonil a skočil k okraji střechy. Nad hlavou mu divoce zasvištěl plamen ohně, jako by se pokoušel chytit jej svými chapadly. Sklouzl ze střechy a zůstal viset na rukou; hleděl na dlažbu uličky hluboko pod sebou.

Poblíž něho, poněkud vlevo, začínala řada kamenných ozdob, vystupujících ze zdi. Podařilo se mu přesunout se k nim tak, že se mohl opřít o nejbližší z nich. Běžely po zdi šikmo dolů,

končily takřka až u dlažby uličky. Jenže kameny byly silně zvětralé. Udrží jej?

Nějaké dlouhé váhání si ale dovolit nemohl. Zavěsil se celou vahou na první ozdobu. Kámen začal praskat a drolit se jako ztrouchnivělý zub. Rychle se přehoupl na další, pak opět z jednoho na druhý. Ze zdi začaly odpadat úlomky kamene; rozbíjely se na vzdálené dlažbě.

Nakonec se mu podařilo sestoupit tak hluboko, že mohl seskočit; měkce přistál v silné vrstvě prachu. Teď se rozběhl, ne pryč od věže, ale přímo k ní. Jeho myšlenky byly vedeny neodbytnou touhou pomstít se d'Avercovi za to, že Oladahna donutil k sebevraždě.

Nalezl vchod do věže a skočil dovnitř právě včas, aby uslyšel dusání železem okovaných bagančat d'Avercových vojáků i jejich velitele, sbíhajících dolů. Zvolil si na schodišti příhodné místo, ohraničené zábradlím, kde k němu Granbretanci mohli přistupovat jen po jednom. První se objevil d'Averc, jenž se při pohledu na zlověstně hledícího Hawkmoona prudce zastavil a pak sáhl rukou chráněnou rukavicí pro svůj dlouhý meč.

„Jsi hlupák, nevyužils možnost k útěku, kterou ti svou nesmyslnou obětí přihrál tvůj sluha," ozval se posměšně žoldák v kňouří masce. „Mám dojem, že ať už chci nebo ne, budeme tě teď muset zabít..." Rozkašlal se a ohnul v pase skoro v agónii, pak se ztěžka opřel o zeď. Pokynul slábnoucí rukou podsaditému obrovi, stojícímu za ním; byl to jeden z těch, kdo mu pomáhali pohybovat se po střeše věže.

„Ach, milý kníže Doriane. Musíš mi odpustit... ta slabost mě přepadá v těch nejnevhodnějších okamžicích. Ecardo, mohl bys..."

Mohutně stavěný Ecardo skočil s mručením kupředu a napřáhl svou velikou válečnou sekeru s krátkou násadou. Potěžkal meč, který držel ve druhé ruce, a až zamlaskal radostí.

„Děkuji, pane. Teď se přesvědčíme, jak ten bez masky umí tancovat," řekl a postavil se do střehu.

Hawkmoon se pevně opřel, připravený odvrátit první ránu.

Ecardo po něm skočil s divokým výkřikem, ostří sekery zasvištělo vzduchem, narazilo ale na Hawkmoonovu zbraň. Teď se zvedl Ecardův meč a Hawkmoon, velice oslabený hladem a cestou pouští, sotva stačil uniknout. Ucítil, jak mu čepel meče rozsekla bavlněné kalhoty i kůži pod nimi.

Hawkmoon bleskově vytáhl čepel zpod sekery a meč s třeskem dopadl na rozšklebenou kňouří masku, vyrazil z ní jeden kel a hluboko promáčkl vystrčený rypák. Ecardo zanadával a snažil se znovu seknout, jenže Hawkmoon včas přitlačil protivníkovu ozbrojenou paži a uvěznil ji mezi svým tělem a zdí. Rychle povolil stisk na jílci meče, takže zbraň zůstala viset na řemeni, jímž měl opásáno zápěstí, pak chytil Ecardovu druhou ruku, aby ji zkroutil a zbavil tak protivníka vražedné sekery.

Ecardo jej kopl obrněným kolenem do rozkroku; Hawkmoon ani přes silnou bolest jeho ruku nepustil, škubl za ni, až konečně obra postrčil a ten s rachotem spadl ze schodů.

Těžce dopadl na kamennou podlahu, až se celá věž otřásla, a zůstal ležet bez pohybu.

Hawkmoon pohlédl nahoru na d'Averca.

„Nuže, pane, jsi už při silách?"

D'Averc sklopil zdobnou masku dozadu a odhalil bledou tvář a matné oči chronicky nemocného člověka. Rty se mu sešklebily v nevýrazném úsměšku.

„Udělám, co bude v mých silách," řekl a ihned udeřil s rychlostí, prozrazující šermíře v přinejmenším výtečné formě.

Teď ale iniciativu převzal Hawkmoon. Zaútočil na protivníka s takovou prudkostí, že jej skoro překvapil; d'Averc stačil útok odvrátit jen v posledním okamžiku. Apatický tón jeho hlasu byl v přímém protikladu s neobyčejně rychlým reflexem.

Hawkmoon pochopil, že d'Averc je svým způsobem takřka stejně nebezpečný jako mohutný Ecardo. Pochopil také, že je-li Ecardo jen omráčen, může se co nevidět ocitnout v pasti mezi dvěma protivníky.

Jejich souboj byl tak rychlý, že pohyb obou mečů splýval v

souvislý kovový lesk. Oba se drželi dobře. D'Averc s velikou maskou za hlavou se usmíval a v očích mu hořely plamínky tichého uspokojení. Vypadal jako člověk, který se oddává potěšení z poslechu hudby nebo jiné, stejně milé zábavě.

Hawkmoon vyhladovělý a unavený dlouhým putováním pouští, si uvědomoval, že nebude schopen v tak rychlém souboji vzdorovat dlouho. Zoufale čekal na třeba jen kratičké odkrytí vzorové d'Avercovy obrany. V jednu chvíli jeho soupeř maličko klopýtl na vydroleném schodu. Hawkmoon bleskově bodl, útok byl ale odvrácen, ba co víc, protivníkův meč jej v protiútoku škrábl do ramene.

Za d'Avercovými zády se mačkali rozzuření vojáci Řádu kňoura s tasenými meči, připraveni při první příležitosti kölnského knížete vyřídit.

Hawkmoonovi viditelně ubývalo sil. Už se jen bránil, sotva si dokázal poradit s odrážením blýskavé čepele, mířící tu na jeho oko, tu na krk, tu na srdce nebo břicho. Ustoupil o jeden schod. Pak ještě o jeden.

Když se zastavil na druhém schodu, uslyšel za zády hlasité zasténání. Pochopil, že Ecardo procitá. Uvědomil si, že jej co nevidět soupeři dostanou do kleští.

Kvůli myšlence na Oladahnovu smrt jej to ale příliš nezajímalo. Jeho obrana byla stále neurovnanější. D'Averc se usmíval stále víc, soudil, že okamžik jeho triumfu se blíží.

Protože nechtěl mít obra za sebou, seskočil Hawkmoon, aniž by se přitom otočil, najednou ze zbývajících schodů. Zády narazil na onoho druhého člověka. Bleskově se otočil, připraven postavit se zuřivému Ecardovi. Ale údivem takřka upustil meč.

„Oladahne!"

Malý človíček se právě skláněl, aby zvedl z podlahy meč – zbraň vojáka v kňouří masce, který se právě začínal hýbat.

„Ano, přežil jsem. Jen se mě neptej, jak. Pro mě je to také záhada," řekl Oladahn, mohutně se rozpřáhl a udeřil mečem Ecarda do přilbice. Obr opět omdlel.

Nebyl čas na vysvětlování. Hawkmoon jen tak tak stihl zastavit další d'Avercovu ránu. I v očích jeho soupeře se objevil údiv nad tím, že se Oladahn objevil živý.

Hawkmoon se opět pokusil na Francouze zaútočit, měl v úmyslu zasáhnout jeho nedostatečně chráněnou paži, ale d'Averc ránu znovu odvrátil a přešel do zuřivého protiútoku. Teď už Hawkmoon ztratil výhodu, již mu dávala předchozí pozice. Obklíčily jej divoce rozšklebené masky Řádu kňoura, neboť vojáci rychle seběhli se schodů.

Hawkmoon i Oladahn ustoupili ke dveřím, kde doufali získat opět výhodné postavení, jejich šance ale byly prakticky nulové. Dalších deset minut se drželi statečně, obklíčení přesilou nepřátel. Dva Granbretance zabili, další tři zranili. Jenže velice rychle ztráceli síly. Hawkmoon už sotva dokázal udržet meč v ruce.

Unavenýma očima už jen s obtížemi viděl nepřátele, stále těsněji svírající obklíčení v touze zabít jej.

„Chci je živé!" zaslechl ještě d'Avercův triumfální hlas a pak pod náporem železné vlny padl na podlahu.

Kapitola 3.
Přízraky

Omotané řetězy tak, že dokázali dýchat jen s námahou, Hawkmoona s Oladahnem odnesli přímo nesčíslným počtem pater dolů, do hloubi propastné věže, jež se skrývala v zemi stejně hluboko, jak vysoko čněla nad její úrovní.

Nakonec vojáci v kňouřích maskách došli do místnosti, kde kdysi bylo skladiště a která teď měla posloužit jako cela pro zajatce.

Hodili je obličeji dolů na drsné kameny. Leželi bez pohybu, pak je vojáci bagančaty otočili obličeji ke světlu smolné pochodně, již držel podsaditý Ecardo, jehož maska se jakoby šklebila radostí. D'Averc, pořád ještě se sňatou maskou a odkrytou tváří, stál mezi Ecardem a mohutným chlupatým vojákem, jehož si Hawkmoon všiml už dříve. Francouz si ke rtům tiskl brokátový šátek a ztěžka se opřel o obrovo rameno.

Teatrálně si odkašlal a pak se na zajatce pousmál.

„Obávám se, pánové, že vás budu muset zakrátko opustit. To středomořské podnebí mi zrovna nesvědčí. Dvěma tak čilým mládencům, jako jste vy dva, by ale škodit nemělo. Ujišťuji vás, že tady nebudete muset setrvat déle než jeden den. Vyslal jsem už rozkaz a co nevidět tady bude velká ornitoptéra, která vás dopraví na Sicílii, kde právě táboří mé hlavní síly."

„To jste už zabrali i Sicílii?" otázal se Hawkmoon nevzrušeně. „Dobyli jste již ostrov?"

„Ano. Temné impérium neztrácí čas. Jsem to já," d'Averc si s předstíranou skromností odkašlal do šátku, „kdo se stal sicilským *hrdinou*. Jen proto, že jsem tam velel já, podařilo se Sicílii dobýt tak rychle. No, můj triumf zase nebyl tak zvláštní, v armádě Temného impéria je mnoho stejně dobrých velitelů, jako

jsem já. Během několika posledních měsíců jsme v Evropě dobyli mnoho významných území. A na Východě také.“

„Ale Kamarg vám stále vzdoruje,“ poznamenal Hawkmoon. „Krále-Imperátora to musí dost rozčilovat, že?“

„Ach, Kamarg dlouhodobé obléhání nevydrží,“ odvětil d’Averc afektovaně. „Tuto nevelkou provincii sledujeme se zvláštní pozorností. Nu, dosud se nevzdala...“

„Určitě ne, dokud je hrabě Brass naživu,“ usmál se Hawkmoon.

„Právě,“ řekl d’Averc. „Slyšel jsem, že byl těžce raněn a jeho poručík, von Villach, prý v poslední bitvě zahynul.“

Hawkmoon nebyl schopen posoudit, kolik je v d’Avercových slovech pravdy.

Ačkoli nedal nic najevo, tyto zprávy jím hluboce otřásly. Cožpak je pád Kamargu tak blízko? A pokud ano, jaký osud pak čeká Yisseldu?

„Vidím, že tě ta zpráva znepokojila,“ zabručel d’Averc. „Netrap se ale, kníže. Jestliže všechno půjde, jak se patří, budu mít na pádu Kamargu osobní zájem. Mám totiž v úmyslu požádat o tu provincii jako odměnu za to, že jsem tě chytil. A tyto moje milé kamarády,“ ukázal na svoje zbrojnoše, „chci učinit v obdobích mé nepřítomnosti správci. Tráví se mnou všechny chvíle mého života, znají má tajemství i touhy. Nelíbilo by se jim, kdyby se se mnou nemohli podělit o triumf. Ecarda učiním správcem svého majetku. A myslím si také, že zde přítomnému Peterovi náleží hraběcí titul.“

Zpod masky se ozvalo zvířecké zamručení. D’Averc se pousmál.

„Peter není zrovna z nejbystřejších, ale jeho síla a věrnost nevzbuzují nejmenší pochybnosti. Je možné, že hraběte Brasse nahradím právě jím.“

Hawkmoon sebou vzteky trhl v řetězech.

„Jsi chytrá bestie, d’Avercu. Nepodaří se ti ale donutit mě k výbuchu, je-li to tvým úmyslem. Obrním se trpělivostí. Možná

se mi i podaří prchnout. A jestliže ano, pak až do konce svého života budeš žít ve strachu, že se úlohy obrátí a ty se ocitneš v *mých* rukou.“

„Obávám se, drahý kníže, že jsi příliš velký optimista. Odpočiň si, potěš duši klidem, protože až se ocitneš v Granbretanu, již ho nepoznáš.“

D’Averc se ironicky pousmál a vyšel z místnosti. Jeho lidé pospíšili za ním. Záře pochodní zmizela v dálce a Hawkmoon s Oladahnem zůstali v naprosté tmě.

„Ach,“ ozval se po chvíli Oladahnův hlas, „je mi velice zatěžko brát mou současnou situaci vážně po tom všem, co se dnes stalo. Pořád si ještě nejsem jist, je-li to jen sen nebo skutečnost, nebo zda jsem už po smrti.“

„Co se ti stalo, Oladahne?“ otázal se Hawkmoon. „Jak se ti podařilo přežít skok z takové výšky? Představoval jsem si tě mrtvého, rozbitého u úpatí věže.“

„Podle všech pravidel by to také tak skončit mělo,“ přitakal Oladahn. „Kdybych nebyl při pádu chycen duchy.“

„Duchy? Nedělej hloupé vtipy?“

„Ne. Ty bytosti se vyklonily z oken věže jako duchové a opatrně mě položily na zem. Tvarem i rozměry se od lidí nelišily, byly ale skoro neskutečné...“

„Musels spadnout na hlavu a to všechno se ti jenom zdá!“

„Možná máš pravdu...“ promluvil Oladahn, ale najednou se odmlčel. „A pokud ano, pak mám halucinace pořád. Ohlédni se vlevo.“

Hawkmoon otočil hlavu a až zasípal překvapením. Zřetelně zahlédl obrys lidské postavy. Zároveň ale, jako přes zředěné mléko, mohl vidět všechno, co bylo za tím člověkem. Viděl dokonce i kameny zdi.

„Klasický duch,“ zamumlal Hawkmoon. „To je zvláštní, že by se nám oběma zdál stejný sen...“

Postava se tiše, ale zvučně zasmála.

„Vůbec nesníte, poutníci. Jsme lidé, stejně jako vy. Jenže

hmota našich těl se liší od vaší, to je všechno. Existujeme v poněkud jiném rozměru než vy. Nejsme ale méně reální. Jsme obyvatelé Sorianda.“

„Takže jste toto město neopustili,“ promluvil Oladahn. „Jak se vám ale podařilo dosáhnout tohoto... zvláštního stavu existence?“

Přízrak se opět zasmál.

„Kontrolou mozku, cestou vědeckých pokusů, příslušným vytvarováním času a prostoru. Lituji, ale přesný popis toho, jak získat tyto vlastnosti, je prostě nemožný. Dosáhli jsme toho také, mimo jiné, vytvořením naprosto nového slovníku, takže tak vznikl jazyk, který byste nikdy nepochopili. Jedním si ale můžete být naprosto jisti – pořád ještě dokážeme rozeznat lidské charaktery, a to tak dokonale, že jsme ve vás poznali případné přátele a v těch druhých nepřátele.“

„Jsou to vaši nepřátelé? Proč?“ otázal se Hawkmoon.

„To vám vysvětlím později.“

Přízrak přistoupil k Hawkmoonovi a sklonil se nad ním. Mladý kníže kölnský najednou na celém těle ucítil zvláštní tlak, pak byl zvednut. Ten člověk sice vypadal jako přízrak jen částečně stvořený z hmoty, ale sílu měl, jak se zdálo, podstatně větší než obyčejný smrtelník. Ze tmy se vynořily další dva přízraky. Jeden zvedl Oladahna, druhý pak pohybem obou rukou nějak vytvořil slabé světlo, které stačilo osvětlit celou místnost. Teď mohl Hawkmoon vidět, že přízraky jsou vysoké a štíhlé, mají podlouhlé obličeje příjemných rysů a jakoby nevidoucí oči.

Hawkmoon si zpočátku myslel, že obyvatelé Sorianda dokáží procházet zdmi, teď si ale povšiml, že k němu prošli širokým tunelem, jehož ústí se černalo v polovici výšky jedné ze zdí. Ve vzdálené minulosti byl ten tunel něco jako nakloněná rovina, po níž se dovnitř spouštěly balíky se zbožím.

Přízraky se vznesly do vzduchu, vešly do tunelu a rozletěly nahoru, kde se v dálce po nějaké době objevilo slabé světlo – záře měsíce a hvězd.

„Kam nás nesete?“ otázal se Hawkmoon šeptem.

„Na bezpečné místo, kde vás budeme moci zbavit těch řetězů,“ odvětil člověk, který jej nesl.

Když dorazili k východu tunelu a ovál je chladivý noční vánek, na chvilku se zastavili a ten, který měl volné ruce, se vydal na průzkum, aby se přesvědčil, zda poblíž nejsou granbretanští vojáci. Když pak dal rukou znamení svým druhům, vyklouzli ven a rozletěli se nad rozbitými ulicemi ztichlého města, až konečně dorazili do nenápadného domu s rostlinnými ornamenty zdobenou fasádou, který vypadal daleko lépe než ostatní budovy. Nikde ale nebylo vidět žádné dveře na úrovni země.

Přízraky s Hawkmoonem a Oladahnem opět vzlétly a ve druhém patře vpluly širokým oknem dovnitř.

Zastavily se v holé místnosti bez jakýchkoli ornamentů, kde oba zajatce složily na podlahu.

„Kde to jsme?“ otázal se Hawkmoon. Stále ještě nevěřil vlastním smyslům.

„Tady žijeme,“ odpověděl přízrak. „Není nás mnoho, protože ač žijeme dlouhá staletí, neumíme se rozmnožovat. Takovou jsme zaplatili cenu za svoje schopnosti.“

Dveřmi pokoje vstoupily další bytosti, mezi nimiž se nacházelo i několik žen. Všichni vypadali stejně půvabně, pohybovali se lehce a jejich těla byla stejně mléčná a poloprůzračná. Neměli žádné oděvy. Podle rysů jejich sotva lidských tváří a těl se nedal odhadnout věk, vyzařoval z nich ale tak silný klid, že se Hawkmoon okamžitě uvolnil a cítil v naprostém bezpečí.

Jeden z nově příchozích držel v rukou nevelký přístroj, jen o málo větší než Hawkmoonův ukazováček. Přízrak přikládal přístroj k zámkům, uzamykajícím okovy, a ty se jeden po druhém s klapnutím otevíraly, až byli Hawkmoon s Oladahnem volní.

Hawkmoon se posadil a masíroval si ztuhlé svaly.

„Děkuji vám,“ řekl. „Zachránili jste mě před velice nepříjemným osudem.“

„Jsme rádi, že jsme vám mohli pomoci,“ odpověděl jeden z

nich, poněkud vyšší než ostatní. „Jmenuji se Rinal, kdysi Vrchní konzul Sorianda.“ Přistoupil k nim s přátelským úsměvem na rtech. „Jsem zvědav, zda by vás zajímalo, že nám můžete také pomoci.“

„Budu šťasten, když se vám odvděčím za to, co jste pro mě udělali,“ prohlásil Hawkmoon se zápalem. „Oč jde?“

„I nám hrozí od těch podivných vojáků s groteskními zvířecími maskami nebezpečí,“ řekl Rinal. „Chtějí totiž Soriandum srovnat se zemí.“

„Zbourat město? Ale proč? Jak je může ohrožovat opuštěné město? Vždyť ani není natolik významné, aby mělo cenu je anektovat.“

„Právě, že ne,“ odvěsil Rinal. „Vyslechli jsme jejich rozhovor a víme, že Soriandum pro ně má velkou cenu. Mají v úmyslu postavit na tomto místě jakousi obrovskou budovu, v níž budou přechovávat stovky svých létajících strojů. Budou je odtud vysílat do všech okolních zemí, aby tak provedli další anexe.“

„Chápu,“ zabručel Hawkmoon. „To je jim podobné. Proto také sem byl poslán d’Averc, bývalý architekt. Mají tady velké množství stavebních hmot, z nichž by mohli snadno postavit další velkou základnu ornitoptér a jde jim hlavně o to, aby si nikdo – nebo skoro nikdo – nevšiml jejich aktivity na tomto území. Temné impérium by tu pak disponovalo silou, o níž by až do zahájení útoku nikdo nic nevěděl. Je třeba je zastavit!“

„Ano, už s ohledem na náš osud,“ pokračoval Rinal. „Jsme totiž nerozlučně připoutáni k tomuto městu, snad dokonce i víc, než byste byli schopni pochopit. Město a my tvoříme jeden organismus. Bude-li zbořeno, přestaneme existovat i my.“

„Jak je ale můžeme zastavit?“ otázal se Hawkmoon. „Jak vám mohu pomoci? Určitě máte přístroje, vyrobené díky výsledkům vysoce rozvinuté vědy. Já mám jen meč – a i ten má teď v rukou d’Averc!“

„Říkal jsem už, že jsme připoutáni ke svému městu,“ vysvětloval Rinal klidně. „Proto také potřebujeme pomoc.

Nemůžeme se pohybovat mimo město. Už dávno jsme se zřekli všech pozemských mechanismů. Zůstaly zakopány pod jedním pahorkem několik kilometrů za hranicemi Sorianda. Teď potřebujeme jen jeden zvláštní stroj, nemůžeme se pro něj ale vypravit. Vy dva, smrtelníci s možností volného pohybu, byste byli schopni dopravit nám ho sem.“

„S radostí,“ odpověděl Hawkmoon. „Jestli nám přesně vysvětlíte, kde se nachází, přineseme vám ho. Nejlepší by bylo, kdybychom vyrazili hned, než d’Averc zjistí, že jsme se mu ztratili.“

„Máte pravdu. Stroj by tady měl být tak rychle, jak jen to bude možné,“ souhlasil Rinal. „Musím vám ale prozradit ještě něco. Stroje jsme tam shromáždili, když jsme se ještě, i když už jen omezeně, mohli ze Sorianda vzdalovat. Abychom měli naprostou jistotu, že tam budou v bezpečí, postavili jsme mechanickou bestii, hrůzného strážce, který má za úkol zastrašit každého, kdo by náš sklad objevil. Tento kovový tvor může i zabíjet a také zabije každého, kdo není naší rasy a opováží se vejít do jeskyně.“

„Jak můžeme tu bestii zneškodnit?“ zeptal se Oladahn.

„Existuje jen jeden způsob,“ odpověděl Rinal s hlasitým povzdechem. „Musíte s ní bojovat a zničit ji.“

„Ach tak,“ pousmál se Hawkmoon. „Mám dojem, že jsem se dostal z bláta do louže, která je stejně nebezpečná.“

Rinal zvedl obě ruce. „Ne. Nežádáme po vás *nic*. Domníváte-li se, že budete mnohem užitečnější ve službě nějakému jinému cíli, zapomeňte na nás a běžte svou cestou.“

„Vděčím vám za svůj život,“ odpověděl Hawkmoon. „Do smrti bych trpěl výčitkami svědomí, kdybych ze Sorianda odjel s vědomím, že město bude zbořeno, vaše rasa zničena a Temné impérium získá možnost rozsévat na Východě ještě větší zkázu než dosud. Ne. Udělám pro vás vše, co bude v mých silách, nemám ale žádnou zbraň, takže stojím před dost nepříjemným úkolem.“

Rinal pokynul jednomu z přízraků, který vplul do pokoje, aby

se po delší chvíli vrátil s Hawkmoonovým velkým mečem a Oladahnovým lukem, šípy i mečem.

„Získat tyto věci pro nás není nic obtížného," usmál se Rinal. „Máme pro vás ještě jinou, značně zvláštní zbraň," řekl a podal Hawkmoonovi onen přístroj, s nímž byly otevírány zámky. „Nechali jsme si to, když jsme uschovali většinu našich zbývajících přístrojů do skladu. Tento přístroj dokáže otevřít jakýkoliv zámek, stačí jej jen namířit požadovaným směrem. S jeho pomocí se dostanete do hlavního sálu skladu, kde mechanická bestie střeží staré soriandské stroje."

„A jak ten stroj, který vám máme přinést, vypadá?" zajímalo Oladahna.

„Je to nevelký přístroj, víceméně velikosti lidské hlavy. Jeho povrch září všemi barvami duhy. Na pohled vypadá jako krystal, ale na dotek připomíná kov. Podstavec je z onyxu, z něhož vyrůstá oktagonální objekt. Ve skladišti mohou být dva takové přístroje. Budete-li moci, přineste oba."

„K čemu slouží?" otázal se Hawkmoon.

„To poznáte, až se vrátíte."

„Pokud se vrátíme," poznamenal filozoficky zasmušilý Oladahn.

Kapitola 4.
Mechanická bestie

Když se poněkud osvěžili jídlem a vínem, ukradeným přízraky d'Avercovým lidem, opásali se Hawkmoon i Oladahn zbraněmi a připravili se opustit dům.

Přidržováni dvěma Sorianďany byli opatrně spuštěni na zemi.

„Ať vás provází Kouzelná hůlka," zašeptal jeden z přízraků. Pohlížel za Hawkmoonem, který už vykročil k městským hradbám. „Slyšeli jsme totiž, že jsi jejím služebníkem."

Hawkmoon se otočil, aby se zeptal, odkud to ví. Podruhé se dověděl, že slouží Kouzelné hůlce, ačkoli sám o tom netušil ani to nejmenší. Než ale stačil otevřít ústa, přízraky zmizely.

Zamračeně vykročil cestou z města.

Jakmile se ocitli mezi pahorky několik kilometrů za Soriandem, Hawkmoon se zastavil, aby zjistil, kde vůbec jsou. Rinal jim řekl, že mají vyhlížet malou pyramidku z tesaných žulových kostek, vytvořenou před staletími předky Sorianďanů. Spatřili ji, až když se na povrchu prastarých kamenů zatřpytily stříbrné záblesky měsíčního světla.

„Teď musíme zatočit k severu," prohlásil kölnský kníže, „a najít kopec, kde byla žula vylámána."

Za další půlhodinu na něj narazili. Vypadal, jako kdyby jej kdysi dávno napůl přesekl nějaký obrovský meč. Od té doby jej opět porostla tráva a celý lom už připomínal spíše dílo přírody.

Hawkmoon s Oladahnem rychle běželi po travnatém svahu k hustému křovisku, rostoucímu těsně pod skalní stěnou. Rozhrnuli větve a odkryli úzkou průrvu v žulovém masívu. Byl to skrytý vchod do soriandského skladiště strojů.

Přidřepli a protáhli se škvírou, až se ocitli v prostorné jeskyni.

Oladahn zapálil předem připravenou pochodeň a před jejich očima se objevila velká, pravidelná jeskyně, nejpravděpodobněji dílo lidských rukou.

S Rinalovými pokyny na paměti přistoupil Hawkmoon k protilehlé stěně a začal hledat nenápadné znamení ve výši ramene. Nakonec je nalezl – byl to nápis v jemu neznámém písmu, pod nímž se rýsovala nepatrná prohlubeň. Vytáhl z kapsy přístroj na otevírání zámků a vložil ho do prohlubně.

Když jemně přitlačil, ucítil v paži podivné mravenčení. Skalní stěna před ním se zachvěla. Silný závan vzduchu málem sfoukl plamen pochodně. Stěna zesvětlala, byla stále průzračnější, až nakonec beze stopy zmizela.

„Skála tam zůstane pořád," říkal jim Rinal. „Jen bude na nějakou dobu přenesena do jiného rozměru."

Opatrně, s meči před sebou, vkročili do širokého tunelu, rozjasněného studeným zeleným světlem, vyzařujícím ze skal, připomínajících roztavené sklo.

Před nimi se tyčila další stěna. Na jejím povrchu zářila osamocená červená tečka; Hawkmoon nařídil přístroj přímo na ni.

Opět je ofoukl silný proud vzduchu, teď je málem srazil k zemi. Skála zaplála bíle, pak pohasla do mléčného blankytu, aby konečně zmizela úplně.

Tuto část tunelu vyplňovalo mléčně bílé světlo a stěna, která ji uzavírala, byla matně černá.

Když před nimi zmizela i ona, vkročili do tunelu ze žlutého kamene, a to už věděli, že hlavní hala skladiště i se strážcem se nachází přímo před nimi.

Hawkmoon se na okamžik zastavil, pak namířil přístroj na bílou hráz vpředu.

„Musíme uvažovat a být velice rychlí," promluvil k Oladahnovi. „Bestie za touto stěnou se pustí do akce okamžitě, jen co rozezná naše obrysy..."

Odmlčel se, protože zaslechl tlumený zvuk – nepřirozené řinčení a bzučení. Bílá hráz se otřásla, jako kdyby do ní z druhé

strany narazilo něco mohutného.

Oladahn na knížete pohlédl se zřetelnými pochybnostmi v očích.

„Neměli bychom si to znovu dobře promyslet? Jestliže svoje životy zbytečně obětujeme, pak určitě...“

Ale Hawkmoon už spustil otevírací přístroj, stěna začala měnit barvu a do tváří jim udeřil mrazivý závan. Za hrází se ozvalo hrozivé zasténání, vyjadřující bolest a překvapení. Stěna zrůžověla, zprůhledněla... a odkryla mechanickou bestii.

Zmizení stěny strážce zřejmě překvapilo, protože na několik chvilek ztuhl a neudělal k nim ani krok. Stál na křivých kovových nohách, tyčil se nad nimi a jeho pestrý pancíř přímo oslepoval. Po celé délce těla, kromě krku, trčely rohy ostré jako nože. Tvarem poněkud připomínal obrovskou opici s krátkýma, křivýma nožkama a dlouhými pažemi, končícími dlaněmi s kovovými drápy. Oči, složené jako oči hmyzu, se leskly měňavými barvami, z tlamy trčela jako břitvy ostrá kovová zubiska.

Za zády mechanické bestie viděli obrovské množství nejrůznějších strojů a přístrojů, uložených v pravidelných řadách podél stěn. Sál byl obrovský. Nalevo, víceméně v polovině jeho délky, spatřil Hawkmoon dva krystalové přístroje, které jim popsal Rinal. Mlčky je ukázal Oladahnovi a pak se rozběhl, aby se vyhnul netvorovi a dostal se tak do skladiště.

Při jejich prvním pohybu se bestie jakoby probrala z transu. Divoce zařvala a vrhla se za nimi. Vydávala podivný, odpudivý kovový smrad.

Hawkmoon koutkem oka spatřil gigantickou tlapu, vyzbrojenou drápy, jak se po něm natahuje. Uskočil stranou, až shodil jeden z jemných přístrojů; spadl z hromady ostatních a rozbil se na podlaze, rozsévaje kolem sebe úlomky skla a změť drobných kovových součástek. Tlapa proletěla sotva několik centimetrů kolem jeho hlavy, pak se znovu rozehnala, Hawkmoon už ale stačil uskočit.

Nečekaná střela z luku udeřila strážce do tlamy s hlasitým

zazvoněním kovu o kov, nedokázala ale černožlutý pancíř ani odřít.

Bestie se s řevem ohlédla po druhém nepříteli, spatřila Oladahna a vrhla se po něm.

Človíček uhnul, nebyl ale dostatečně rychlý, strážce jej chytil tlapou a začal si ho přitahovat k rozevřené tlamě. Hawkmoon vykřikl a sekl mečem přímo do kloubu netvorovy nohy. Bestie vyprskla a odhodila svou oběť. Oladahn zůstal ležet, v bezvědomí nebo mrtev, schoulený v koutě u vchodu.

Hawkmoon ustoupil, když na něj nestvůra zaútočila, ale najednou se rozhodl změnit taktiku, sehnul se a proběhl mezi nohama udivené bestie. Ta se začala obracet, ale Hawkmoon svůj trik rychle zopakoval.

Kovový strážce zaprskal vzteky a začal bít tlapami o pancíř. Vyskočil vysoko do vzduchu a pak dopadl na podlahu s rachotem, který se odrazil v ozvěně celou místností, potom začal pročesávat skladiště – hledal člověka, který dřepěl ve stínu dvou větších strojů a pod jejich ochranou pomalu postupoval k dvěma krystalům, cíli jeho výpravy.

Nestvůra začala v bezhlavém pronásledování vetřelce rozhazovat navršené stroje. Hawkmoon se zastavil u přístroje se zvonovitě rozšířeným ústím. Na podstavci té věci viděl táhlo. Kníže dospěl k názoru, že by to mohla být nějaká zbraň. Bez dlouhého uvažování táhlem trhl. Ze stroje se ozval podivný zvuk, nic víc se ale nestalo.

A bestie se opět tyčila přímo nad ním.

Už se chtěl vztyčit, rozhodnut pokusit se zasáhnout mečem strážcovo oko, protože se mu zdálo, že je to nejzranitelnější místo. Rinal je varoval, že mechanickou bestii není možno zabít žádným obvyklým způsobem. Kdyby se ji ale podařilo oslepit, byla by tu jistá naděje na útěk.

Najednou se bestie, když se ocitla přímo proti ústí Hawkmoonem spuštěného přístroje, otřásla a zamručela. Nejspíš narazila na jakési neviditelné záření, jež zřejmě narušilo funkci

jejích perfektně pracujících mechanismů. Třásla se a Hawkmoon na okamžik ucítil pocit velkého triumfu, protože soudil, že se mu ji podařilo porazit. Nestvůra se ale jen otřásla a pak se opět začala přibližovat pomalým, jakoby bolestivým krokem.

Kníže pochopil, že strážce opět přichází k sobě. Aby měl alespoň malou naději splnit úkol, musel udeřit okamžitě. Rozběhl se k bestii. Ta začala pomalu otáčet hlavu. Podařilo se mu vyskočit jí na hranaté tělo a rychle šplhal po pancíři, až se jí konečně usadil na ramenou. Nestvůra začala s divokým řevem zvedat tlapy, aby člověka setřásla.

Hawkmoon se zoufale naklonil dopředu a hlavicí meče silně udeřil nejprve do jednoho a pak do druhého oka. Obě se hlasitě roztříštila na střípky.

Bestie zařvala a její paže, sahající po Hawkmoonovi, se stáhly k rozbitým očím. To knížeti umožnilo seskočit nestvůře z krku a vzít přístroje, pro které sem přišel.

Vytáhl předem připravený vak a oba mnohostěny spěšně strčil dovnitř.

Mechanická nestvůra kolem sebe naslepo mávala tlapami. Kamkoli udeřila, ozývalo se zvonění a řinčení rozbíjených strojů. Byla oslepena, ale síly neztratila ani trochu.

Hawkmoon se kolem ní protáhl, přiběhl k nehybnému Oladahnovi, hodil si človíčka přes rameno a vyběhl k východu.

Bestie za jeho zády, zřejmě nasměrovaná zvukem kroků, jej začala pronásledovat. Hawkmoon prchal, jak nejrychleji dokázal, srdce mu bušilo tak, jako by co nevidět chtělo vyskočit z prsou.

Proběhl všemi úseky chodeb, až konečně dorazil do velké jeskyně, z níž vedla skulina do vnějšího světa. Kovová nestvůra nebyla schopna protáhnout se tak úzkou škvírou.

Jen co vyskočil ven a ucítil v prsou noční vzduch, uvolnil se a začal zkoumat Oladahnův obličej. Drobný človíček dýchal pravidelně, zdálo se dokonce, že nemá zlámanou ani jednu kost. Jen velká modřina na hlavě vypadala dost vážně, zároveň

vysvětlovala příčinu tak hlubokého bezvědomí. Hawkmoon ani nestačil dokončit prohlídku, když přítel zamrkal. Ze rtů se mu ozval nějaký nezřetelný zvuk.

„Jsi v pořádku, Oladahne?“ otázal se Hawkmoon starostlivě.

„Uff... moje hlava,“ zasténal Oladahn. „Kde to jsme?“

„V bezpečí. Pokus se zvednout. Ráno bude co nevidět a my se musíme vrátit do Sorianda ještě před úsvitem, aby nás d’Avercovi lidé neviděli.“

Oladahn se šklebil bolestí, ale vstal. Z jeskyně zaslechli divoký nářek a ozvěnu úderů mechanické bestie. Chtěla je dostihnout a zabít.

„V bezpečí?“ otázal se Oladahn a ukázal na skaliska za Hawkmoonovými zády. „Snad ano. Ale jak dlouho?“

Hawkmoon se otočil. V žulové stěně se objevila hrozivá prasklina. Svědčila o tom, že se mechanická bestie snaží dostat ven a dohnat vetřelce.

„Další důvod ke spěchu,“ prohlásil Hawkmoon, zvedl ze země vak a rozběhl se k Soriandu.

Nestačili uběhnout ještě ani kilometr, když za sebou uslyšeli obrovský rachot. Ohlédli se a spatřili, že se skalnaté úbočí kopce otevřelo, objevila se obrovská jáma, z níž se vynořila mechanická bestie. Její nářek se odrážel v ozvěně od svahů pahorků, jako by jim hrozil, že budou pronásledováni až do samotného Sorianda.

„Strážce je slepý,“ vysvětloval Hawkmoon. „Snad se mu nepodaří rychle najít naši stopu. A pak, myslím, že až se ocitneme ve městě, budeme v bezpečí.“

Přidali do kroku, jak jen jim síly dovolovaly, a zakrátko se ocitli u městských hradeb.

Když procházeli ulicemi a hledali dům, obydlený přízraky, objevily se první paprsky ranního slunce.

Kapitola 5.
Stroj

Rinal se dvěma muži už na ně čekal u domu. Rychle je vynesli nahoru ke vchodu. Teď, když už slunce vstalo a okny dovnitř pronikalo světlo, působily přízraky ještě nehmotněji než předtím.

Rinal nedočkavě vytáhl přístroje z Hawkmoonova pytle.

„Vypadají přesně tak, jak si vzpomínám," zabručel a poodletěl blíže k oknu, aby si je mohl ve světle lépe prohlédnout. Jeho přízračná ruka spočinula na oktagonální části, vystupující z onyxové základny. „Teď se těch maskovaných nájezdníků už bát nemusíme. Můžeme jim kdykoli uniknout..."

„Myslel jsem si, že město nedokážete *nijak* opustit," poznamenal Oladahn.

„To je pravda, nedokážeme. Ale díky těmto přístrojům můžeme celé město vzít s sebou, budeme-li, ovšem, mít štěstí."

Hawkmoon měl v úmyslu položit Rinalovi ještě několik otázek, zaslechl však z ulice nějaký hluk, přistoupil tedy k oknu a opatrně vyhlédl ven. Spatřil d'Averca, dva jeho mohutné pomocníky a asi dvacet vojáků. Jeden z nich ukazoval na okno.

„Museli nás vidět," zasípal Hawkmoon. „Prchejme odtud. S tak početnými nepřáteli bojovat nedokážeme."

Rinal se zamračil.

„My nemůžeme prchnout. Použijeme-li náš přístroj, ponecháme vás d'Avercovi na milost a nemilost. Je to dilema..."

„Spusťte tedy svůj přístroj," navrhl Hawkmoon. „Starosti o d'Averca ponechejte nám."

„Nemůžeme vás nechat na pospas jisté smrti! Po tom všem, co jste pro nás udělali."

„Spusťte přístroj!"

Rinal ale stále váhal.

Hawkmoona znovu poplašily jakési hlasy zvenku a opět opatrně vyhlédl ven.

„Přinesli žebříky. Co nevidět se dostanou dovnitř. Použij přístroj, Rinale!“

„Spusť přístroj, Rinale,“ zopakovala měkkým hlasem přízračná žena. „Jestli je pravda to, co jsme slyšeli, neměli by naši přátelé d’Avercovou rukou nijak utrpět. Přinejmenším ne teď.“

„Co máš na mysli?“ otázal se Hawkmoon. „Odkud to můžeš vědět?“

„Máme přítele, ne z naší rasy,“ vysvětlovala žena. „Občas nás navštěvuje a přináší zprávy z vnějšího světa. Také slouží Kouzelné hůlce...“

„Není to Rytíř v černi a zlatě?“ přerušil ji Hawkmoon.

„Ano. To on nám řekl...“

„Kníže Doriane!“ vykřikl Oladahn s rukou napřaženou k oknu, v něm se už objevil první voják v kňouří masce.

Hawkmoon tasil meč, skočil a ponořil mu čepel do krku, těsně pod podbradníkem přilby. Člověk sebou trhl, pak s chraptivým výkřikem spadl. Hawkmoon uchopil žebřík ve snaze odstrčit ho, ale nešlo to, dole ho drželi příliš pevně. V okně se objevila hlava druhého vojáka. Oladahn ji udeřil, chtěl nepřítele srazit, ale ten se udržel. Hawkmoon přestal tlačit na žebřík a sekl po rukavicemi chráněných prstech. Voják vykřikl a s řevem padal na ulici.

„Přístroj!“ vykřikl zoufalý Hawkmoon. „Použij ho, Rinale! Nedokážeme je zadržet nadlouho!“

Za zády se mu ozvalo zvučné, rytmické bubnování, až se mu z toho poněkud zatočila hlava. Musel se ale soustředit na odražení útoku dalšího vojáka.

Najednou se všechno kolem prudce rozechvělo a zdi domů se rozpálily doruda.Venku se ozvaly výkřiky Granbretanců – nebyly to výkřiky údivu, ale hrůzy. Hawkmoon nedokázal

pochopit, proč by měly rudé zdi vojáky tolik vylekat.

Postřehl, že rudé vibrace už zachvátily celé město. Soriandum se rozechvělo v základech v rytmu bušícího přístroje. Najednou, naprosto nečekaně, zvuk ustal a město zmizelo. Hawkmoon pomalu padal k zemi.

Zaslechl ještě slábnoucí, tlumený Rinalův hlas:

„Necháváme vám dvojče tohoto přístroje. Je to náš dar, jímž vás chceme podpořit v boji proti společnému nepříteli. Přístroj dokáže přenášet celé rozsáhlé oblasti do poněkud odlišného časoprostoru. Teď už nepřátelé Soriandum nedostanou...“

Hawkmoon přistál na skalnaté zemi, hned vedle Oladahna, a s údivem zjistil, že po městě nezůstala ani stopa. Všude kolem viděl jen narušenou, jakoby čerstvě zoranou půdu.

Nedaleko stála skupina Granbretanců v čele s d’Avercem. Teď Hawkmoon pochopil, proč tak hrozně křičeli.

Mechanická bestie dorazila do města a zaútočila na vojáky v kňouřích maskách. Na zemi ležely rozdrcené, zkrvavené mrtvoly Granbretanců. Vojáci, popoháněni d’Avercem, který také tasil meč a pomáhal v boji svým mužům, se pokoušeli netvora zničit.

Kovové trny se leskly jakoby vztekem, v tlamě netvora zvonily kovové zuby a ocelové drápy drásaly a trhaly zbroje i těla.

„Bestie se o ně už postará,“ řekl Hawkmoon. „Podívej, naši koně!“

Asi sto metrů od nich stála dvě vyplašená zvířata.

Hawkmoon i Oladahn se k nim rozběhli, nasedli na ně a zakrátko za sebou nechali místo, kde kdysi stávalo město Soriandum a kde mechanická bestie vraždila d’Avercovy lidi v kňouřích maskách.

Oba poutníci pokračovali v cestě k pobřeží s prapodivným darem přízraků pečlivě ukrytým v jednom z Hawkmoonových sedlových vaků.

Koně se teď, když pod kopyty cítili silnou vrstvu půdy, pohybovali mnohem lehčeji, takže se jim podařilo rychle překonat pohoří, až se konečně zastavili na okraji širokého údolí, jímž se valily vody Eufratu.

Rozbili tábor na břehu široké řeky a začali se dohadovat, jak nejlépe by ji mohli překonat. Voda v tomto místě proudila rychle a podle Hawkmoonovy mapy by museli cestovat mnoho kilometrů k jihu, aby se dostali k nejbližšímu brodu.

Hawkmoon se zahleděl na druhý břeh řeky, kde se zapadající slunce zbarvilo krvavou červení. Z prsou se mu vydral táhlý, skoro nehlasný vzdech. Oladahn rozdělával oheň a udiveně na něj pohlédl.

„Copak tě trápí, kníže Doriane? Dalo by se přece čekat, že po tak zdařilém útěku budeš mít lepší náladu.“

„Trápí mě budoucnost, Oladahne. Mluvil-li d’Averc pravdu, je-li hrabě Brass těžce raněn, von Villach nežije a Kamarg musí čelit neustálému obléhání, pak mám strach, že po návratu najdeme jen spáleniště a mokřiny, v něž baron Meliadus slíbil změnit celou zemi.“

„Počkejme, dokud tam nebudeme,“ odpověděl Oladahn a snažil se dát svému hlasu co nejveselejší tón. „Já si myslím, že se tě d’Averc prostě jen pokoušel zmást. Jsem si skoro jist, že se ten tvůj Kamarg pořád drží. Podle toho, co jsi mi vykládal o mohutných opevněních a statečnosti vojáků té provincie, nepochybuji, že stále ještě čelí náporu Temného impéria. Přesvědčíš se sám...“

„Určitě?“ Hawkmoon pohlédl na ztemnělou oblohu. „Budu mít příležitost, Oladahne? D’Averc skoro jistě nelhal, když vyprávěl o nových dobyvatelských úspěších Granbretanu. Pokud jim patří i Sicílie, museli alespoň zčásti dobýt i Itálii a Espaňu. Chápeš, co to znamená?“

„Moje zeměpisné znalosti nepřekračují bulharské hory,“ přiznal Oladahn rozpačitě.

„Znamená to, že všechny cesty do Kamargu, jak pevninské, tak

mořské, jsou již kontrolovány granbretanskými hordami. Dokážeme-li se třeba i dostat k moři a podaří-li se nám najmout loď, jakou máme naději proniknout Sicilskou úžinou? Tam se vody určitě jen hemží loděmi Temného impéria.“

„A musíme opravdu jít tou cestou? Jak vypadá trasa, jíž jsi prošel cestou na Východ?“

Hawkmoon se zamračil.

„Většinu těch zemí jsem přeletěl – projet je koňmo by zabralo přinejmenším dvojnásobný čas. A pak, Granbretan od té doby jistě dobyl další provincie.“

„Ale země pod jejich kontrolou můžeme obejít!“ prohlásil Oladahn. „A uznej také, že na pevnině máme alespoň nějakou naději, kdežto na moři, jak jsi sám řekl, nemáme žádnou.“

„Jistě,“ zabručel Hawkmoon zamyšleně. „Jenže to by znamenalo projít celou Turkii, což je několikatýdenní cesta. Počkej, třeba by se dalo přeplout Černé moře. Jak jsem slyšel, tam se lodě Temného impéria objevují poměrně zřídka.“ Zahleděl se do mapy. „Ano, přes Černé moře do Romanie. Ale dál, čím víc se budeme blížit Francii, bude číhat víc a víc nebezpečí. Všude tam jsou granbretanská vojska. Máš ale pravdu, tato cesta znamená mnohem více možností. Snad se nám i podaří zabít pár Granbretanců a pomoci si jejich maskami. Mají dost velkou nevýhodu v tom, že kvůli maskám nejsou schopni rozeznat obličeje, odlišit přátele od nepřátel. Nebýt tajných jazyků různých řádů, mohli bychom cestovat klidně, dostatečně chráněni zvířecími maskami a příslušnou zbrojí.“

„Takže změníme naše plány,“ prohlásil Oladahn.

„Souhlasím. Ráno vyrážíme k severu.“

Po několik dlouhých dnů postupovali podél Eufratu k severu, překročili hranice mezi Sýrií a Turkií, až konečně dorazili do tichého, bíle zářícího města Birecik, kde Eufrat měnil své jméno na Firat.

V Bireciku jim rozvážný majitel hospody, jež je zpočátku považoval za služebníky Temného impéria, oznámil, že nemá žádné volné pokoje. Hawkmoon tedy ukázal na drahokam a řekl:

„Jmenuji se Dorian, jsem poslední kníže kölnský. A Temné impérium Granbretan je mým největším nepřítelem."

Hostinský před nimi otevřel dveře dokořán, protože Hawkmoonova sláva dorazila i do tohoto zapadlého městečka.

Večer téhož dne seděli v hlavním sálu hostince, popíjeli sladké víno a rozmlouvali s obchodníky z karavany, která do Bireciku dorazila jen chvíli před nimi.

Kupci byli snědí lidé s modročernými vlasy a vousy, lesknoucími se olejem. Jejich oděvem byly kožené kamizoly a šaravary jiskřivých barev. Přes to měli přehozené vlněné pláště s vetkanými geometrickými vzory v nejrůznějších odstínech purpurové, červené a žluté barvy. Tyto pláště, jak tvrdili, byly jejich znamením, že jsou lidmi Yenahana, ankarského kupce. U pasu jim visely zakřivené šavle s bohatě zdobenými jílci a gravírovanými čepelemi, jež nosili bez pochvy. Bylo zřejmé, že kupci jsou stejně schopní válečníci jako obchodníci.

Jejich vůdce, Saleem, s křivým nosem a pronikavě černýma očima, se opřel o stůl a poklidně rozmlouval s kölnským knížetem a Oladahnem.

„Už jste slyšeli, že se emisaři Temného impéria točí kolem istanbulského kalifa a platí tomu rozhazovačnému monarchovi za to, že dovoluje velké armádě rytířstva v býčích maskách rozbít ležení uvnitř městských hradeb?"

Hawkmoon zakroutil hlavou.

„Neměli jsme v poslední době příliš mnoho zpráv ze světa. Přesto ti ale věřím. Je to Granbretancům velice podobné, raději dobývají zlatem než silou. Teprve když se jim nepodaří někoho koupit, dojde na zbraně a vojska."

Saleem přikývl.

„Mám stejný názor. Takže si myslíte, že Turkie není před těmi vlky ze Západu bezpečná?"

„Jistě, stejně jako všechny ostatní kouty světa, dokonce ani Amarek není v bezpečí před jejich choutkami. Sní o dobývání pohádkových zemí, jež ve skutečnosti ani neexistují. Plánují třeba obsazení Asiokomuny, jen ji musí předtím najít. Arábie i celý Východ jsou pro ně ve skutečnosti jen něco jako dočasný tábor.“

„Jsou ale opravdu tak mocní?“ otázal se udivený Saleem.

„Jistěže, jsou,“ odpověděl Hawkmoon bez váhání. „Jsou to blázni a jejich šílenství z nich činí lidi neústupné, vychytralé a nápadité. Viděl jsem Londru, hlavní město Granbretanu, jejíž architektonický rozmach šokuje nádherou, ale je zároveň i zosobněním přízračných vidin. Viděl jsem na vlastní oči Krále-Imperátora, nesmrtelného starce se zvučným mladickým hlasem, ponořeného v bílém fluidu své trůnní koule. Viděl jsem laboratoře vědců-magiků, nesčíslné haly, plné nejpodivnějších strojů, přitom i Granbretanci sami musí opět objevit, jak mnohé z nich pracují. Hovořil jsem s jejich šlechtici, poznal jsem jejich touhy a vím, že jsou mnohem šílenější, než by sis ty nebo já nebo kterýkoliv jiný normální člověk dokázal vůbec představit. Ztratili lidství, nechovají k sobě skoro žádné city, a už vůbec žádné k těm, jež považují za bytosti nižší, tedy ke všem, kdo nejsou Granbretanci. Věší na kříže muže, ženy, děti, dokonce i zvířata, a těmito kříži zdobí a vyznačují své dobyvatelské cesty...“

Saleem se zaklonil a lehkovážně mávl rukou.

„Ach, prosím, kníže Doriane. Myslím, že dost přeháníš...“

Hawkmoon mu ale pohlédl přímo do očí a neobyčejně rozhodně prohlásil:

„Znovu ti říkám, kupče z Turkie, že zlo, jež přichází z Granbretanu, se *nedá* přehánět!“

Saleem se zamračil a pokrčil rameny.

„Dobrá... Věřím ti,“ řekl. „Ačkoli je to pro mě dost obtížné. Takže jak by se tak malý národ, jako je lid Turkie, mohl postavit takové síle a krutosti?“

Hawkmoon si povzdechl.

„Spolehlivé řešení nabídnout nedokážu. Podle mě byste se měli

spojit, nedovolit se nechat oslabovat podplácením a postupným pronikáním na vaše území, jenže si dobře uvědomuji, že by to byla pouhá ztráta času, protože lidská chtivost nezná hranice a lesk peněz dokáže vždy překrýt pravdu. Řekl bych, že byste se jim měli postavit, že byste se měli nechat vést ctí, odvahou, moudrostí a svými ideály. Jenže ti, kdo se jim postaví, jsou nemilosrdně zabíjeni, vedeni na mučidla, jejich ženy jsou znásilňovány a před jejich očima trhány na kusy, jejich děti se stávají hračkami žoldáků a hoří na hranicích, jejichž oheň pak pohlcuje celá města. Leč pokud se jim nepostavíte, zbaběle prchnete před smrtí v otevřeném boji, stane se s vámi totéž, nebo budete i s celými svými rodinami proměněni ve vylekané tvory, zbaveni lidství, budete připraveni zúčastnit se jakéhokoli zla nebo špatnosti. Chci k vám být ale poctivý, takže vás nechci povzbuzovat k boji řečmi o ušlechtilých ideálech a mužné smrti. Sám hledám, jak je zničit, jsem jejich úhlavní nepřítel, mám ale mocné spojence a přeje mi výjimečné štěstí. Uvědomuji si, že nemohu věčně unikat jejich pomstě, přestože se mi jí mnohokrát uniknout podařilo. Mohu radit jen těm lidem, kteří budou schopni uchránit svou lidskost a nestanou se nikdy slouhy Krále-Imperátora Huona. Užijte svou chytrost. Naučte se vychytralosti, příteli, protože to je jediná zbraň, jakou proti Temnému impériu máme – my všichni.“

„Myslíš tím, že bychom jim měli naoko sloužit?“ otázal se Saleem zamyšleně.

„Přesně tak. Pořád jsem ještě naživu, a to jako poměrně svobodný člověk...“

„Na tvá slova nikdy nezapomenu, kníže ze Západu.“

„Zapamatujte si je *všichni*,“ prohlásil Hawkmoon varovně. „Nejtěžším kompromisem pro člověka je rozhodnout se kompromis *přijmout*, protože je nutný. Častokrát se představa stane skutečností mnohem dříve, než si to dokážeme uvědomit.“

Saleem prohrábl prsty vousy.

„Chápu tě,“ řekl, rozhlížeje se po sálu. Mihotavé světlo loučí vrhalo zlověstné stíny. „Uvažuji, jak dlouho to může trvat... Patří

jim už skoro celá Evropa...“

„Slyšel jsi někdy o provincii Kamarg?“ otázal se Hawkmoon.

„Kamarg? Země rohatých vlkodlaků a zpola lidských nestvůr, majících neobyčejnou moc, jimž se nějak podařilo ubránit se Temnému impériu. Vládne tam hrabě Brass, kovový obr...“

Hawkmoon se usmál.

„Mnoho z toho, co jsi slyšel, jsou pohádky. Hrabě Brass je člověk z masa a kostí a v celém Kamargu žije sotva pár nestvůr. Jediná rohatá stvoření, která tam žijí, jsou býci a koně z třasovisek. Vzdorují ale ještě Temnému impériu? Slyšels něco o osudu hraběte Brasse, jeho poručíka von Villacha nebo hraběcí dcery Yisseldy?“

„Slyšel jsem, že hrabě Brass nežije a jeho poručík že je po smrti také. O dívce nevím nic. Přesto, alespoň zatím, se Kamarg pořád statečně drží.“

Hawkmoon si přetřel černý drahokam na čele.

„Tvoje informace nejsou moc jisté. Těžko dokážu uvěřit, že se Kamarg, i když hrabě Brass nežije, pořád drží. Až tu nebude hrabě Brass, bude to konec Kamargu.“

„Nu což, opakuji jen to, co jsem slyšel, co se vykládá i s jinými pověstmi,“ odpověděl Saleem. „My kupci si můžeme být jisti jen místními zprávami. Všechno, co slyšíme o Západu, je nezřetelné a nejasné. Pocházíš snad z Kamargu?“

„Je to moje druhá vlast,“ přikývl Hawkmoon. „Pokud ještě existuje.“

Oladahn mu položil ruku na rameno.

„Netrap se, kníže Doriane,“ řekl. „Sám jsi prohlásil, že zprávy kupce Saleema nemohou být naprosto důvěryhodné. Počkej se ztrátou nadějí, až budeme blíž cíli naší cesty.“

Hawkmoon chtěl za každou cenu uniknout strachu, který jej zachvátil. Požádal hospodského, aby přinesl ještě více vína, talířů se skopovou pečení a horkého, nekvašeného chleba. A i když působil klidnějším dojmem, jeho mysl bezezbytku ovládl strach, že všichni jeho blízcí jsou opravdu po smrti a divoká krása

kamaržských bažin je nenávratně ztracena.

Kapitola 6.
Koráb Šíleného boha

Hawkmoon s Oladahnem cestovali dál do Ankary společně se Saleemem a jeho kupci, pak pokračovali do přístavu Zonguldak u Černého moře, kde se jim díky dokladům, vystaveným majitelem Saleemovy karavany, podařilo dostat na palubu *Usměvavé dívky*, jediné lodi, jež byla ochotna vzít je do Simferopolu, města, ležícího v zemi zvané Krymie. *Usměvavá dívka* nebyla krásná loď, ani nepůsobila bezpečně. Kapitán i celá posádka byli špinaví a z nákladového prostoru v podpalubí to smrdělo všemi možnými druhy shnilotiny. Mimoto museli za privilegium cestování na této kocábce zaplatit nepřiměřenou cenu a kabiny, které jim byly přiděleny, neměly o nic lepší vzduch než latrína, nad níž byly konečně umístěny. Kapitán Mouso s dlouhými mastnými vousisky a šilhavýma očima nevzbuzoval ani za mák důvěry, stejně jako bocman, z jehož chlupaté tlapy nikdy nezmizela láhev silného vína.

Hawkmoon si filozoficky řekl, že taková loď alespoň nebude přitahovat pozornost pirátů, ani, ze stejných důvodů, lodí Temného impéria, takže se i s Oladahnem krátce před vyplutím z přístavu bez obav nalodili.

Usměvavá dívka odrazila od mola na přílivové vlně časně ráno.

Jen co záplatované plachty nabraly vítr, začaly všechny trámy vrzat a skřípat. Příď se otočila k severovýchodu, obloha ztmavla v předpovědi deště. Šedé a studené ráno tvořilo zvláštní pozadí pro ony zvuky, jež loď vydávala při vyplutí.

Hawkmoon, zahalený do pláště, stál na přídi a sledoval, jak Zongulak mizí na obzoru za nimi.

Když pak začaly padat velké dešťové kapky, přístav mu z očí

zmizel. Z podpalubí se vynořil Oladahn a vykročil po mokrých prknech k Hawkmoonovi.

„Vyčistil jsem naše kajuty, kníže Doriane, nejlíp, jak jsem dokázal. Ale ani tak se nevyhneme smradu, protože zahaluje celou loď. Domnívám se také, že se ničím nepodaří odehnat ty tlusté krysy, které jsem tu také viděl.“

„Sneseme to,“ odvětil Hawkmoon se stoickým klidem. „Bylo už i hůř a pak, ta cesta má trvat sotva dva dny.“ Pohlédl na bocmana, který se potácel kolem můstku. „Rozhodně bych se ale cítil mnohem lépe, kdyby byla posádka i důstojníci této lodi poněkud zodpovědnější,“ pousmál se. „Mám dojem, že bude-li bocman pít dál a kapitán bez přestávky jen vyspávat, budeme donuceni přejmout velení na této lodi my!“

Oba muži, místo aby se schovali do podpalubí, zůstali stát venku na dešti, dívali se k severu a uvažovali, co je může na dlouhé cestě do Kamargu ještě potkat.

Mizerná loď překonávala mizerný den, převalujíc se přes zpěněné vlny, poháněna zrádným větrem, hrozícím, že se může každou chvíli změnit v prudkou bouři. Kapitán čas od času vystrčil nos na můstek, pokřikoval na svoje lidi, nadával jim a honil je na lana, aby povolili tu nebo utáhli jinou plachtu. Hawkmoonovi s Oladahnem se příkazy kapitána Mousa zdály naprosto náhodné.

K večeru se Hawkmoon odebral na můstek, aby se připojil ke kapitánovi. Mouso na něj pohlédl chytrýma očkama.

„Dobrý večer, pane,“ řekl a potáhl nosem, který si pak utřel do rukávu. „Doufám, že jste s cestou spokojen.“

„Jistě, jsem. Děkuji. Jak to vypadá z časem, dobře nebo špatně?“

„Dost dobře, pane,“ odvětil lodník, obraceje se tak, aby se nemusel Hawkmoonovi podívat do očí. „Dost dobře. Nemám přikázat kuchaři, aby vám připravil něco k jídlu?“

„Můžete,“ přikývl kníže.

Odněkud zdola se vynořil bocman, něco si prozpěvoval, nejspíš byl notně opilý.

Náhle do lodi udeřila silná vlna, až se plavidlo naklonilo na bok. Hawkmoon se chytil zábradlí; měl přitom pocit, že se mu dřevo každou chvíli v rukou rozpadne. Kapitán Mouso vypadal, jako by si nebyl vědom žádného nebezpečí, zatímco bocman ležel tváří na palubě, láhev mu vypadla z ruky a jeho bezvládné tělo zvolna klouzalo k okraji paluby.

„Musíme mu pomoci," ozval se Hawkmoon.

Kapitán Mouso se jen zasmál.

„To nic. Ožrali mají kliku."

Jenže opilcovo tělo se mezitím dostalo k brlení hlavní paluby a hlava s jednou rukou už trčely ven. Hawkmoon přeskočil schůdky, chytil jej a odtáhl zpět; ve stejném okamžiku se loď překotila na druhý bok a na palubu vnikla slaná záplava.

Kníže pohlédl k nohám na člověka, jemuž zachránil život. Bocman ležel se zavřenýma očima na zádech, jen jeho rty se hýbaly slovy písničky, kterou si neustále prozpěvoval.

Hawkmoon se zasmál, zavrtěl hlavou a pak zavolal na kapitána:

„Měl jsi pravdu! Opilci mají štěstí!"

Když se vracel zpátky k můstku, měl dojem, že na vodě vidí něco zvláštního. Rychle se stmívalo, byl si ale jist, že na hladině nedaleko lodi viděl nějaký člun.

„Nevidíte něco, kapitáne?" zvolal, vrátil se k brlení a vpíjel se zrakem do zpěněné vodní spousty.

„Vypadá to jako vor," byla Mousova odpověď.

Za okamžik, když jej vlny přihnaly poněkud blíž, už Hawkmoon rozeznal vor zřetelně. Tři lidé se na něm křečovitě drželi trámů.

„Podle mě to jsou trosečníci," křikl Mouso lhostejně. „Ubozí pitomci," pokrčil rameny. „Co dělat, není to naše věc..."

„Kapitáne, musíme je zachránit!" prohlásil Hawkmoon důrazně.

„V té tmě se nám to nepodaří. A pak, ztratíme tím čas. Nemám na palubě žádný náklad, jen vás, takže musím být v Simferopolu včas. Musím tam naložit náklad dřív, než to udělá

někdo jiný.“

„Musíme je zachránit. Oladahne, lano!“

Človíček našel lano v kormidelníkově budce a rychle s ním přiběhl na palubu. Vor byl stále v dosahu zraku, takže bylo vidět lidi, ležící na trámech. Křečovitě se drželi, aby si zachránili život. Ubohá skupinka na okamžik zmizela mezi vlnami, aby se za chvíli objevila mnohem dál od lodi. Vzdálenost se neustále zvětšovala a Hawkmoon si uvědomoval, že už zbývá jen málo času, než se vor vzdálí tak, že už lidem na něm nebudou schopni pomoci. Přivázal jeden konec lana k brlení, druhý si omotal kolem pasu, odhodil opasek s mečem a vrhl se do zpěněných vln.

Hned mu bylo jasné, jaké nebezpečí mu hrozí. Vysoké vlny takřka znemožňovaly plavání a kdykoli jím mohly udeřit o bok lodi, omráčit jej a v bezvědomí vtáhnout do hlubin. Za každou cenu se snažil udržet obličej nad vodou a vyhlížet vzdalující se vor.

Konečně jej zahlédl. Lidé, kteří teď loď spatřili, se zvedli, mávali rukama a křičeli. Člověka, jenž plaval za nimi, neviděli.

Přes vlny dokázal Hawkmoon jen občas zahlédnout postavy trosečníků a nebyl schopen rozeznat podrobnosti. Jen měl dojem, že jen dva se snaží oznámit posádce lodi svou přítomnost, zatímco třetí jen sedí a dívá se.

„Držte se!“ zvolal, snaže se překřičet hučení vln a vytí větru. Napjal všechny síly, překonal ještě kus cesty a najednou se ocitl poblíž voru, zmítaného zuřivým běsněním zpěněné černé vody.

Chytil se okraje plavidla a vtom postřehl, že ti dva lidé spolu ve skutečnosti zápasí. Všiml si také, že všichni tři mají nasazené charakteristické masky Řádu kňoura s vystrčenými rypáky. Byli to granbretanští vojáci.

Hawkmoon chvíli uvažoval, zda by je neměl ponechat osudu, ale pak si řekl, že kdyby to učinil, nebyl by o nic lepší než

oni. Musel udělat vše pro jejich záchranu a teprve pak se rozhodnout, co s nimi dál. Zakřičel na zápasící dvojici, ale zdálo se, že muži jej neslyší. Sténali a nadávali, bili se a Hawkmoonovi prolétlo myslí, zda se ze svých otřesných zážitků nezbláznili.

Pokusil se vytáhnout na vor, ale vlny a kolem pasu ovázané lano jej táhly zpátky. Zahlédl, že si ho sedící člověk všiml a jakoby znechuceně na něj kývl rukou.

„Pomoz mi, jinak vás zachránit nedokážu!“ zasípal Hawkmoon.

Muž se zvedl, nejistým krokem vykročil ke knížeti, ale do cesty se mu postavili oba zápasící muži. S lhostejným pokrčením ramen je muž chytil kolem krku, chviličku podržel, až vor sjel po další vlně, a pak je oba hodil do moře.

„Hawkmoone, můj drahý příteli!“ ozvalo se z masky. „Jak jsem šťasten, že tě opět vidím. Splnil jsem tvé přání, pomohl jsem ti. Odlehčil jsem vor.“

Hawkmoon se pokoušel zachytit jednoho z tonoucích, který se stále ještě snažil bojovat se svým druhem. V těžkých maskách a zbrojích museli oba během několika sekund utonout. Nebyl ale schopen na toho člověka dosáhnout. Jen fascinovaně sledoval, jak úžasně pomalu mizí obě masky v hlubinách pod hladinou.

Zvedl zrak ke třetímu trosečníkovi, jenž se nakláněl a natahoval k němu ruku.

„Zavraždil jsi svoje přátele, d’Avercu! Nenapadá mě nic jiného, než tě poslat na dno za nimi.“

„Přátele? To nebyli přátelé, můj milý Hawkmoone. Sluhové, to ano, ale přátelé ne.“ D’Averc se pevně chytil za trám, když další vlna silně hodila vorem, jen tak tak, že neodstrčil křečovitě se držícího Hawkmoona. „Nebyli přátelé. Byli dostatečně spolehliví, ale hrozně nudní. A pak, dělali ze sebe hlupáky. To jsem tolerovat nedokázal. Pojď, pomohu ti na palubu mého korábu. Je maličký...“ Hawkmoon podal d’Avercovi ruku a ten ho vytáhl na vor. Pak se otočil a mávl na loď, ve tmě jen stěží viditelnou. Cítil, jak se lano napíná, když je Oladahn začal přitahovat.

„Mám to ale štěstí, že jste zrovna pluli kolem," prohlásil d'Averc klidně, když se zvolna blížili k lodi. „Už jsem se považoval za utopence a celou svou nádhernou budoucnost jsem měl za ztracenou. Kdo se to ale objevil na své nádherné lodi, ne-li ušlechtilý kníže kölnský! Osud nám dopřál další setkání, kníže."

„Jistě, já tě ale co nevidět hodím do vody, stejně, jako ty své přátele, nebudeš-li držet jazyk za zuby a nepomůžeš-li mi táhnout to lano," zavrčel Hawkmoon.

Vor klouzal po vlnách, až nakonec udeřil do zpola prohnilého boku *Usměvavé dívky*. Z paluby sjel provazový žebřík a Hawkmoon šplhal nahoru, až se konečně těžce převalil přes brnění; namáhavě dýchal.

Když Oladahn spatřil hlavu druhého člověka, vynořující se za okrajem paluby, hlasitě zaklel a sáhl po meči. Hawkmoon jej ale zadržel.

„Je naším zajatcem a necháme jej klidně naživu, abychom ho někdy, až budeme v potížích, využili jako pádný argument."

„Jaká prozíravost!" prohlásil d'Averc obdivně a rozkašlal se. „Odpusťte mi. Bojím se, že mě tyto nepříjemné zážitky naprosto vyčerpaly. Převléknout se, dát si trošku horkého grogu, malinko se prospat a opět budu v pořádku."

„Budeš mít velké štěstí, dovolíme-li ti shnít v nákladovém prostoru," řekl Hawkmoon. „Oladahne, zaveď jej dolů do naší kajuty."

Namačkáni v těsné kajutě, slabě osvětlené maličkou lampičkou, zavěšenou u stropu, sledovali Hawkmoon s Oladahnem, jak ze sebe d'Averc stahuje masku, zbroj i promočené prádlo.

„Jak ses ocitl na tom voru, d'Avercu?" otázal se Hawkmoon pečlivě se utírajícího Francouze. I on byl poněkud překvapen výjimečným klidem nepřítele. Vzbuzoval svým chováním úctu a kníže přemýšlel, zda d'Averca nezačíná mít nějakým zvláštním způsobem rád. Snad to bylo upřímností, s níž se přiznával ke

svým touhám, a nechutí ospravedlňovat vlastní činy, dokonce i když se jednalo – jak se to konečně stalo před nedávném – o chladnokrevnou vraždu.

„To je dlouhá historie, drazí přátelé. Tři z nás, Ecardo, Peter a já, jsme nechali ostatní bít se se slepým netvorem, kterého jste na nás vypustili, a rozhodli se najít bezpečný úkryt v horách. Zanedlouho se tam objevila ornitoptéra, pro kterou jsme poslali, aby nás naložila a pilot nad námi začal kroužit, určitě udiven zmizením celého města. Musím přiznat, že nás to šokovalo také. Musíte mi to někdy později vysvětlit. Takže jsme dali pilotovi znamení, aby přistál. Dobře jsme si tehdy uvědomovali, v jak těžkém jsme postavení...“ d’Averc se odmlčel. „Nemáte tu něco k jídlu?“

„Kapitán už pro nás objednal v kuchyni večeři,“ odpověděl Oladahn. „Mluv dál.“

„Ocitli jsme se sami tři, bez koní, v neobydlené části světa. A pak, nepodařilo se nám zadržet vás, i když jste už byli v našich rukou a všechno ukazovalo na to, že pilot bude jediným člověkem, který bude znát pravdu...“

„Vy jste ho zabili?“ přerušil jej Hawkmoon.

„Zabili. Neměli jsme jiné východisko. Pak jsme si vzali jeho stroj, s nímž jsme se chtěli dostat na nejbližší základnu.“

„A co bylo dál?“ tázal se Hawkmoon. „Měl někdo z vás vůbec ponětí, jak se s ornitoptérou zachází?“

D’Averc se pousmál.

„Uhodls. Mé znalosti techniky jsou spíše nepatrné. Podařilo se nám vznést se do vzduchu, jenže se ukázalo, že ten čertovský vynález není řiditelný. Než jsme se stačili rozhlédnout, odneslo nás to, jen Kouzelná hůlka ví kam. Musím přiznat, že jsem měl poněkud obavy o náš další osud. Ta příšernost se chovala stále nevypočitatelněji, až nakonec začala padat. Podařilo se mi ji ovládnout natolik, že jsme přistáli na blátivém říčním břehu. Dostali jsme se z toho jen s pár modřinami. Ecardo a Peter se začali hystericky hádat, chovali se skoro jako zvířata, sotva se mi

je podařilo uklidnit. A pak jsme postavili jednoduchý vor, na němž jsme chtěli doplout po proudu do nejbližšího města...“

„Tenhle vor?“ otázal se Hawkmoon.

„Ano, tenhle.“

„Jak jste se tedy ocitli na otevřeném moři?“

„Odliv, můj drahý příteli,“ vysvětloval d’Averc a udělal afektovaný pohyb rukou. „Mořské proudy. Netušil jsem, že jsme tak blízko ústí řeky. Zachytil nás proud a hrozně rychle nás přímo odhodil daleko od pobřeží. Na voru, na tom prokletém voru, jsme pak byli nuceni strávit několik dalších dnů. Peter a Ecardo na sebe pořád řvali, navzájem se obviňovali z toho, kdo nás do této situace dostal, ačkoli by měli spíš obviňovat mě. Ach, kníže Doriane, nejsem ani schopen vyslovit, jaké to bylo peklo.“

„No, tomu nejhoršímu jsi unikl,“ řekl Hawkmoon.

Ozvalo se zaklepání. Oladahn otevřel dveře a pustil dovnitř uhrovitého plavčíka. Mladík nesl tác se třemi miskami, naplněnými nějakou našedlou směsí.

Hawkmoon převzal tác a pak d’Avercovi strčil jednu misku a lžíci. Francouz na okamžik zauvažoval, ale pak rychle nabral plnou lžíci jídla. Zdálo se, že jen s největší námahou brzdí hltavost. Bleskově misku vyprázdnil a postavil zpátky na tác.

„Delikatesa,“ prohlásil. „Takřka bez chyby – alespoň na lodní kuchyni.“

Hawkmoon, kterému při vzpomínce na špínu na lodi začínalo být špatně, k němu natáhl svou misku. I Oladahn nabídl svou.

„Děkuji,“ řekl d’Averc. „Jsem příznivcem míry. Pro mne dostatečně znamená totéž, co dosyta.“

Hawkmoon se pousmál a opět musel obdivoval Francouzovo sebeovládání. Jídlo bylo zřejmě hrozné a on na ně, stejně jako oni, neměl vůbec chuť, ale hlad jej trápil tak, že spolykal celou porci a ještě se přitom choval vznešeně a nadutě.

Teď se d’Averc protáhl a napjaté svaly opět usvědčily jeho hypochondrii ze lži.

„Ach,“ zívl. „Odpustíte-li mi, pánové, rád bych se teď chvilku

prospal. Mám za sebou několik těžkých a únavných dnů.“

„Lehni si na mou postel,“ ukázal Hawkmoon na krátkou pryčnu. Ani slovem se nezmínil, že na ní před chvílí objevil něco, co nevypadalo jinak než jako kolonie štěnic. „Pozeptám se kapitána, zda by se tady nenašla nějaká hamaka.“

„Jsem vám velice vděčen,“ odpověděl d’Averc a jeho hlas zazněl tak nezvykle vážně, že se Hawkmoon, už ve dveřích, otočil.

„Zač?“

D’Averc se ostentativně rozkašlal a pak zvedl oči ke stropu.

„Nu, milý kníže,“ prohlásil už svým obvyklým, poněkud výsměšným tónem, „za záchranu života, samozřejmě.“

Ráno bouře utichla, moře ještě sice vzbouřené bylo, ale už mnohem méně než včera. Hawkmoon potkal d’Averca na palubě. Stál zahalený v plášti, měl na sobě zelené hedvábné kalhoty, byl beze zbraně. Když uviděl knížete, hluboce se uklonil.

„Vyspal ses dobře?“ otázal se Hawkmoon.

„Výtečně,“ odpověděl s výsměšným pohledem v očích a Hawkmoon si domyslel, že štěnice měly hody.

„Dnes večer dorazíme do přístavu,“ prohlásil kníže kölnský. „Budeš mým zajatcem. Nebo rukojmím, chceš-li.“

„Rukojmí? Copak si opravdu myslíš, že Temné impérium zajímá, když už pro ně nejsem užitečný, zda jsem naživu nebo ne?“

„Uvidíme,“ odpověděl Hawkmoon a přetřel si drahokam na čele. „Pokusíš-li se uprchnout, chladnokrevně tě zabiju tak, jak jsi ty zabil svoje lidi.“

D’Averc si odkašlal do kapesníčku.

„Tobě vděčím za život,“ řekl. „Náleží tobě a ty si jej také vezmeš, budeš-li chtít.“

Hawkmoon se zachmuřil. D’Avercovo myšlení bylo příliš vychytralé, než aby se dalo lehce sledovat. Začínal už litovat svého rozhodnutí. Francouz mohl být daleko nebezpečnější, než by se dalo čekat.

Oladahn vyskočil na palubu a rozběhl se přímo k nim.

„Kníže Doriane!“ volal a ukazoval rukou. „Plachta! Plují přímo na nás!“

„Snad se nemáme čeho obávat,“ pousmál se Hawkmoon. „Pro piráty nepředstavujeme žádné bohatství.“

Jenže o chvíli později postřehl u posádky známky paniky. Takže když kapitán proběhl kolem něj, chytil ho za ruku.

„Copak se děje, kapitáne Mouso?“

„Nebezpečí, pane,“ vyhrkl lodník. „Veliké nebezpečí. Copak nepoznáváte tu plachtu?“

Hawkmoon se zahleděl k obzoru a zahlédl osamocenou černou plachtu. Bylo na ní namalováno nějaké znamení, ale z této vzdálenosti nebylo možno rozeznat podrobnosti.

„Myslím, že nemusíme mít starosti,“ řekl. „Nedomnívám se, že by se pouštěli do boje kvůli takové kocábce, jako je tahle. A pak, sám jsi říkal, že nevezeme žádný náklad.“

„Je ale to, zda něco vezeme nebo ne, pane, vůbec nezajímá. Oni útočí na všechno, co se před jejich očima na moři objeví. Jsou něco jako lidožraví žraloci, kníže Doriane. A potěšení nemají z kořisti, ale z ničení!“

„Kdo je to? Na první pohled to granbretanskou loď nepřipomíná,“ ozval se d’Averc.

„Ti by se o nás určitě nestarali,“ zasténal kapitán Mouso. „Kdepak. Tohle je loď obsazená vyznavači kultu Šíleného boha. Pocházejí z Moskovie a v poslední době začínají tyto vody navštěvovat stále častěji.“

„Všechno ukazuje na to, že na nás chtějí zaútočit,“ prohlásil d’Averc klidně. „Dovolíš-li, kníže, sejdu dolů, obleču si zbroj a vezmu meč.“

„Taky připravím zbroj,“ dodal Oladahn. „A přinesu ti meč, kníže.“

„Bojovat je nesmysl!“ zvolal bocman, mávaje láhví. „To už je lepší skočit do moře.“

„Ano,“ přitakal kapitán Mouso, ohlížeje se za Oladahnem a

d'Avercem, odcházejícími pro zbraně. „Má pravdu. Je nás jen pár a tamti nás roztrhají na kusy. A dostanou-li nás živé, budeme dlouhé dny mučeni."

Hawkmoon už chtěl kapitánovi říct něco od plic, ale otočil se, když uslyšel hlasité plesknutí. Bocman zmizel – jako by tak chtěl potvrdit radu, již jim dal. Kníže se naklonil přes brlení, nedokázal ale nic ve vodě postřehnout.

„Neuvažuj o tom, jak bys mu pomohl, běž raději v jeho stopách," řekl lodník. „Je nejchytřejší z nás všech."

Cizí koráb teď už zřetelně uháněl směrem k nim. Na černé plachtě zářila dvě velká rudá křídla, mezi nimiž se šklebila obrovská tvář se zvířeckými rysy, jakoby se zajíkající bláznivým smíchem. Na palubě se mačkaly desítky nahých bojovníků. Neměli na sobě skutečně nic, jen pásy se šavlemi a cvoky pobité náramky. Nad mořskou hladinou zněla podivná ozvěna, již Hawkmoon v prvním okamžiku nepoznal. Ale když opět pohlédl na plachtu, domyslel si, co je to za zvuk.

Byl to divoký, bláznivý smích – jaký by mohl vyrazit ze samotného dna pekel, kdyby se podařilo prokleté duše dostat do stavu nezadržitelné radosti.

„Koráb Šíleného boha!" zasténal kapitán Mouso a v očích se mu zatřpytily slzy. „Teď zemřeme."

Kapitola 7.
Prsten na prstu

Hawkmoon, Oladahn a d'Averc stanuli bok po boku poblíž zadní paluby a sledovali, jak se k nim stále víc a víc blíží ona hrůzná loď. Celá posádka se nahrnula kolem kapitána, snažíc se dostat co nejdál od útočníků.

Když Hawkmoon spatřil roztěkané oči a pěnou pokryté rty šílenců z cizí lodě, došel k závěru, že nemají prakticky nejmenší naději. Z korábu Šíleného boha najednou vystřelil mrak železných háků; zabodávaly se do měkkého dřeva brlení *Usměvavé dívky*. Všichni tři se okamžitě vrhli přesekávat lana a podařilo se jim strhnout většinu z nich.

„Popožeň svoje lidi na stěžně a pokuste se loď otočit!" zvolal Hawkmoon na kapitána, jenže vystrašená posádka se ani nepohnula. „Nahoře budete bezpečnější!" vykřikl kníže. Námořníci jakoby zauvažovali, zůstali ale přesto stát na místě.

Když pak obrátil pozornost zpátky na útočící loď, zhrozil se pohledu na bok, tyčící se nad nimi, šílenou posádku u brlení, na něž už šplhala část lidí. Připravovali se s kordy v rukou skočit na palubu *Usměvavé dívky*. Vzduch byl plný jejich divokého smíchu, tváře se jim šklebily touhou po krvi.

První skočil dolů přímo na Hawkmoona. Zalesklo se nahé tělo a zvednutá zbraň. Hawkmoon nastavil meč, aby padajícího člověka probodl. Tělo padlo do zužující se mezery mezi plavidly a zmizelo v moři. Za okamžik se ale všude hemžily nahé postavy, klouzaly po provazech, skákaly naslepo a šplhaly po abordážních lanech. Tři muži se postavili první vlně útočníků; sekali nalevo i napravo, až bylo vše kolem nich zbroceno krví. Postupně však byli vytlačováni od brlení a paluba *Usměvavé dívky* se jen rojila blázny, kteří bojovali sice neobratně, ale zato se vyznačovali

otřesným pohrdáním vlastními životy.

Hawkmoon byl oddělen od svých přátel, takže nevěděl, zda bojují dál, nebo jsou zabiti. Neodbytní útočníci se po něm vrhali, ale on uchopil těžký meč obouruč a roztočil jej kolem sebe, opisoval široké půlkruhy, rozvířil vějíř blýskavé oceli. Od hlavy k patám byl zakrvácený, jen v průzorech přilbice se nepřestávaly klidně lesknout jeho modré oči.

Všude kolem neustále zněl smích lidí Šíleného boha – zněl, i když jim padaly hlavy z krků, i když byly paže odsekávány od těl.

Hawkmoon si dobře uvědomoval, že nakonec musí padnout vyčerpáním. Již teď mu meč v rukou neobyčejně ztěžkl a kolena se mu začínala třást. Zády opřený o můstek sekal a rubal nekonečné zástupy rozchechtaných šílenců, kteří se jej bez ustání pokoušeli zbavit života.

Každou chvíli klesl další mrtvý muž, každou chvíli někoho zbavil končetin, ale s každou chvílí mu také ubývalo sil.

Najednou, když blokoval dva na něj mířící kordy, uklouzl a upadl na jedno koleno. Smích zesílil, rozezněl se triumfem a vyznavači Šíleného boha se vrhli kupředu, aby ho zabili.

Zoufale mávl rukou, chytil jednoho útočníka za ruku, vytrhl mu šavli a rázem měl zbraně dvě. Bláznovou šavlí sekal, vlastním mečem se chránil. Podařilo se mu opět se zvednout, kopancem odhodil dalšího muže, pak uskočil, aby vyběhl po schůdcích na můstek. Nahoře na schodišti se otočil a postavil čelem nepřátelům. Teď už měl nad vyjícími blázny, namačkanými pod schody, výhodu postavení. Viděl odtud, že jak d'Averc, tak i Oladahn se dostali na ochoz a daří se jim držet útočníky v šachu. Vrhl pohled na koráb Šíleného boha. Držel neustále na abordážních lanech, teď byl ale úplně opuštěný. Celá posádka přešla na palubu *Usměvavé dívky*. Hawkmoon okamžitě dostal nápad.

Otočil se, jako by prchal před útočníky, pak vyskočil na brlení, uchopil lano, visící z korábu, a skočil mezi plavidla.

V letu se modlil, aby lano bylo dostatečně dlouhé. Pustil se

ho, až když byl těsně u boku korábu. V pádu se jen tak tak stačil zachytit brlení. Rychle se vytáhl na palubu a okamžitě začal co nejrychleji přesekávat abordážní lana. Přitom volal:

„Oladahne! D'Avercu! Rychle za mnou!"

Oba ještě stáli na ochozu, když jej ale zaslechli, vyšplhali výš, aby pak velice opatrně přešli na hlavní stěžeň. Útočníci se tlačili za nimi.

Koráb Šíleného boha se už začínal vzdalovat a mezera mezi ním a *Usměvavou dívkou* se rychle zvětšovala.

D'Averc skočil první. Namířil si to přímo na záď ujíždějícího korábu. Podařilo se mu jednou rukou chytit lano, sklouzl poněkud dolů, dokázal ale zabránit pádu, který by mohl skončit smrtí.

Oladahn šel v jeho stopách. Odsekl jedno lano a proletěl na něm nad propastí, klouzal sice také dolů, podařilo se mu však dopadnout na palubu, kde přistál s rozhozenýma rukama a zůstal ležet obličejem dolů.

Houf šílených útočníků se je pokusil následovat a několika se dokonce podařilo vrátit na palubu své lodi. S neustávajícím smíchem zaútočili na Hawkmoona, Oladahna bezpochyby považovali za mrtvého.

Kníže byl sotva schopen bránit se. Jedno seknutí jej zasáhlo do paže, druhé do obličeje, těsně pod průzory přilbice. Najednou, odněkud shora, vpadla do skupiny nahých nepřátel postava a začala sekat na všechny strany skoro stejně šíleně jako oni.

Byl to d'Averc ve zbroji a masce kňoura, zbrocený krví povražděných nepřátel. Zanedlouho na nepřátele zaútočil i Oladahn, zřejmě jen ohlušený pádem, s divokým horským válečným pokřikem na rtech.

Zakrátko všichni blázni, jimž se podařilo proniknout na koráb, leželi mrtvi. Ti z paluby *Usměvavé dívky* naskákali do vody a pokoušeli se plavat za korábem.

Když pak Hawkmoon pohlédl zpátky na *Usměvavou dívku*, zjistil, že se většině posádky nějakým zázrakem podařilo přepadení

přežít, jelikož se námořníci v poslední chvíli rozhodli vyšplhat na stěžeň.

D'Averc se ujal kormidelního kola korábu Šíleného boha, přesekl provazy, které je znehybňovaly, a začal kormidlovat, aby se dostali co nejdál od marně plavajících lidí.

„No," zasípal Oladahn, vrátil meč zpátky do pochvy a prohlížel si rány. „Zdá se, že jsme jim unikli a navíc ještě na lepším plavidle."

„Bude-li nám přát štěstí, dostaneme se do přístavu ještě před *Usměvavou dívkou*," usmál se Hawkmoon. „Doufám ale, že přece jen poplují ke Krymii, protože na jejich lodi zůstal celý náš majetek."

D'Averc velice obratně otočil loď k severu. Osamělá plachta se napjala, když nabrala plný vítr, a tak za sebou rychle nechávali plavající šílence, kteří se, i když šli ke dnu, nepřestávali smát.

Když pak pomohli d'Avercovi upevnit kormidlo tak, aby se loď držela kurzu, prohledali nákladní prostor. Podpalubí přetékalo poklady, pocházejícími bezpochyby z vyrabovaných lodí, mezi nimi se ale také povalovaly hromady nepotřebných krámů, jako polámané zbraně, zničené navigační přístroje a haldy oděvů. Tu a tam ležela i lidská těla v různém stupni rozkladu, ať už celá, nebo jen části.

Tři muži se rozhodli zbavit se nejdříve lidských pozůstatků – balili je do plášťů, hadrů a vyhazovali přes palubu. Byla to nepříjemná práce, která jim zabrala hodně času.

V jednu chvíli Oladahn ztuhl a zahleděl se na lidskou ruku, jež se nějakým zvláštním řízením osudu mumifikovala. Opatrně ji zvedl, aby si mohl prohlédnout prsten na malíčku. Zvedl zrak k Hawkmoonovi.

„Kníže Doriane..."

„Co je? Nestarej se o nějaký prsten. Raději tu ruku hned hoď do moře."

„Ne, jde mi právě o ten prsten. Je velice zvláštní...“

Netrpělivý Hawkmoon přešel na druhou stranu slabě osvětleného podpalubí, podíval se na prsten a až zasténal, když jej poznal.

„Ne! To není možné!“

Byl to Yisseldin prsten. Ten, jenž jí na prst navlékl sám hrabě Brass na znamení jejích zásnub s Dorianem Hawkmoonem.

Hrůzou ztuhlý kníže uchopil mumifikovanou ruku a na tváři se mu objevil nechápavý výraz.

„Co je?“ zašeptal Oladahn. „Co tě tak vzrušilo?“

„To je její... Je to Yisseldin prsten.“

„Jak by mohla plout v tomto moři, vzdáleném stovky kilometrů od Kamargu, kníže Doriane? To je nemožné.“

„Je to její prsten.“ Hawkmoon hleděl na ruku, důkladně ji zkoumal, až pak mu konečně došla pravda. „Není to ale její ruka. Podívej se, prsten sotva vleze na malíček. Hrabě Brass jí ho navlékl na prostředníček a i pak ho měla poněkud volný. Je to ruka nějakého lupiče.“ Stáhl drahocenný prsten z prstu a ruku odhodil. „Možná patřila někomu, kdo byl v Kamargu a prsten ukradl...“ zakroutil hlavou. „Je to málo pravděpodobné, jak jinak si to ale vysvětlit?“

„Třeba cestovala touto částí světa? Třeba tě hledala,“ uvažoval Oladahn.

„To by od ní byla hloupost. Nedá se to ale vyloučit. Z druhé strany – je-li tomu tak, kde teď Yisselda může být?“

Oladahn otevřel ústa k odpovědi, když tu se najednou, někde nad jejich hlavami, ozvalo hrozné hluboké zachechtání. Pohlédli vzhůru, směrem k průlezu do podpalubí.

Hleděla na ně bláznivá, zuby cenící tvář. Jednomu ze šílených banditů se podařilo koráb dohnat. Právě se chystal skočit jim na hlavy.

Hawkmoon jen tak tak stačil tasit meč, když onen muž zaútočil, zeširoka mávaje šavlí. Kov se střetl s kovem.

Oladahn sáhl po meči, také d'Averc přispěchal, ale Hawkmoon je zastavil.

„Zajměte jej! Musíme ho dostat živého!"

Zatímco se Hawkmoon bil, Oladahn a d'Averc zasunuli meče do pochev, skočili útočníkovi na záda a chytili ho za ruce. Dvakrát se mu podařilo je shodit, ale nakonec padl jako podťatý a byl pevně svázán dlouhým provazem. Ležel bez pohybu, s nevidoucíma očima a rty pokrytými pěnou. Chechtal se jim přímo do obličeje.

„Co z něj budeme mít?" otázal se d'Averc s lítostivou zvědavostí. „Proč mu radši nepodřízneme krk a nezbavíme se ho?"

„Tohle je prsten, který jsem před chvílí našel," odpověděl Hawkmoon a ukázal mu šperk. „Patří Yisseldě, dceři hraběte Brasse. Rád bych věděl, jak ho ti lidé získali."

„To je zvláštní," řekl d'Averc a zamračil se. „Já se domníval, že dívka je stále ještě v Kamargu a ošetřuje otce."

„Takže hrabě Brass je raněn?"

„Je. Kamarg se ale dosud nevzdal. Chtěl jsem tě jen trochu zmást, kníže Doriane. Nevím, jak těžce je hrabě Brass raněn, ale určitě je naživu. A pak, ten mudrc, Bowgentle, mu pomáhá velet vojsku. Poslední informace, které mám, hovoří o patovém stavu mezi Kamargem a Temným impériem."

„A neslyšels něco o Yisseldě? Zvláště pak o tom, že by vyjela z Kamargu?"

„Ne," odpověděl d'Averc, mračе se v zamyšlení. „Ačkoli mám dojem, že si něco připomínám... Ano, šlo o jednoho z Brassových vojáků. Něco jsem slyšel, že byl podplacen, aby se pokusil dívku unést. Jenže se mu to nepodařilo."

„Odkud to víš?"

„Ten člověk, Juan Zhinaga, zmizel. Hrabě Brass jej zřejmě odhalil a zabil."

„Nedokážu uvěřit, že by Zhinaga zradil. Znal jsem ho, byl to kapitán kavalerie."

„Zajali jsme ho ve druhé bitvě o Kamarg," pousmál se d'Averc. „Myslím, že to byl Němec a v našich kasematech se nacházela část jeho rodiny..."

„Vydírali jste ho!"

„Vydírali, ale já za to nemůžu. Já o tom jen slyšel na jedné konferenci v Londře, když si Král-Imperátor Huon sezval velitele vojsk, aby jej informovali o pokračování kampaní v Evropě."

Hawkmoonovo čelo se zbrázdilo hlubokými vráskami.

„Dejme tomu, že se Zhinagovi podařilo... Nějak se mu podařilo vyhnout se s Yisseldou vašim vojskům a že je na cestě zastavili teprve lidé Šíleného boha..."

D'Averc zakroutil hlavou.

„Z jižní Francie by se nikdy tak daleko dostat nedokázali. Určitě bychom se o nich doslechli, kdyby se o něco takového pokusili."

„Tak jak bys to tedy vysvětlil?"

„Pokusme se otázat tohoto gentlemana," navrhl d'Averc a strčil do blázna, jehož chichotání utichlo do té míry, že je už skoro ani nebylo slyšet.

„Doufejme, že se nám z něj podaří dostat alespoň něco smysluplného," prohlásil Oladahn pochybovačně.

„Co kdyby mu bolest vrátila rozum? Co vy na to?" otázal se d'Averc.

„Pochybuji," odpověděl Hawkmoon. „Tihle neznají strach. Musíme zkusit něco jiného." Zhnuseně pohlédl na zajatce. „Nechme ho nějakou dobu na pokoji, třeba se aspoň trochu sebere."

Vystoupili na palubu a uzavřeli průlez do podpalubí. Slunce se už sklánělo k západu, když se před nimi na obzoru objevilo pobřeží Krymie. Černé útesy se ostře rýsovaly na purpurové obloze. Moře bylo klidné, jen odráželo uhasínající sluneční paprsky, vál mírný, jižní vánek.

„Raději poopravím kurz," prohlásil d'Averc. „Mám dojem, že plujeme příliš k severu."

Prošel palubou, odvázal kormidelní kolo a otočil jím o několik stupňů směrem k jihu.

Hawkmoon zpola lhostejně přikývl, pohlížeje na d'Averca, jenž sejmul svou velkou masku a znalecky upřesňoval kurz lodi.

„Na noc musíme zakotvit u pobřeží," poznamenal Oladahn. „Dál poplujeme až ráno."

Hawkmoon na to neodpověděl. Hlavou mu vířily otázky bez odpovědí. Události posledních čtyřiadvaceti hodin jej přivedly takřka ke krajnímu vyčerpání a strach, který jej ovládl, přímo hrozil ztrátou mysli, šílenstvím ne menším toho, jež ovládalo člověka, ležícího v podpalubí.

Později večer toho dne začali za světla luceren, visících na ráhnu, zkoumat tvář zajatého blázna. Lampy se kývaly do stran tak, jak se kolébala ukotvená loď, a vrhaly záblesky světla na boky korábu a hromady porozhazovaných věcí. Někde v koutě vypískla krysa, lidé si toho ale nevšímali. Všichni tři se trochu prospali a teď už byli víceméně odpočinutí.

Hawkmoon přiklekl ke svázanému muži a dotkl se jeho tváře. Zajatec okamžitě otevřel oči, apaticky se rozhlédl kolem sebe, v očích už žádné šílenství neměl. Vypadal spíše udiveně.

„Jak se jmenuješ?" otázal se Hawkmoon.

„Coryanthum z Kerče. A kdo jste vy? Kde to jsem?"

„To bys měl vědět," poznamenal Oladahn. „Jsi na palubě své lodi. Copak si na nic nevzpomínáš? Ty a tvoji kumpáni jste napadli naši loď. Došlo k boji. Nám se podařilo před vámi uprchnout, ale ty jsi plaval za korábem a pokusil ses nás zabít."

„Pamatuji si, že jsme vytahovali plachtu," pronesl Coryanthum udiveně. „Ale pak už nic," dodal a pokusil se zvednout. „Proč jsem svázaný?"

„Protože jsi nebezpečný," vmísil se d'Averc klidně do rozhovoru. „Jsi blázen."

Coryanthum se zasmál, naprosto přirozeně.

„Já a blázen? Nesmysl!“

Trojice mužů na sebe rozpačitě pohlédla. Opravdu, tenhle člověk teď nevypadal ani trochu jako blázen.

Na Hawkmoonově tváři se objevil výraz pochopení.

„Jaká je tvoje poslední vzpomínka?“

„Jak k nám promlouval kapitán.“

„Co říkal?“

„Že se musíme zúčastnit ceremoniálu... vypít zvláštní nápoj... Nic víc už nevím...“ Coryanthum se zamračil. „Připili jsme si...“

„Popiš vaši plachtu,“ vyzval jej Hawkmoon.

„Naši plachtu? Proč?“

„Bylo na ní něco zvláštního?“

„Nic, co bych si musel pamatovat. Plátno. Bleděmodré. Nic víc.“

„Sloužils někdy na obchodních lodích?“ otázal se Hawkmoon.

„Ano.“

„Tohle byla tvoje první plavba na tomto korábu?“

„Ano.“

„Kdy ses nechal naverbovat?“

Coryanthum hleděl čím dál udiveněji.

„Včera večer, přátelé. Podle kerčského kalendáře ve dni Koně.“

„A podle univerzálního kalendáře?“

Námořník se zachmuřil v hlubokém zamyšlení.

„Ech... Jedenáctého... Ve třetím měsíci...“

„Před třemi měsíci,“ promluvil d’Averc.

„Cože?“ Coryanthum vbodl zrak do Francouze, stojícího ve stínu. „Tři měsíce? Co to má znamenat?“

„Omámili tě,“ vysvětloval Hawkmoon. „Omámili a pak využili k nejhnusnějšímu pirátství, o jakém kdy kdo slyšel. Víš něco o kultu Šíleného boha?“

„Něco málo. Slyšel jsem, že něco takového existuje někde na Ukrajině. Jeho vyznavači se v poslední době objevují i jinde.

Našli se prý i na otevřeném moři.“

„Víš, že na plachtě této lodi je teď emblém Šíleného boha? Že jsi před několika hodinami blábolil a chechtal se zmámený touhou po krvi? Podívej se na svoje tělo...“ Hawkmoon přidřepl a přeřízl jeho pouta. „Dotkni se krku.“

Coryanthum z Kerče se pomalu zvedl, udiven svou nahotou, jeho ruka nejistě tápala, až se dotkla obojku na krku.

„Já... ničemu nerozumím? Co je to za triky?“

„Ďábelský trik, s nímž my nemáme nic společného,“ řekl Oladahn. „Zdrogovali tě, až jsi zešílel, pak ti přikázali zabíjet a ničit vše, co ti padne do rukou. Kapitán, který tě naverboval, byl bezpochyby jediným člověkem, který si dokonale uvědomoval, co tě čeká. Určitě s vámi nebyl na palubě. Pamatuješ si alespoň něco? Nějaké pokyny o tom, kam máte plout, do kterého přístavu?“

„Ne, na nic si nevzpomínám.“

„Kapitán měl bezpochyby v úmyslu později koráb zase převzít a zavést ho do některého přístavu, který užívají,“ poznamenal d’Averc. „Je dokonce možné, že někde v okolí pluje loď, která je v neustálém spojení s ostatními, jejichž posádky se skládají výlučně z takových šílenců, s jakými jsme se setkali.“

„Někde na palubě musí být velká zásoba drogy,“ dodal Oladahn. „Tito lidé ji určitě užívali pravidelně, a tenhle jen proto, že jsme ho svázali, neměl možnost užít další dávku.“

„Jak se cítíš?“ otázal se Hawkmoon námořníka.

„Mizerně. Jako by ze mně vyprchal všechen život.“

„To je pochopitelné,“ řekl Oladahn. „Drogy je nakonec určitě všechny pozabíjely. Je to otřesný plán! Omámit nevinné lidi drogami, jež je změní v šílence a pomalu je zabíjejí, a potom je využít k vraždění a loupežím. Myslel jsem si, že kult Šíleného boha se týká jen nějaké skupinky neškodných fanatiků, všechno ale ukazuje na to, že za nimi stojí nějaká bezohledná inteligence.“

„Na moři určitě,“ dodal Hawkmoon. „A mimochodem – rád bych potkal toho, kdo je za všechno odpovědný. Snad by věděl,

kde je Yisselda.“

„Prozatím navrhuji stáhnout plachtu,“ ozval se d’Averc. „Do přístavu můžeme vplout na přílivové vlně. Mám dojem, že bychom se mohli setkat s velice nemilým přivítáním, kdyby spatřili naši plachtu. Mimoto můžeme využít poklady, které tady jsou shromážděny. Můžeme se na to dívat i takhle – jsme boháči.“

„Pořád ještě jsi můj zajatec, d’Avercu,“ připomněl mu Hawkmoon. „Je ale pravda, že část pokladu použít můžeme, protože ti, kterým ty věci patřily, jsou už mrtví. Zbytek můžeme předat nějakému poctivému člověku, abychom tak nahradili ztráty, které utrpěli poctiví lidé z rukou šílených námořníků.“

„A co pak?“ otázal se Oladahn.

„Pak opět vytáhneme plachtu a budeme čekat, až loď majitele začne náš koráb hledat.“

„A můžeme si být jisti, že začne? Co když se dozví o našem pobytu v Simferopolu?“ tázal se Oladahn.

Hawkmoon se smutně usmál.

„Pak nás, bezpochyby, bude chtít najít tím spíš.“

Kapitola 8.
Člověk Šíleného boha

A tak kořist prodali v Simferopolu, za část utržených peněz si zakoupili novou výzbroj a koně, zbytek odevzdali do úschovy kupci, jenž měl pověst nejpoctivějšího obchodníka v celé Krymii. Jen o málo později se v přístavu objevila *Usměvavá dívka* a Hawkmoon jejímu kapitánovi urychleně zaplatil za mlčení o původu korábu pod černou plachtou. Získal zpět svoje věci, hlavně vak s Rinalovým darem, potom se s Oladahnem a d'Avercem vrátili na palubu ukořistěného korábu a vypluli na vlně večerního odlivu z přístavu. Coryantha nechali u kupce, aby se tam dal do pořádku.

Černý koráb se plavil na moři více než týden, vlastně celou dobu stál skoro na místě, protože vítr se takřka ani nehnul. Podle Hawkmoonova odhadu se nacházeli poblíž průlivu, oddělujícího Černé moře od Azovského moře, nedaleko Kerče, kde byl naverbován Coryanthum.

D'Averc trávil celé dny v hamace, zavěšené ve středu lodi, čas od času se dávivě rozkašlal, aby připomněl svou nemoc. Oladahn často vystupoval do strážního koše a sledoval moře, Hawkmoon pak netrpělivě kroužil po palubách a uvažoval, zda celá tato snaha má jiný význam než to, že se chtěl dovědět cokoli o Yisseldě. Byl už nakloněn pochybám, zda onen prsten skutečně patří jeho milované, protože dospěl k názoru, že v uplynulých letech mohlo být v Kamargu vyrobeno mnoho podobných prstenů.

Jednoho rána se ale na severozápadním obzoru objevila plachta. Oladahn ji zahlédl jako první a okamžitě zavolal Hawkmoona na palubu. Ten rychle přiběhl a zahleděl se do

dálky. Mohla to být loď, již čekali.

„Běž dolů!“ zvolal. „Schováme se v podpalubí.“

Oladahn sjel po laně a d’Averc, který byl najednou zdravý, seskočil ze své hamaky a rozběhl se k průlezu. Všichni tři se setkali v šeru hlavního nákladového prostoru. Čekali...

Uplynula snad hodina, než uslyšeli nárazy a věděli, že druhá loď už přirazila k jejich boku. Mohla to být ale naprosto cizí loď, jejíž kapitán projevil zájem o opuštěný koráb, kolébající se na vlnách.

Zakrátko Hawkmoon uslyšel na palubě nad sebou klapot bot. Pomalé, stejnoměrné kroky bylo slyšet po celé délce paluby. Pak nastalo ticho – člověk nahoře buď vešel do některé kajuty nebo vylezl na můstek.

Napětí vzrostlo, když se kroky opět ozvaly. Teď ten někdo mířil přímo k průlezu do podpalubí. Hawkmoon spatřil lidskou postavu v otevřeném vstupu; očima prohledávala tmu, v níž se skrývali. Cizinec jako by zaváhal, ale pak se vydal dolů. V tomtéž okamžiku Hawkmoon o krok postoupil.

Když ten člověk stanul na dně podpalubí, Hawkmoon skočil a sevřel mu krk. Byl to urostlý muž, měřil skoro dva metry, měl velký, vlnitý, černý plnovous a vlasy spletené do copů; na sobě bronzový náprsník a černé hedvábné kalhoty. Zaskočený zachroptěl, pak se otočil a táhl Hawkmoona za sebou. Chlap měl neobyčejnou sílu. Dorianovu paži sevřela mohutná tlapa, která pomalu prolamovala jeho sevření.

„Rychle! Pomozte mi ho svázat!“ zvolal Hawkmoon.

Přátelé vyskočili z úkrytu, vrhli se na vousáče a povalili jej na podlahu.

D’Averc tasil meč. Když se špičkou meče dotýkal krku zajatce, vypadal ve své kňouří masce a dokonale vypracované granbretanské zbroji opravdu hrozivě.

„Jméno!“ zahučel d’Avercův hlas v přilbici.

„Kapitán Šagarov. Kde je moje posádka?“

Černovousý obr na ně hleděl drze, ani trochu na rozpacích, že byl přepaden.

„Kde je moje posádka?“

„Máš na mysli ty blázny, které jsi vyslal na jatka?“ otázal se Oladahn. „Všichni, až na jednoho, se utopili. A ten jediný, který to přežil, nám stačil povyprávět o tvém zrůdném řemesle.“

„Hlupáci!“ zanadával Šagarov. „Jste jenom tři. Copak si myslíte, že jsem padl do pasti? Na palubě mé lodi je armáda nejlepších lupičů.“

„Jak sám vidíš, vyřídili jsme už posádku jednoho korábu,“ ozval se d’Averc se smíchem. „Zvykli jsme si už na tu práci a bezpochyby si poradíme i s další posádkou.“

V Šagarovových očích se objevil krátký záblesk strachu, ale hned zase zmizel a jeho oči opět hleděly neústupně.

„Nevěřím vám. Ti, kdo pluli na tomto korábu, žili jen pro zabíjení. Jak byste dokázali...?“

„Přesto jsme to dokázali,“ odpověděl d’Averc. Velká přilba se obrátila na Hawkmoona. „Máme ho vzít na palubu a uskutečnit náš plán?“

„Za chvíli.“ Kníže se sklonil k Šagarovovi. „Chci se tě na něco zeptat, Šagarove. Zajali tví lidé někdy nějakou dívku?“

„Měli rozkaz nezabíjet žádné ženy. Všechny museli doručit mně.“

„Proč?“

„Nevím. Dostal jsem příkaz posílat mu ženy, takže jsem mu je posílal.“ Šagarov se zasmál. „Nemůžete mě tu držet dlouho, sami to dobře víte. Do hodiny budete všichni tři po smrti. Moji lidé začnou mít podezření.“

„Proč s tebou na palubu tohoto korábu nepřišel nikdo z tvých lidí? Není to proto, že sami nejsou blázni? Proto, že by sami nebyli příliš uchváceni tím, co by zde mohli spatřit?“

Šagarov sebou trhl.

„Přijdou, jen co je zavolám.“

„Možná,“ řekl d’Averc. „Vstaň, prosím.“

„Ty ženy,“ pokračoval Hawkmoon. „Kam jsi je posílal? Komu?“

„Na pevninu, samozřejmě. Mému pánu, Šílenému bohu.“

„Ach tak, takže ty Šílenému bohu jen sloužíš. A nesnažíš se přesvědčit lidi, že to pirátství je dílem jeho vyznavačů.“

„Ano, sloužím mu, ale k vyznavačům jeho kultu nepatřím. Jeho agenti mi za rabování lodí a za to, že jim posílám veškerou kořist, dobře platí.“

„Proč to dělají takhle?“

Šagarov se posměvačně usmál.

„Mezi vyznavači nejsou žádní námořníci. Takže si, aby získali peníze, vymysleli tohle a najali mě, ačkoli sám ani nemám tušení, kam lup jde.“ Vstal, čímž převýšil celou trojici. „Pojďte, vyjdeme na palubu. Až uvidím, co se s vámi stane, nebude to nejhorší zábava.“

D’Averc kývl na ostatní dva přátele a ti zmizeli ve tmě, aby se hned vrátili s třemi dlouhými, nezapálenými pochodněmi. Pak d’Averc pokynul Šagarovovi, aby následoval Oladahna nahoru po schůdcích.

Pomalu vystoupili na palubu. Vynořili se na slunečním světle a spatřili velký, krásný trojstěžník, zakotvený u boku jejich korábu.

Lidé na jeho palubě okamžitě pochopili, co se stalo, a vrhli se do útoku. Hawkmoon ale nasadil špičku meče mezi Šagarovova žebra a zavolal na ně:

„Ani se nepohněte, jinak vašeho kapitána zabijeme.“

„Když mě zabijete, zabijí oni vás,“ zahřměl Šagarov. „Kdo na tom něco získá?“

„Mlč!“ okřikl ho Hawkmoon. „Oladahne, zapal pochodně.“

Oladahn vytáhl křesadlo s hubkou a udeřil do něj u první pochodně. Chytla skoro okamžitě. Zapálil o ni dvě zbývající, pak každou z nich předal svým přátelům.

„Poslouchejte,“ zvolal Hawkmoon. „Tento koráb je prosycený smolou. Stačí se ho dotknout pochodní a vzplane. A vaše loď chytí

také. Varujeme vás tedy, nesnažte se zachraňovat svého kapitána!“

„Takže všichni uhoříme,“ poznamenal Šagarov. „Jste stejní blázni jako ti, které jste pobili.“

Hawkmoon jen zakroutil hlavou.

„Oladahne, připrav loď.“

Oladahn odběhl na příď, obrátil rumpál nad příklop prvního nákladového prostoru, otevřel ho a pak skočil do podpalubí, táhna za sebou ocelové lano.

Hawkmoon postřehl neklidné vření mezi posádkou trojstěžníku, zamával tedy hrozivě pochodní. Žár, který z ní vycházel, změnil jeho obličej v tmavěrudou masku a v očích se mu odrážely plameny v pochmurných záblescích.

Oladahn se opět objevil na palubě a začal jednou rukou otáčet předem připraveným rumpálem, v druhé pak nepřestával třímat pochodeň. Z podpalubí se začalo něco vysunovat – něco, co se sotva vešlo do velkého průlezu.

Šagarov až oněměl údivem, když poznal, že je to velká bárka, v níž stojí uvázaní tři koně. Byli náhlým vyzvednutím na palubu a otáčením bárky velice vystrašení a vylekaní.

Oladahn ukončil svou práci a opřel se o rumpál. Dýchal ztěžka a utíral si pot z čela. Celý čas ale dával pozor, aby se nedotkl plameny pochodně lodních prken.

„Plán máte vypracovaný do posledního detailu,“ zavyl Šagarov. „Pořád jste ale jen tři. Co chcete dělat teď?“

„Pověsit tě,“ odpověděl Hawkmoon. „Před očima tvé posádky. Měli jsme dva důvody, abychom na tebe připravili tuto past. Za prvé jsem potřeboval informace. Zadruhé jsem se rozhodl spravedlivé tě potrestat.“

„Jak *spravedlivě*?“ zařval Šagarov, v jehož očích se objevil plamínek hrůzy. „Proč se mícháte do věcí jiných lidí? Neudělali jsme vám nic zlého. Jaká je tohle spravedlnost?“

„Hawkmoonova spravedlnost,“ odpověděl ve tváři pobledlý kníže kölnský. Slunečními paprsky ozářený černý drahokam v

jeho čele jako by plál vlastním vnitřním světlem.

„Lidi!“ zařval Šagarov přes vodu. „Lidi! Zachraňte mě! Jděte na ně!“

„Uděláte-li třeba jen krok, zabijeme ho a zapálíme loď!“ zvolal d’Averc. „Tady nic nevymyslíte. Jestli si chcete zachránit kůži a svou loď, odplujte a nechtě nás být. Máme účty jen se Šagarovem.“

Přesně jak očekávali, pirátovi podřízení ke svému kapitánovi příliš loajální nebyli, takže tváří v tvář nebezpečí zrovna neoplývali ochotou přijít mu na pomoc. Nesňali ale ani háky, spojující obě lodě.

Čekali, co ti tři udělají.

Hawkmoon vylezl na ráhno s připravenou oprátkou v ruce. Když dorazil na místo, přehodil ji tak, aby visela nad vodou, důkladně ji uvázal, načež se vrátil zpátky.

Nastalo mrtvé ticho. Šagarov pochopil, že se u své posádky pomoci nedovolá.

Na rumpálu u přídě se ve vzduchu pomalu kolébala bárka s koňmi a vaky. Plameny pochodní v rukou trojice přátel tiše syčely.

Šagarov zařval a pokusil se uvolnit, zadržely jej ale tři meče, namířené na jeho hrdlo, hruď a břicho.

„Nemůžete...“ promluvil, hned ale zmlkl, když spatřil rozhodný pohled v očích trojice.

Oladahn se naklonil, natáhl se mečem po volně visícím laně a přitáhl si je. D’Averc postrčil Šagarova kupředu, zatímco Hawkmoon sáhl po oprátce a natáhl ji odsouzenci přes hlavu. Ten, když ucítil na šíji dotek provazu, zařval a vrhl se na Oladahna, dřepícího ještě na brlení. Človíček s udiveným vyjeknutím sklouzl a spadl do vody. Hawkmoon zasténal a rozběhl se k okraji lodi, aby se podíval, co se Oladahnovi stalo. Šagarov se otočil proti d’Avercovi, kopancem mu vyrazil pochodeň z ruky, ale d’Averc stačil uskočit a strčit Šagarovovi meč pod nos.

Ten mu plivl do tváře, obrátil se, vyskočil na brlení, odstrčil Hawkmoona, který se jej snažil zadržet, a pak se vrhl dolů.

Smyčka se stáhla, konec ráhna se prohnul, pak se zase narovnal a mrtvé tělo kapitána Šagarova zatančilo na laně. Nahoru a zase dolů. Zlomil si vaz a v okamžiku zemřel.

D'Averc se vrhl po své pochodni, ale oheň se už přenesl na smolou nasycená prkna paluby. Pokusil se plameny udupat botami.

Hawkmoon přiskočil, aby hodil provaz Oladahnovi, který se celý mokrý začal šplhat na palubu. Nezdálo se, že by mu Šagarov nějak ublížil.

Mezi posádkou trojstěžníku se ozvalo jakési bručení a nastal nějaký pohyb. Hawkmoon se podivil, proč ještě neodplouvají.

„Přesekněte lana!" zvolal, když pomáhal Oladahnovi dostat se na palubu. „Svému kapitánovi už nepomůžete a hrozí vám oheň!"

Ale námořníci se ani nepohnuli.

„Oheň, pitomci!" zařval Oladahn a ukazoval na d'Averca, ustupujícího před plameny, které teď už šlehaly vysoko a začínaly olizoval stěžeň a lanoví.

D'Averc se zasmál.

„Běžte do naší bárky!"

Hawkmoon hodil svou pochodeň do zuřících plamenů a otočil se.

„Proč neodplouvají?"

„Poklady," odvětil d'Averc krátce, když spouštěli na vodu bárku s prskajícími koňmi, kteří ucítili oheň. „Myslí si, že se na korábu pořád ještě nachází kořist."

Jen co bárka dosedla na mořskou hladinu, sjeli za ní po lanech a odsekli kotvu. Černý koráb teď už byl jen velikým klubkem ohně a smolného dýmu. Na ohnivém pozadí se ostře odráželo Šagarovovo tělo a houpalo se do stran, jako kdyby mělo snahu odtáhnout se od pekelného žáru.

Natáhli plachtu bárky, nabrali do ní lehkou brízu a odplouvali dál od hořícího korábu. Viděli pirátský trojstěžník, jehož plachty

už také začínaly doutnat, protože na ně dopadly jiskry z hořícího korábu. Část posádky se usilovně snažila uhasit zárodky ohně, zatímco ostatní energicky přetínali lana, spojující obě plavidla. Avšak teď už je od okamžiku, kdy jejich loď vzplane, dělily jen sekundy.

Zakrátko se bárka dostala příliš daleko na to, aby se mohli přesvědčit, zda se pirátům podařilo uniknout ohni. Na obzoru za jejich zády se vynořila pevnina. Bylo to pobřeží Krymie, za níž ležela Ukrajina.

A někde tam, na Ukrajině, mohli najít Šíleného boha, jeho vyznavače, a možná i Yisseldu...

KNIHA DRUHÁ

V době, kdy Dorian Hawkmoon se svými druhy doplul k hornatému pobřeží Krymie, vojska Granbretanu dotírala na nevelký Kamarg; obdržela totiž od Huona, Krále-Imperátora, rozkaz nešetřit sil, života, energie a nápaditosti ke zlomení odporu a naprostému zničení bastardů, kteří se opovážili postavit Granbretanu. Po Stříbrném mostě, klenoucím se nad více než padesátikilometrovým průlivem, procházely hordy Temného impéria, řády Kňoura, Svině, Vlka, Supa a Psa, Kudlanky a Žáby, zakované do podivných zbrojí, a nesly zbraně z lesklého kovu. A král Huon ve své trůnní kouli, schoulený jako embryo ve fluidu, zajišťujícím mu nesmrtelnost, hořel nenávistí k Hawkmoonovi, hraběti Brassovi a všem těm, jimiž nebyl schopen manipulovat tak, jak manipuloval zbytkem světa. Začínal se domýšlet, že je podporuje jakási jemu nepřátelská moc, jež snad činí to, co se jemu nedařilo – že je ovládá. A podobné myšlenky Král-Imperátor nedokázal snést...

Velice mnoho záleželo na těch několika lidech, na těch několika svobodných duších, nacházejících se z dosahu vlivu krále Huona – na Hawkmoonovi, Oladahnovi a snad i d'Avercovi, na tajemném Rytíři v černi a zlatě, Yisseldě, hraběti Brassovi a hrstce dalších. Na jejich bedra totiž Kouzelná hůlka naložila břemeno vtělení jejího vlastního vzorce osudu...

Velký příběh Kouzelné hůlky

Kapitola 1.
Čekající rytíř

Když se přiblížili k rozeklanému pobřeží, pohlédl Hawkmoon vážně na d'Averca, který sňal z hlavy velkou přilbici s kňouří maskou a s nezřetelným pousmáním se zahleděl na moře. D'Averc na sobě ucítil Hawkmoonův pohled a otočil se k němu.

„Vypadáš poněkud rozpačitě, kníže Doriane," řekl. „Copak nejsi alespoň trochu spokojen s úspěchem svých plánů?"

„Jistě," odpověděl Hawkmoon. „Jenže myslím na tebe, d'Avercu. Přidal ses k nám spontánně, ačkoli naše výprava pro tebe nemůže mít žádný význam. Jsem přesvědčen, že jsi neviděl žádný osobní zájem v tom, jak jsme Šagarovovi vyměřili spravedlivý trest. Jistě také nesdílíš mou touhu po tom, abych zjistil Yisseldin osud. Z druhé strany, pokud je mi známo, ses ani jednou nepokusil uprchnout."

D'Avercův úsměv se jakoby zvýraznil.

„Proč bych měl prchat? Neusiluješ o můj život. Naopak, zachránils mě. Od onoho okamžiku mi připadá, že ve tvé společnosti mám více štěstí než ve službách Temného impéria."

„Nemůžeš přece ke mně být loajální a respektovat motivy toho, co dělám."

„Můj drahý kníže, jak jsem se ti už pokoušel vysvětlit, jsem loajální jen k tomu, kdo mi dovoluje uspokojovat mou ctižádost. Musím přiznat, že co se týče beznadějnosti tvých pohnutek, změnil jsem svůj názor. Zdá se mi, že jsi dítětem Štěstěny. Někdy mě dokonce napadá, že bys byl schopen porazit Temné impérium. Je-li něco takového možné, nevidím důvod, proč bych se k tobě neměl přidat a navíc to udělat i s velkým nadšením."

„A nečekáš náhodou na příležitost, kdy se ti podaří opět obrátit úlohy a zajmeš mě pro své pány?“

„Žádná slova tě nepřesvědčí,“ pousmál se d’Averc. „Takže jsou zbytečná.“

Když Hawkmoon uslyšel tuto záhadnou odpověď, opět se zachmuřil.

D’Averc se okamžitě, jako by chtěl odvrátit jeho pozornost od rozhovoru, silně rozkašlal a pak se s těžkým oddechováním uložil na dno bárky.

Oladahn na přídi vykřikl:

„Kníže Doriane, podívej se tam, na břeh!“

Hawkmoon pohlédl určeným směrem. Ve stínu hrozivých skalních útesů zahlédl úzkou kamenitou pláž. A na ní nehybně stál jezdec na koni a hleděl na ně, jako by je očekával s nějakou důležitou zprávou.

Kýl bárky zaskřípal o kamení v mělké vodě a Hawkmoon už byl schopen rozeznat jezdce ve stínu skalisek.

Vyskočil z lodi a rozběhl se k němu. Rytíř byl od hlavy k patám chráněn kovaným brněním, hlava skrytá pod přilbicí se lehce sklonila, jako by byl rytíř pohroužen do hlubokých myšlenek.

„Copak jsi věděl, že přistaneme právě tady?“ otázal se Hawkmoon.

„Usoudil jsem, že tvá bárka přirazí ke břehu právě zde,“ odvětil Rytíř v černi a zlatě, „takže nezbývalo než čekat.“

„Rozumím,“ Hawkmoon hleděl vzhůru přímo na něj a dost dobře nevěděl, co dělat ani co říkat. „Rozumím...“

Zaslechli chřestění štěrku. To k nim došli d’Averc s Oladahnem.

„Ty toho gentlemana znáš?“ otázal se d’Averc bezstarostně.

„Je to můj starý známý,“ odpověděl Hawkmoon.

„Ty jsi Huillam d’Averc,“ promluvil zvučně Rytíř v černi a zlatě. „Vidím, že jsi ještě neodložil granbretanskou zbroj.“

„Vyhovuje mému vkusu,“ prohlásil d’Averc. „Neslyšel jsem

ale, že by ses představil.“

Ale Rytíř v černi a zlatě d’Averca jakoby nevnímal. Zvedl ruku v těžké bojové rukavici a ukázal na Hawkmoona.

„Chci mluvit s ním. Hledáš svou snoubenku Yisseldu, kníže Doriane, a chceš se dostat k Šílenému bohu.“

„Je snad Yisselda v zajetí Šíleného boha?“

„V jistém slova smyslu ano. Jenže ty musíš najít Šíleného boha ze zcela jiného důvodu.“

„Yisselda je naživu? Žije?“ vyptával se Hawkmoon netrpělivě.

„Žije.“ Rytíř v černi a zlatě se pohnul v sedle. „Ale ty musíš zničit Šíleného boha, teprve pak bude opět tvoje. Musíš jej zničit a strhnout mu z šíje Rudý amulet, protože je ti souzen. Šílený bůh tě okradl dvakrát – o dívku a o Rudý amulet. Obojí ti náleží.“

„Yisselda je moje, o tom není pochyb. Ale o Rudém amuletu nic nevím. Nikdy jsem nic podobného neměl.“

„Je to Rudý amulet a patří tobě. Šílený bůh nemá žádné právo ho nosit. To kvůli němu se zbláznil.“

„Jestliže má Rudý amulet takové vlastnosti, pak ať si ho Šílený bůh nosí klidně dál.“

„O tom se, kníže Doriane, nežertuje. Rudý amulet připravil Šíleného boha o rozum, protože byl ukraden služebníkovi Kouzelné hůlky. Jestliže si ale Rudý amulet navlékne služebník Kouzelné hůlky, bude z něj moci čerpat velikou moc, vysílanou z Kouzelné hůlky právě prostřednictvím Rudého amuletu. Jen nesprávný majitel přichází o rozum. Jenže získat Amulet může jen oprávněný vlastník. Proto také já Rudý amulet vzít nesmím. Nemůže to učinit nikdo, jedině Dorian Hawkmoon z Kölnu, služebník Kouzelné hůlky.“

„Opět mě nazýváš služebníkem Kouzelné hůlky. Já ale nevím nic o úkolech, jež mám splnit. Nevím také, zda to vše není jen pouhým výplodem fantazie a zda ty sám nejsi blázen.“

„Mysli si, co chceš. Není ale pochyb, že hledáš Šíleného boha a že v tomto okamžiku netoužíš po ničem tak horoucně, jako po jeho

nalezení.“

„Najít Yisseldu, již vězní...“

„Budiž. Nemusím tě tedy alespoň o tom přesvědčovat.“

Hawkmoon se zamračil.

„Od té doby, co jsem se z Hamadánu vydal na zpáteční cestu, potkala mě celá řada prapodivných příhod. Přímo neuvěřitelná řada.“

„Tam, kde máme co do činění s Kouzelnou hůlkou, neexistuje náhoda. Někdy si můžeme jen všimnout souvislostí, někdy ne...“ Rytíř v černi a zlatě se v sedle otočil a ukázal na stezku, vinoucí se mezi skalisky. „Můžeme jít tudy. Rozbijeme tábor a odpočineme si nahoře. A zrána se vydáme na cestu do hradu Šíleného boha.“

„Ty víš, kde je?“ otázal se Hawkmoon; rázem zapomněl na své předcházející pochyby.

„Vím.“

Najednou Hawkmoona napadlo ještě něco.

„A ne... *nepřipravils* náhodou Yisseldin únos ty? Proto, abys mě donutil hledat Šíleného boha?“

„Yisseldu unesl jistý zrádce z armády jejího otce, Juan Zhinaga, jenž měl v úmyslu dopravit ji do Granbretanu. Cestou ale byli přepadeni granbretanskými vojáky, toužícími shrábnout odměnu za její únos. Během boje se Yisseldě podařilo uprchnout. Po dlouhém bloudění se připojila ke karavaně uprchlíků z Itálie a pak se dostala na palubu lodi, vyplouvající na Jaderské moře, jež mířila, jak jí bylo řečeno, do Provensálska. Ve skutečnosti to byla loď dopravující dívky do Arábie. V zálivu Sidra byli přepadeni piráty z Karpathu.“

„Je to všechno skoro neuvěřitelné. Co bylo dál?“

„Karpathští piráti se rozhodli žádat za dívku výkupné, nevěděli totiž, že je Kamarg obléhán. Když se ale přesvědčili, že z její vlasti peníze nedostanou, rozhodli se vzít ji do Istanbulu, kde ji chtěli prodat. V přístavu se ale ukázalo, že tam kotví plno korábů Temného impéria, takže se piráti ze strachu před nimi

rozhodli odplout na Černé moře. Tam pak byli přepadeni lodí, již jste spálili...“

„Zbytek si dokážu domyslet. Ruka, kterou jsme našli, musela patřit tomu, kdo Yisseldě ukradl prsten. Celý ten příběh, Rytíři, zní dost podivně. Nemyslím, že by se dal považovat za pravdivý. Souhra náhod...“

„Už jsem ti říkal, že tam, kde máme co činit s Kouzelnou hůlkou, neexistují náhody. Někdy má cesta osudu jen více nebo méně zatáček.“

Hawkmoon si povzdechl.

„Nestalo se jí nic?“

„Jak se to vezme.“

„Co tím chceš říct?“

„Počkej, až se ocitneme v sídle Šíleného boha.“

Hawkmoon se Rytíři v černi a zlatě pokoušel pokládat další otázky, jenže ten záhadný muž mlčel jako zakletý. Seděl na svém oři jakoby hluboce ponořený do myšlenek, takže Hawkmoon nakonec raději šel pomoci Oladahnovi a d’Avercovi vyvést na břeh vyplašené koně a přenést z lodi na pevnou půdu všechno, co s sebou měli. Ujistil se, že poničená brašna s nenahraditelným darem je v pořádku. Až se podivil, že se mu ji v tak mnohých dobrodružstvích nepodařilo ztratit.

Když pak byli připraveni k cestě, Rytíř v černi a zlatě beze slova obrátil koně k strmé skalnaté stezce a bez zdržování začal stoupat k vrcholu útesu.

Trojice jezdců ale byla nucena sesednout z koní a jít v jeho stopách mnohem pomaleji. Jak lidé tak i koně mnohokrát klopýtli a byli blízko pádu, když jejich nohy nenašly oporu na uvolněném kamení, padajícím na kamenitou pláž. Konečně dorazili na vrchol útesu a zvědavě si prohlíželi vrchovinu. Táhla se před nimi až donekonečna.

Rytíř v černi a zlatě pokynul rukou k západu.

„Hned zrána vyrazíme tímto směrem, k Roztřesenému mostu, za nímž začíná Ukrajina a kde po mnoha dnech cesty nalezneme

hrad Šíleného boha. Buďte opatrní, protože i tady se potulují oddíly Temného impéria.“

Ze hřbetu koně sledoval, jak rozbíjejí tábor. V jednu chvíli se na něj obrátil d’Averc.

„Nepodělíte se s námi o jídlo?“ otázal se ironicky.

Ale hlava, skrytá pod velkou přilbicí, se ani nepohnula. Rytíř a jeho kůň pak stáli bez pohybu, jakoby proměněni v sousoší. Stáli tak celou noc, jako by je střežili anebo, což také bylo možné, jako by je hlídali, aby se nikdo z nich nemohl vydat svou cestou.

Hawkmoon ležel ve stanu, hleděl na tmavou postavu Rytíře v černi a zlatě a uvažoval, zda tato bytost je vůbec člověk a zda její zájem o něj je přátelský nebo naopak. Povzdechl si. Toužil jen po jednom – najít Yisseldu, zachránit ji a odvést zpátky do Kamargu, kde by se mohl radovat z toho, že se provincie ještě nepoddala Temnému impériu. Jenže jeho život se stal vinou tajemné Kouzelné hůlky složitějším. Svou budoucnost musel vytvářet podle schématu Kouzelné hůlky. Jenže ta Kouzelná hůlka je přece jen nerozumný předmět! Anebo snad je rozumná? Byla to největší moc, na niž bylo možno skládat přísahy. Všeobecně se věřilo, že ovládá celé dějiny lidstva. Přemýšlel tedy, nač potřebuje sloužící, když jí ve skutečnosti sloužilo celé lidstvo.

A co když ne celé? Co když se z jejího vlivu čas od času vytrhnou jisté síly – jako třeba Temné impérium – síly, které se nehodily do jejího schématu lidské budoucnosti? Možná právě proto byli nutní služebníci Kouzelné hůlky?

Hawkmoon se ztratil ve vlastních myšlenkách. Neměl hlavu na tak hluboké myšlenky ani na spekulativní filozofii. Usnul.

Kapitola 2.
Hrad Šíleného boha

Po dvou dnech jízdy dorazili k Roztřesenému mostu, spojujícímu vysoké skalnaté břehy několikakilometrové mořské úžiny.

Na Roztřesený most byl podivuhodný pohled, protože vypadal, jako by nebyl vytvořen z hmoty, ale z nesčíslného množství křižujících se paprsků barevného světla, pospojovaných nějakým záhadným způsobem. Zářil všemi odstíny zlata a jiskřivého blankytu, intenzivního, do očí bodajícího šarlatu, zeleně a tepající žluti. Celý most se chvěl jako nějaký živý organismus a mořské vlny pod ním hlasitě narážely do rozeklaných skal.

„Co je to?“ otázal se Hawkmoon Rytíře v černi a zlatě. „Opravdu to není živé stvoření?“

„Je to starobylá stavba,“ odvětil Rytíř. „Stvořila ji zapomenutá věda a zapomenutá rasa, která žila někdy mezi Smrtonosným deštěm a Zrozením knížectví. Nevíme, kdo byli ti lidé, odkud přišli, ani proč zmizeli.“

„A já byl přesvědčený, že to víš,“ ozval se vesele d’Averc. „Zklamals mě. Myslel jsem si, že jsi vševědoucí.“

Rytíř v černi a zlatě mu neodpověděl. Světlo, vyzařující z Roztřeseného mostu, se odráželo na obličejích a brněních, zbarvujíc je spektrem duhy. Čím víc se přibližovali k zářícímu mostu, tím víc se jim plašili koně, a bylo stále obtížnější udržet je na uzdě.

Hawkmoonův oř se začal vzpínat, ale jezdec mu utáhl opratě a popohnal ho dál. Konečně se kopyta dotkla chvějícího se světla mostu a kůň se trochu upokojil, jako by pochopil, že stavba jeho váhu udrží.

Rytíř v černi a zlatě už byl uprostřed mostu; celá jeho postava

se zdála prozářená různobarevným světlem. Hawkmoon si všiml, že podivné světlo obklopilo i jeho koně, oblévajíc jej úchvatnou září. Ohlédl se za sebe. D'Averc s Oladahnem také zářili jako bytosti z jiného světa, pohybovali se majestátně podél řad chvějivých světel.

Dole, sotva viditelné přes houšť křižujících se paprsků, leželo šedé moře a krajkovím mořské pěny ozdobené skály. V Hawkmoonových uších zaznívalo hučivý zvuk, podivně zvučný a poměrně příjemný, jenž mu jemně rozechvíval celé tělo, až bylo v naprostém souladu s vibracemi mostu.

Za nějakou dobu se ocitli na druhé straně a Hawkmoon měl podivně uvolněný pocit, jako by byl po několikadenním odpočinku. Zmínil se o tom Rytíři v černi a zlatě.

„Ano, to je další vlastnost Roztřeseného mostu, o níž jsem slyšel," potvrdil Rytíř.

Vydali se na další cestu. Od sídla Šíleného boha je dělila už jen pevnina.

Třetího dne cesty se dalo do deště; z drobného mrholení se nejen chvěli chladem, ale měli i špatnou náladu. Koně se vlekli nekonečnými poli Ukrajiny a jezdci měli dojem, že té monotónní šedi není konce.

Šestého dne cesty Rytíř v černi a zlatě zvedl hlavu, zastavil koně a pak dal zbývajícím třem jezdcům pokyn zastavit. Naslouchal.

Hawkmoon ten zvuk zakrátko zaslechl také; byl to dusot koňských kopyt. Zanedlouho se za kopečkem nalevo od nich vynořila skupina jezdců v čepicích a kožiších z ovčího rouna, s dlouhými píkami a palaši, připevněnými na zádech.

Uháněli jako v panice, nevšímali si čtyř nehybných postav, kterým se vyhnuli s přímo neuvěřitelnou rychlostí, bičujíce až do krve zadky svých koní.

„Co se děje?" zvolal Hawkmoon. „Před čím prcháte?"

Jeden z jezdců se otočil v sedle, aniž by třeba jen na okamžik zbrzdil koně.

„Armáda Temného impéria!“ vykřikl a uháněl dál.

Hawkmoon se zamračil.

„Jedeme dál tudy?“ obrátil se na Rytíře. „Nebo raději vyhledáme jinou cestu?“

„Žádná cesta není bezpečná,“ odvětil Rytíř v černi a zlatě. „Můžeme klidně pokračovat tímto směrem.“

Za půl hodiny spatřili v dálce dým. Byl to hustý, smolnatý kouř, plazil se po zemi. Páchl. Hawkmoon věděl, co to znamená, nic ale neřekl. Když pak po nějakém čase dorazili do hořícího městečka, objevila se před jejima očima na ústředním náměstí nahromaděná velká pyramida nahých těl – mužů, žen, dětí, a také zvířat, pohozených bez rozdílu na jednu hranici a pak zapálených.

Právě z této hranice hořících těl se zvedal ten těžký, odporně páchnoucí mrak dýmu. Hawkmoon věděl, že na světě je jen jeden národ, který se dokáže dopustit něčeho takového. Uprchlíci nelhali. Někde v okolí řádili vojáci Temného impéria. Všechno ukazovalo na to, že město bylo dobyto a vyloupeno nějakým značně početným oddílem.

Městečku se vyhnuli širokým obloukem, protože zde se už nedalo nijak pomoci. Na další cestu se vydali v ještě pochmurnější náladě, bděle se rozhlíželi po jakékoli známce činnosti granbretanských vojáků.

Oladahn, který se dosud nesetkal s tak obrovskou krutostí sil Temného impéria, byl z nich všech nejvíce dotčen pohledem na městečko.

„Je to jasné,“ bručel. „Obyčejní smrtelníci by nemohli... nemohli...“

„Oni se nepovažují za obyčejné smrtelníky,“ vysvětloval mu d’Averc. „Považují se za polobohy a své vůdce mají za bohy.“

„Má to v jejich očích ospravedlnit každou podlost,“ dodal Hawkmoon. „A pak, přímo si libují v teroru, ničení, mučení a

vraždách. Jsou jako divoké bestie, třeba vlci, u nichž je instinkt – zabíjení silnější než instinkt zachování rodu. Přesně takoví jsou Granbretanci. Na ostrově se zrodila rasa šílenců, a každý jejich čin a každá myšlenka jsou naprosto cizí každému, kdo se v Granbretanu nenarodil."

Zanechali za sebou městečko i s příšernou planoucí pyramidou. Celý čas jeli pod smutným příkrovem deště.

„Už jsme blízko hradu Šíleného boha," ozval se najednou Rytíř v černi a zlatě.

Dalšího dne ráno stanuli na okraji rozlehlé kotliny s jezírkem uprostřed, po níž se převalovala pásma šedé mlhy. Na protilehlé straně jezírka, hned u břehu, spatřili černé obrysy budovy, postavené z tesaného kamene.

Víceméně na polovině cesty mezi nimi a hradem byla u břehu vidět skupinka schoulených domků a několik poblíž zakotvených loděk.

Mezi domky se sušily roztažené sítě, nikde ale nebylo ani stopy po rybářích, kteří by je mohli používat.

Ráno bylo zamračené, studené a smutné a navíc ještě bylo jezero i celé okolí obklopeno jakousi zlověstnou atmosférou. Trojice mužů se neochotně vydala ve stopách Rytíře v černi a zlatě, jenž se rozjel kolem jezera k hradu.

„A co s celým tím kultem Šíleného boha?" zašeptal Oladahn. „Kolik lidí ovládá? Jsou stejní zuřivci jako ti, s nimiž jsme bojovali na moři? Copak si Rytíř neuvědomuje jejich sílu? Anebo přeceňuje naše možnosti?"

Hawkmoon pokrčil rameny; v myšlenkách byl jen a jen u Yisseldy. Hleděl na velký černý hrad a uvažoval, kde se v něm může nacházet její vězení.

Když dorazili do rybářské osady, pochopili, proč je vylidněná. Všichni obyvatelé leželi povražděni, porubáni meči a sekerami. Z roztříštěných lebek některých mužů i žen ještě trčely vražedné

nástroje.

„Temné impérium!“ pronesl Hawkmoon.

Ale Rytíř v černi a zlatě nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Tohle není jejich práce. Nejsou to jejich zbraně. Ani jejich způsob vraždění...“

„Takže čí?“ zamručel Oladahn a otřásl se. „Vyznavačů kultu?“

Rytíř neodpověděl. Zadržel koně, slezl ze sedla a těžkým krokem přešel k nejbližšímu tělu. Ostatní také seskočili z koní; pozorně se přitom rozhlíželi kolem. Obklopila je šedá mlha, přinášená větrem od jezera jako jakási zlomyslná síla, toužící chytit je do pasti.

Rytíř ukázal na tělo zabitého.

„Ti všichni tady byli vyznavači Šíleného boha. Někteří byli rybáři, kteří zásobovali hrad potravinami. Mnozí z těch povražděných patří k obyvatelům hradu.“

„Snad nebojovali mezi sebou?“ promluvil d’Averc.

„To je možné,“ odpověděl Rytíř.

„Co myslíš...“ začal Hawkmoon, jenže právě v tomto okamžiku se někde mezi domky rozezněl řev, který mrazil krev v žilách. Tasili meče a postavili se zády k sobě, připraveni na útok z kterékoliv strany.

Ale když k útoku došlo, vzhled útočníků způsobil, že naprosto zaskočený Hawkmoon sklonil meč k zemi.

Mezi domky se vynořil houf s meči a sekerami v rukou. Útočníci byli oděni náprsníky a koženými suknicemi. V očích jim plál divoký oheň. Rty se jim rozevíraly jako krvežíznivým bestiím a odhalovaly lesklé bílé zuby, z úst vytékala pěna.

To ale Hawkmoona a jeho druhy neudivilo. V úžas je uvedlo pohlaví útočníků, protože řvoucí banda, ženoucí se na ně útokem, se skládala výlučně z překrásných žen.

Když znovu pomalu získali vůli k boji, Hawkmoon si začal zoufale prohlížet obličeje žen – hledal Yisseldu. S úlevou si oddechl, když ji nenašel.

„Takže proto si Šílený bůh nechal posílat všechny ženy," sykl d'Averc. „Ale přesto, proč..."

„Můžeme si říci, že je to velice perverzní bůh," poznamenal Rytíř v černi a zlatě, když zvedal meč, aby odvrátil ránu první útočící ženy.

Hawkmoon se bránil houštině čepelí, jimiž na něj dorážely ženy s šílenstvím zrůzněnými tvářemi a zjistil, že není schopen přejít do protiútoku. Útočnice se odkrývaly často a mnohé by už mohl zabít, jenže vždy, když měl příležitost bodnout, jej něco zadrželo. Vypadalo to, že jeho druhové na tom jsou stejně. V jednom klidnějším okamžiku se rozhlédl a najednou jej něco napadlo.

„Pomalu ustupujte," oslovil bojující muže. „Za mnou. Vymyslel jsem plán, jenž nám umožní nekrvavé vítězství."

Celá čtveřice začala pomalu ustupovat, až se ocitla u tyčí, na nichž se sušily silné sítě mrtvých rybářů. Hawkmoon jednu z nich obešel a jednou rukou uchopil konec roztažené sítě. Přitom se neustále bránil útočnicím. Oladahn rychle pochopil jeho záměry a chytil druhý konec sítě. Pak Hawkmoon vykřikl:

„Teď!"

Společně přehodili síť ženám přes hlavy.

Většinu spoutali provazy, jen několika se podařilo uniknout, aby opět zaútočily.

D'Averc s Rytířem v černi a zlatě, kteří už také pochopili Hawkmoonův plán, na tu skupinku hodili druhou síť, zatímco Hawkmoon s Oladahnem přetahovali přes už spoutané ženy třetí. Konečně byly všechny útočnice spoutány a znehybněny a muži se k nim mohli velice opatrně přiblížit a vzít jim zbraně, až byly všechny odzbrojeny.

Hawkmoon těžce oddychoval, když zvedal další meč a házel ho do jezerních vod.

„Třeba ten Šílený bůh není až tak velký blázen," poznamenal. „Dobře vycvičené ženy budou mít vždy jistý okamžik převahy nad muži. Bezpochyby je to jen část nějakého dalekosáhlého plánu..."

„Myslíš, že peníze z pirátské kořisti byly určeny na vybudování ženské armády, která měla sloužit dobyvatelským plánům?“ tázal se Oladahn, pomáhal mu vytahovat meče a házel je do vody.

Ženy, zmítající se v sítích, se postupně uklidňovaly.

„Je to docela pravděpodobné,“ přiznal přihlížející d’Averc. „Proč ale ty ženy vyvraždily tuto vesnici?“

„Možná se to dovíme, až budeme na hradě,“ odpověděl Rytíř v černi a zlatě. „My...“

Nedopověděl, protože se jedna síť najednou roztrhla, a vyskočila z ní žena, která se na ně vrhla s prsty nataženými jako drápy. D’Averc ji chytil a objal pažemi kolem pasu, ale dívka ho začala kopat a neuvěřitelně přitom ječela. Potom k nim přistoupil Oladahn, tasil meč a udeřil ženu hlavicí jílce do zátylku.

„Ach, jak to vše tady uráží mou rytířskost,“ ozval se d’Averc, skládaje omráčenou dívku k zemi. „Mám dojem, Oladahne, že jsi nám ukázal nejlepší způsob, jak vyřídit tyhle půvabné vražednice.“ Přistoupil k sítí znehybněné hromadě a začal bezohledně a systematicky omračovat zmítající se bojovnice.

„V každém případě,“ dodal po chvíli, „jsme je nezabili a ony nestačily pozabíjet nás. Dokonalá rovnováha.“

„Byly to všechny?“ tázal se Hawkmoon roztržitě.

„Myslíš na Yisseldu?“ zeptal se ho Oladahn.

„Ano, myslím na Yisseldu. Pojďme.“ Hawkmoon se vyšvihl na svého koně. „Jedeme na hrad Šíleného boha.“

Popohnal koně tryskem podél břehu jezera k veliké, černé mase hradu. Ostatní se vydali v jeho stopách, a protože ho nebyli schopni dohnat, roztáhli se do dlouhých rozestupů. První uháněl Oladahn, za ním Rytíř v černi a zlatě a až na samotném konci jel pomalu Huillam d’Averc, připomínající bezstarostného mladíka, jenž se vydal na ranní projížďku.

U hradu Hawkmoon bláznivý trysk zvolnil, přitáhl koni uzdu a nakonec jej zastavil u vstupu na padací most.

Hrad stál pohroužený v tichu. Kolem jeho věžiček poletovaly cáry mlhy. Most byl spuštěný, pokrývala jej mrtvá těla strážců.

Někde mezi špičkami nejvyšších věžiček se ozval pokřik krkavce a zanedlouho pták zatřepetal křídly nad hladinou jezera.

Tlustou vrstvou tmavých mračen nepronikl ani jeden sluneční paprsek. Vypadalo to, jako by tady ještě nikdy slunce nezasvítilo a jako by ani nikdy zasvítit nemělo. Dalo se soudit, že za sebou ponechali známý svět a ocitli se v nějakém jiném rozměru, kde navěky vládly smrt s beznadějí.

Před Hawkmoonem se otevírala černá tlama brány, která vedla na hradní nádvoří.

Mlha vytvářela groteskní tvary a všude kolem panovalo nejhlubší ticho. Hawkmoon se zhluboka nadechl studeného, vlhkého vzduchu, tasil meč, stiskl koleny koňské boky a rozjel se po padacím mostě; přeskakoval mrtvoly, aby se prodral do sídla Šíleného boha.

Kapitola 3.
Hawkmoonovo dilema

Rozlehlé hradní nádvoří bylo vystláno těly, zčásti bojovných žen, většinou ale mužů, nosících na šíjích obojek Šíleného boha. Dlážděním nádvoří, jež nebylo pokryto těly poházenými v groteskních pozicích, bylo zbroceno skvrnami sedlé krve.

Hawkmoonův kůň vystrašeně prskl, když se mu k nozdrám dostal pach rozkládajících se těl. Kníže jej ale popoháněl dál, zachvácen panickou hrůzou, že mezi pobitými může rozpoznat Yisseldinu tvář.

Nakonec sesedl z koně, obrátil se k ztuhlým ženským tělům a důkladně si je prohlédl; Yisselda mezi nimi nebyla.

Konečně na nádvoří vjel Rytíř v černi a zlatě a za ním Oladahn s d'Avercem.

„Není tady," promluvil Rytíř. „Je uvnitř. Živá."

Hawkmoon k němu zvedl pobledlý obličej. Ruka, svírající uzdu koně, se mu třásla.

„Ne... neudělal jí nic?"

„O tom se musíš, kníže Doriane, přesvědčit sám," odvětil Rytíř v černi a zlatě a ukázal na hlavní vchod do hradu. „Tudy vede cesta do sídla Šíleného boha. Krátká chodba tě dovede do hlavního sálu, kde sedí a čeká na tebe..."

„On o mně ví?"

„Ví, že jednoho dne musí přijít skutečný majitel Rudého amuletu, aby si vzal, co mu náleží..."

„Amulet mě nezajímá, jde mi jen o Yisseldu. Kde je, Rytíři?"

„Uvnitř, v hradu. Jdi a vezmi si, co ti náleží – svou ženu a svůj Amulet. Obojí má pro plány Kouzelné hůlky neobyčejný význam."

Hawkmoon se otočil a vběhl do brány, aby pak zmizel v

tmavé chodbě hradu.

V hradních zdech panoval strašlivý chlad. Ze stropu chodby padaly kapky studené vody, stěny byly obrostlé mechem. Hawkmoon postupoval kupředu s mečem v ruce, očekávaje přepadení.

Nikdo na něj ale nezaútočil. Dorazil k velké dřevěné bráně, vyšší než šest metrů, a zastavil se.

Za bránou bylo slyšet podivný dunivý zvuk, jakési hluboké mumlání, jež, jak se zdálo, naplňovalo celý sál. Hawkmoon co nejopatrněji strčil do dveří, jen aby se trošku pootevřely. Strčil hlavu do škvíry a jeho očím se otevřel šokující pohled.

Sál měl prapodivné proporce. Na některých místech visel strop velice nízko, na jiných pak se zvedal mnoho metrů nad podlahou. Nebyla tu žádná okna, vnitřek osvětlovalo jen několik loučí, náhodně rozmístěných na zdech.

Uprostřed sálu na podlaze, kde leželo jedno nebo dvě těla povražděných lidí, stála veliká židle z tmavého dřeva, inkrustovaného bronzem. Před židlí visela ze stropu (v tomto místě velmi nízkého), obrovská klec, podobná kleci na ptáky, jenže značně větší. Uvnitř Hawkmoon spatřil schoulenou postavu.

Jinak byl obrovský sál naprosto prázdný. Kníže vklouzl dovnitř a kradl se ke kleci.

Pochopil, že právě odtamtud vychází utrpením poznamenané mumlání, ačkoli to smysly popíraly, neboť hluboké dunění bylo příliš hlasité. Dospěl k názoru, že zvuky musely být neobyčejně zesilovány zvláštní akustikou velkého sálu.

Přiblížil se ke kleci, ale pro slabé osvětlení nebyl schopen rozeznat postavu uvnitř.

„Kdo jsi?“ otázal se. „Vězeň Šíleného boha?“

Sténání ztichlo a člověk v kleci se zachvěl.

„Ano, dá se to tak nazvat,“ ozval se hluboký, dunivý,

melancholický hlas. „Nejnešťastnější ze všech vězňů.“

Teď už Hawkmoon uvězněného člověka viděl mnohem zřetelněji. Měl dlouhý hubený krk a byl vysoký a neobyčejně štíhlý. Z hlavy mu visely dlouhé, zvlněné a špínou slepené šedé vlasy a neméně mastné vousy padaly na třicet centimetrů na prsa. Měl dlouhý orlí nos a v hluboko posazených očích plály plamínky melancholického šílenství.

„Mohu ti nějak pomoci?“ otázal se Hawkmoon. „Nedají se dráty klece přeseknout?“

Vězeň pokrčil rameny.

„Dvířka klece nejsou uzamčena. Nevězní mě klec. Jsem uvězněn tím, co se nachází v mé hučící hlavě. Ach, běda mi!“

„Kdo jsi?“

„Kdysi jsem byl dobře znám jako Stalnikov ze slavného rodu Stalnikovů.“

„A Šílený bůh tě nechal uvěznit?“

„Ano – ovládl mě. Tak, to je přesné slovo.“ Vězeň v otevřené kleci otočil svou velkou hlavu se smutnýma očima a zahleděl se na Hawkmoona. „A kdo jsi ty?“

„Jsem Dorian Hawkmoon, kníže kölnský.“

„Germán?“

„Köln byl kdysi částí země, zvané Germánie.“

„Bojím se Germánů.“ Stalnikov se stáhl do klece co nejdál od Hawkmoona.

„Mě se bát nemusíš.“

„Ne?“ Stalnikov se zachechtal a ozvěna jeho šílenství zaduněla celou síní. „Ne?“ Sáhl za kaftan a vytáhl něco, co měl přivázané na řemínku na krku. Předmět zasvítil rudou září jako obrovský rubín, osvětlený jakýmsi vnitřním světlem, a Hawkmoon postřehl, že je na něm vyryt symbol Kouzelné hůlky. „Ne? Takže ty nejsi ten Germán, který sem měl přijít, aby mi vzal pramen mé moci?“

„Rudý amulet!“ vykřikl Hawkmoon. „Jak jsi ho získal?“

„Nu,“ zamručel Stalnikov. Pak vstal a hrozivě se pousmál.

„Strhl jsem ho před třiceti lety z těla rytíře, který tudy projížděl a byl přepaden a zabit mými lidmi.“ Jeho prsty se mazlily s Amuletem, jehož záře Hawkmoona takřka oslepovala. „*Zde* je Šílený bůh. *Zde* je pramen mého šílenství i mé moci. Toto je předmět, jenž mě uvěznil.“

„To ty jsi Šílený bůh? Kde je Yisselda?“

„Yisselda? Dívka? Ta nová dívka s plavými vlasy a bílou, hebkou pletí? Proč se ptáš?“

„Patří mně!“

„Takže Amulet nechceš?“

„Chci Yisseldu!“

Šílený bůh vybuchl smíchy. Zadunělo to ve všech škvírách rozpadající se stavby.

„Dobrá, Germáne, máš ji mít.“

Zatleskal rukama s velkými drápy, až se mu tělo roztřáslo, jako by se skládalo s oddělených, volně spojených částí, a klec se prudce rozkývala.

„Yisseldo, moje holčičko! Yisseldo, pojď sem posloužit svému pánu!“

Z hloubi sálu, z té části, kde se strop takřka dotýkal podlahy, vyklouzla dívka. Hawkmoon spatřil její obrysy, nebyl si ale naprosto jist, že je to Yisselda. Strčil meč do pochvy a vykročil k ní. Ano... pohyby i postavou Yisseldu připomínala.

Na rtech se mu objevil úsměv úlevy, když roztáhl náruč, aby svou milou sevřel v objetí.

Najednou se ozval divoký zvířecký řev a dívka se na něj vrhla s tváří zkřivenou krvežíznivostí, míříc mu prsty vyzbrojenými kovovými drápy přímo do očí. Byla oblečená do koženého oděvu, pobitého naježenými ostrými trny.

„Zabij ho, krásná Yisseldo,“ zachechtal se Šílený bůh. „Zabij ho, můj kvítečku, a odměnou obdržíš zbytky jeho těla.“

Hawkmoon před sebe natáhl obě ruce, aby se tak chránil před drápy, které mu hluboko rozsekly kůži. Rychle uskočil.

„Ne! Yisseldo... To jsem já, tvůj snoubenec, Dorian...“

Ale v šílených očích se neobjevil ani záblesk vědomí. Rty se pokryly pěnou, když znovu skočila, aby jej zabila kovovými drápy. Hawkmoon uskočil stranou a vyslal k dívce pohled plný naděje, že jej nakonec pozná.

„Yisseldo...“

Šílený bůh se chechtal, tiskl prsty dráty klece a oči mu jen zářily.

„Zabij ho, moje kuřátko. Roztrhni mu hrdlo.“

Hawkmoonovi bylo takřka do pláče, když tak uskakoval, unikaje lesklým drápům své milované.

„Co je to za moc, že ji poslouchá až tak, že zapomněla na své city ke mně?!“ zvolal na Stalnikova.

„Stejně jako já je poslušná moci Šíleného boha,“ odpověděl Stalnikov. „Rudý amulet z nás všech činí nevolníky!“

„Jen je-li v rukou osoby nasáklé zlem...“ Hawkmoon se vrhl stranou, neboť se po něm opět natáhly Yisseldiny drápy. Vyskočil a vrhl se ke kleci.

„Naplňuje zlem všechny, kdo ho nosí,“ odpověděl Stalnikov a zasmál se, když Yisseldiny drápy rozpáraly Hawkmoonovi rukáv. „Všechny...“

„Všechny, kromě služebníků Kouzelné hůlky!“

To zazněl zvučný a vážný hlas od dveří do sálu. Náležel Rytíři v černi a zlatě.

„Pomoz mi!“ zvolal Hawkmoon.

„Nemohu!“ odpověděl Rytíř v černi a zlatě; stál bez pohybu s rukama v těžkých rukavicích složenýma na hlavici meče, opřeného špičkou o podlahu.

Hawkmoon znovu zakopl a ucítil, jak se mu Yisseldiny drápy vrážejí do zad. Zvedl ruce, aby jí znehybnil zápěstí, a zavyl bolestí, když se mu ostré cvoky zabodly hluboko do dlaně, dokázal jí ale odtrhnout prsty a odstrčit ji. Vrhl se na klec, v níž spokojeně brumlal Šílený bůh.

Vyskočil na ni, chytil se drátů a odrážel kopance, jimiž se jej bůh snažil shodit. Klec se prudce rozkolébala a roztočila. Yisselda

se zmítala dole, stále se pokoušela jej zasáhnout drápy.

Stalnikov uskočil do nejvzdálenějšího kouta klece a v očích se mu objevil strach. Hawkmoonovi se podařilo otevřít dvířka, vskočil dovnitř a pak za sebou zavřel. Yisselda venku zavyla, zmítala se touhou po krvi a v očích se jí šarlatovým ohněm odrážela záře Amuletu.

Teď už Hawkmoon nedokázal zadržet slzy, deroucí se mu do očí při pohledu na tu, již miloval. Pak obrátil svou nenávistí rozšklebenou tvář k Šílenému bohu.

Hluboký Stalnikovův hlas, v němž nepřestávaly znít žalostné tóny, zaduněl rozlehlým sálem. Uchopil Amulet a namířil jeho světlo přímo do Hawkmoonových očí.

„Ustup, smrtelníče! Poddej se mé vůli, poddej se moci Amuletu...“

Kníže zamrkal. Cítil, jak jej náhle opouštějí síly. Zář Amuletu jej skoro oslepila. Ztuhl, když si uvědomil, že jej ta věc začíná ovládat.

„A teď se sám vzdáš do rukou svého kata,“ prohlásil Stalnikov.

Hawkmoon ale posbíral zbytky vůle a o krok k němu přistoupil. Zarostlá Stalnikovova čelist klesla údivem.

„Přikazuji ti ve jménu Rudého amuletu...“

„On je jediný, nad nímž Amulet nemá žádnou moc,“ ozval se od dveří vážný hlas Rytíře v černi a zlatě. „Je jediný na světě. Skutečný majitel Amuletu.“

Stalnikov se roztřásl a začal ustupovat po obvodu klece. Silně oslabený Hawkmoon se pomalu vydal v jeho stopách.

„Ustup!“ vřískl Šílený bůh. „Vylez z klece!“

Yisseldě se konečně podařilo sevřít ruce s drápy na drátech klece a teď se s námahou vytahovala vzhůru, nespouštějíc vražedný pohled z Hawkmoonova hrdla.

„Ustup!“ Stalnikovův hlas už nebyl tak silný a sebejistý. Přiskočil ke dvířkům klece a otevřel je kopancem.

Yisselda se s vyceněnými zuby a krásnou tváří sešklebenou

strašlivým šílenstvím vyškrábala na klec a přitiskla se k drátům. Šílený bůh k ní byl otočen zády, neustále se snažil Hawkmoona oslepit září Amuletu.

Yisseldiny drápy zasáhly Stalnikovova do týla. Ten vykřikl a seskočil z klece na podlahu. Yisselda, která opět obrátila pozornost na Hawkmoona, se začala dobývat do dvířek klece.

Hawkmoon, který si dobře uvědomoval, že nemá nejmenší smysl pokoušet se přesvědčovat svou šílenou snoubenku, sesbíral veškeré síly a proskočil jí pod drápy. Přistál na hrbolaté kamenné podlaze a na okamžik zůstal skoro omráčen ležet.

Šklebil se bolestí, když se zvedal. Yisselda seskočila vedle něj.

Šílený bůh vylezl na velkou židli stojící naproti kleci, vyškrábal se na vrchol opěradla a dřepěl tam. Rudý amulet se mu houpal na krku a vysílal své roztančené podivné záblesky na Hawkmoonův obličej. Z paže, hluboce poraněné Yisseldinými drápy, prýštila knížeti krev.

Stalnikov zamručel strachy, když se Hawkmoon vyšplhal na židli a postavil se na lenoch.

„Prosím, neubližuj mi... Neudělám ti nic zlého.“

„Už jsi udělal příliš mnoho zlého,“ odvětil pochmurným hlasem Hawkmoon a zvedal meč. „Mnoho. Tak mnoho, že má pomsta bude sladká, Šílený bože...“

Stalnikov se narovnal, jak jen to bylo možné.

„Zastav se, Yisseldo!“ zvolal na dívku. „Získej svou předchozí podobu. Přikazuji ti to při moci Rudého amuletu!“

Hawkmoon se otočil a spatřil, že se Yisselda zastavila na místě. Vypadala zmateně. Otevřela ústa údivem, když spatřila na svých prstech kovové drápy a na oděvu ostré trny.

„Co se stalo? Co to ze mě udělali?“

„Zhypnotizovala tě tahle nestvůra!“ vykřikl Hawkmoon a rozehnal se mečem po Stalnikovovi, který se celý schoulil hrůzou. „Hned se mu ale pomstím za všechno, co ti udělal!“

„Ne!“ zařval Stalnikov. „To není spravedlivé!“

Yisselda se rozvzlykala.

Stalnikov se rozhlížel na všechny strany.

„Kde jsou moji sluhové? Kde jsou moji strážci?“

„Poštval jsi je proti sobě, aby se pozabíjeli pro tvé zvrácené potěšení,“ odpověděl Hawkmoon. „A ty, kdo přežili, jsme zajali.“

„Moje ženská armáda! Chtěl jsem jen, aby celou Ukrajinu dobyla krása. Odveďte mě zpátky na stalnikovovské dědictví...“

„To dědictví je zde,“ řekl Hawkmoon a zvedl meč.

Stalnikov seskočil z opěradla a rozběhl se ke dveřím, okamžitě ale zatočil, když postřehl, že dveře jsou střeženy Rytířem v černi a zlatě.

Uprchl do temných koutů sálu a zmizel jim z očí v jakési škvíře.

Kníže slezl ze židle a obrátil se, aby pohledl na Yisseldu, která ležela schoulená na podlaze a zalykala se pláčem. Přistoupil k ní a opatrně jí sňal zkrvavené drápy ze štíhlých, něžných prstů.

Dívka zvedla zrak.

„Ach, Doriane. Jak jsi mě našel? Ach, můj nejmilejší...“

„Díky Kouzelné hůlce,“ odpověděl hlas Rytíře v černi a zlatě.

Hawkmoon se na něj otočil s úlevným smíchem.

„Jsi ve svých názorech velice pevný, Rytíři.“

Rytíř v černi a zlatě neodpověděl, jen nepřestával stát jako gigantická socha bez tváře a střežil bránu.

Hawkmoon nalezl řemeny, které držely strašný, ostrými cvoky pobitý oděv na dívčině těle, a začal jej stahovat dolů.

„Najdi Šíleného boha,“ řekl Rytíř. „Pamatuj, Rudý amulet náleží tobě. Dá ti sílu.“

Hawkmoon se zamračil.

„Anebo se z něj také zblázním?“

„Ne, hlupáku. On ti právem náleží.“

Kníže ztuhl, překvapen Rytířovým tónem.

„Dodělám to sama,“ řekla Yisselda a lehce se dotkla jeho ruky.

Potěžkal v ruce meč a obrátil zrak k tmavému koutu, kde zmizel Stalnikov, Šílený bůh.

„Stalnikove!“

Někde v nejvzdálenějším koutě sálu blýskl droboučký bod rudého světla. Hawkmoon sklonil hlavu a vykročil do sálu. Uslyšel zvuk, podobný vzlyku, jež jej málem ohlušil.

Stále víc a víc se blížil k ohnisku rudé záře a s každým krokem sílilo i podivné vzlykání. Konečně se rudá zář rozlila v rudé světlo a kníže v něm spatřil nositele Amuletu. Tiskl se zády ke zdi z tesaného kamene a držel v ruce meč.

„Třicet let jsem na tebe čekal, Germáne,“ promluvil náhle Stalnikov pevným hlasem. „Věděl jsem, že jednou přijdeš, abys mi překazil plány, abys zničil mé ideály a všechno, co jsem vytvořil. Doufal jsem ale, že se mi podaří té hrozbě uniknout. A doufám v to dál.“

S divokým výkřikem zvedl meč a zaútočil.

Hawkmoon bez potíží jeho ránu odvrátil, pak čepelí zatočil tak, že Šílenému bohu vypadla zbraň z ruky. Namířil svůj meč, až se špičkou dotkl Stalnikovovy hrudi.

Chvíli si vystrašeného šílence měřil ponurým, hrozivým zrakem. Světlo, vyzařující z Rudého amuletu, zbarvilo jejich tváře šarlatem. Stalnikov si odkašlal, jako by chtěl žadonit o milost, pak ale jen bezmocně svěsil ruce.

A tehdy Hawkmoon vnořil meč Stalnikovovi do srdce. Otočil se, nechávaje za sebou jak mrtvé tělo Šíleného boha, tak i Rudý amulet tam, kde upadl.

Kapitola 4.
Moc Amuletu

Hawkmoon zahalil Yisseldu do svého pláště. Dívka se chvěla a vzlykala po utrpěných příkořích i z radosti ze setkání se snoubencem. Opodál stál nehnutě Rytíř v černi a zlatě.

Když k sobě Hawkmoon Yisseldu přivinul, Rytíř se konečně pohnul. Mohutná postava prošla sálem a zmizela ve tmě, kde spočívalo tělo Stalnikova, Šíleného boha.

„Ach, Doriane. Nedokážu ti ani vyprávět o hrůzách, jež jsem poznala v posledních měsících. Vězněna jednou těmi, pak zase druhými, urazila jsem stovky kilometrů. Dokonce nemám ani tušení, kde se toto pekelné místo nachází. Z posledních dnů si nepamatuji nic, s výjimkou nejasné vzpomínky na nějaký hrůzný sen, v němž jsem musela bojovat sama se sebou, ponoukána zabít se...“

Hawkmoon ji k sobě přivinul pevněji.

„To byla jen noční můra. Pojď, opustíme toto místo. Vrátíme se do bezpečného Kamargu. Pověz mi, co se stalo s tvým otcem a s ostatními?“

Široce rozevřela oči.

„Ty nic nevíš? Myslela jsem si, že ses nejdřív vrátil a pak teprve se vydal hledat mě.“

„Neslyšel jsem nic, jen klevety. Jak se daří Bowgentlemu, von Villachovi, hraběti Brassovi...?“

Sklopila oči.

„Von Villach byl zabit ohňostřílem v bitvě se silami Temného impéria na severní hranici. Otec...“

„Co je s ním?“

„Když jsem ho viděla naposledy, ležel v posteli nemocen a ani Bowgentleovy lékařské schopnosti jej nedokázaly postavit

na nohy. Vypadal, jako by jej opustily veškeré city, jako by už nechtěl dál žít. Myslel si, že nejsi naživu, protože ses nevrátil v čase, který pro tebe považoval za bezpečný.“

Hawkmoon se zamyslel.

„Musím se co nejrychleji vrátit do Kamargu. I kdyby jen proto, abych hraběti Brassovi vrátil chuť do života. Když jsi zmizela i ty, nezůstala v něm určitě ani špetka energie.“

„Je-li ještě naživu,“ dodala tiše, jako by sama na tuto možnost nechtěla myslet.

„Musí žít! Jestliže se Kamarg dosud nevzdal, pak to znamená, že je hrabě Brass ještě naživu.“

V chodbě, vedoucí do sálu, se ozvaly rychlé kroky běžících lidí. Hawkmoon zakryl Yisseldu zády a tasil svůj velký bitevní meč.

Dveře se hlasitě otevřely a objevil se v nich námahou oddechující Oladahn a hned za ním i d’Averc.

„Vojáci Temného impéria!“ zasípal Oladahn. „Je jich mnohem víc, než kolika bychom se mohli postavit. Určitě již prohledávají hrad i celé okolí, aby našli kořist a ty, co přežili.“

D’Averc se protlačil kolem človíčka.

„Pokoušel jsem se promluvit s nimi. Vysvětloval jsem, že mám vyšší hodnost než jejich velitel, takže mám právo převzít velení, ale...“ pokrčil rameny, „vypadá to tak, že d’Averc už nemá v granbretanské armádě hodnost žádnou. Ten prokletý pilot ornitoptéry musel žít dostatečně dlouho na to, aby stačil jednotce, která mě hledala, sdělit zprávu o mé porážce a tvém útěku. Jsem teď stejný vyhnanec jako ty...“

Hawkmoon se zamračil.

„Pojďte sem oba a zabarikádujte ty velké dveře. Měly by jejich nápor vydržet.“

„Je to jediný vchod?“ otázal se d’Averc, když si je důkladně prohlédl.

„Myslím, že ano,“ odpověděl Hawkmoon.

Z šera se vynořil Rytíř v černi a zlatě. Z těžké rukavice mu visel na krví zbroceném řemínku Rudý amulet.

Rytíř ho držel co nejopatrněji, kamene se ani nedotkl. Natáhl ruku k Hawkmoonovi. Mezitím Oladahn s d'Avercem ve spěchu zavírali dveře a zajišťovali je těžkou závorou.

„Prosím," prohlásil Rytíř. „Je tvůj."

Hawkmoon se otřásl.

„Nechci ho. Nikdy ho nepřijmu. Je to symbol zla. Mnoha lidem způsobil smrt, jiné pak přivedl k šílenství. Dokonce i ta ubohá kreatura Stalnikov byl jeho obětí. Nech si ten kámen. Najdi si jiného hlupáka, který bude ochoten nosit ho!"

„Musíš Amulet přijmout!" zaduněl hlas z přilbice. „Jen ty ho můžeš nosit!"

„Nebudu ho nosit!" Hawkmoon ukázal rukou na Yisseldu. „Ta věc změnila nevinnou dívku ve vraždící divokou bestii. Všichni, které jsme viděli v rybářské vísce, byli povražděni vinou Rudého amuletu. Byla to jeho moc, pro niž zešílely všechny ty ženy, jež nás přepadly. Všechny mrtvoly, ležící na nádvoří, jsou obětmi Rudého amuletu," řekl a vyrazil kámen Rytíři z ruky. „Nepřijmu ho. Jsou-li takové věci důsledkem působení Kouzelné hůlky, pak s ní nechci mít nic společného."

„To činy lidí, tobě podobných hlupáků, jsou příčinou, že se její působení obrací ve zlo," promluvil Rytíř v černi a zlatě lhostejným a pochmurným hlasem. „Je to tvůj osud, osud Kouzelnou hůlkou vyvoleného služebníka. Musíš tento dar přijmout. Nijak ti neublíží. Nepřinese ti nic, jen sílu."

„Sílu k ničení a šílenství!"

„Sílu k činění dobra, sílu schopnou porazit hordy Temného impéria!"

Hawkmoon se vyzývavě usmál. Ozvalo se mohutné zabušení do dveří, jež znamenalo, že je vojáci Temného impéria konečně našli.

„Mají přesilu," prohlásil Hawkmoon. „Dá nám Rudý amulet sílu uniknout jim, když zde jsou jen jediné dveře, jediný východ?"

„Pomůže ti," odpověděl Rytíř v černi a zlatě. Sehnul se pro

odhozený Amulet a opět jej opatrně uchopil za řemínek.

Dveře začaly praskat pod krupobitím úderů, jež se na ně zvenčí sesypalo.

„Dokáže-li Rudý amulet učinit tak mnoho dobrého, proč se ho ty sám bojíš dotknout?“

„Nesmím se ho dotknout, není můj. Udělal by se mnou totéž, co s nešťastným Stalnikovem.“ Rytíř přistoupil k Dorianovi. „Prosím, přijmi ho. To on je tou pravou příčinou, kvůli níž ses zde ocitl.“

„Jsem tady kvůli Yisseldě. Přišel jsem ji zachránit. A to jsem už udělal.“

„I ona se zde ocitla díky Amuletu.“

„Takže to bylo všechno vymyšleno jen proto, abych sem musel přijít...“

„Ne. Je to část tvého osudu. Řekl jsi ale sám, že jsi tady, abys ji zachránil. Teď ale odmítáš možnost bezpečného odchodu z hradu. Až sem proniknou vojáci, desítky nebo i víc zuřivých šermířů, vybijí nás všechny. A Yisseldin osud může být mnohem horší...“

Dřevo brány už začínalo praskat. Oladahn s d’Avercem odstoupili a tasili meče. V jejich očích se objevil němý výraz zoufalé zuřivosti.

„Ještě chvilka a budou uvnitř,“ řekl d’Averc. „Sbohem, Oladahne. I ty, Hawkmoone. Byls mnohem méně nudným druhem než mnozí jiní...“

Hawkmoon se zadíval na Amulet.

„Sám nevím...“

„Věř mi,“ požádal Rytíř v černi a zlatě. „Už jsem tě několikrát zachránil. Dělal bych to všechno snad proto, abych tě teď zničil?“

„Neříkám, že mě chceš zničit. Bojím se ale, že mě ta věc dostane pod vliv nějakých zlých sil. Odkud mohu vědět, že jsi vyslancem Kouzelné hůlky? Mám jen tvé slovo, že sloužím Kouzelné hůlce a ne nějakým temným silám.“

„Dveře už povolují!“ vykřikl Oladahn. „Kníže Doriane, budeme potřebovat tvou pomoc! Ať Rytíř prchne s Yisseldou, dokáže-li to!“

„Rychle,“ řekl Rytíř a podával mu Amulet. „Vezmi to. Zachráníš přinejmenším aspoň dívku.“

Hawkmoon se na okamžik zamyslel a pak sáhl po Amuletu. Dalo by se říci, že se kámen schoulil do jeho rukou jako psík v náručí svého pána. Byl to ale výjimečně mohutný psík. Jeho rudá záře byla čím dál tím silnější, až zakrátko zalila celý groteskně nesouměrný sál. Hawkmoon pocítil, jak jej oživuje pramen síly. Jeho tělo najednou získalo dokonalou kondici a každý pohyb vykonával s úžasnou rychlostí. Myšlenky se už nezatěžovaly událostmi uplynulého dne. Pousmál se a vložil si zakrvácený řemínek na krk. Sklonil se, aby ještě jednou políbil Yisseldu a začal vychutnávat radostné vzrušení, jež ho naplnilo až do posledního kouta mysli i těla. Obrátil se s mečem v ruce, aby viděl vyjící hordu, jíž se právě v tom okamžiku podařilo dobýt velkou bránu.

Obě křídla padla dovnitř a teď stáli tváří v tvář udýchaným granbretanským žoldákům, v emailem a drahokamy se lesknoucích kovových maskách Řádu tygra, se zbraněmi připravenými k řeži nepočetné skupinky jakoby na smrt připravených lidí, stojících v patetických pózách.

Velitel postoupil o krok.

„Tak velká snaha pro tak malý zisk. Bratři, donutíme je mastně zaplatit za všechnu naši námahu!“

A tak začal masakr.

Kapitola 5.
Řež v trůnním sále

„Ach, u Kouzelné hůlky,“ zabručel Hawkmoon. „Je ve mně sila!“

Skočil do útoku, velký obouruční meč zasvištěl vzduchem a rozsekl kovem chráněný krk velitele oddílu, na zpáteční cestě zasáhl vojáka, stojícího vlevo, zbavil jej vědomí a pak v půlobratu dopadl na zbroj člověka napravo.

Všude tryskala krev a padaly rozbité kusy brnění. Záře Amuletu vrhala purpurové stíny na maskované obličeje vojáků. Hawkmoon vedl své druhy do zuřivého útoku – poslední věc, již by žoldáci Temného impéria mohli čekat.

Světlo Amuletu je oslepovalo, ztěžka zvedali opancéřované ruce, aby si zaclonili oči, sotva byli schopni zvednout zbraně, na obranu. Byli zmateni rychlostí, s níž na ně Hawkmoon s Oladahnem a d’Avercem doráželi. Za touto trojicí postupoval Rytíř v černi a zlatě, jehož obrovský dvousečný meč se svištěním projížděl vzduchem ve velkém kovovém kruhu smrti; přitom to vypadalo že se Rytíř ani trochu nenamáhá.

Za výkřiků Granbretanců a řinčení železa se čtveřice bojovníků systematicky probíjela kupředu i s Yisseldou, celou dobu ukrytou za jejich zády.

Na Hawkmoona najednou společně zaútočilo šest mužů se sekerami v rukou. Chtěli jej odstrčit a zadržet zuřivý vír jeho smrtonosného meče, ale mladý kölnský kníže kopancem odhodil jednoho, druhého odstrčil loktem, pak přímým seknutím vnořil meč do přilbice dalšího. Rozbil na kusy jak přilbici, tak i lebku a to tak, že když vytrhl meč, začal z rány vytékat mozek padlého. Ostří Hawkmoonovy zbraně se otupilo množstvím uštědřených ran, až ji nakonec začal užívat spíše jako sekery než meče. Vytrhl

zbraň z ruky jednoho z útočníků, své se ale nezbavil. Novým mečem bodal, svým pak jen sekal.

„Ach," zašeptal, „Rudý amulet si všechnu tu námahu zaslouží."

Zvedl kámen z prsou a změnil tak svou zpocenou, touhou po pomstě sešklebenou tvář v masku rudého démona.

Poslední z vojáků se pokoušel ustoupit dveřmi, leč Rytíř v černi a zlatě spolu s d'Avercem mu zastoupili cestu a nelítostně jej sťali, když se jim pokoušel vyhnout.

Hawkmoon koutkem oka zahlédl Yisseldu. Skryla tvář v dlaních, chvějíc se před pohledem na krvavá jatka, jež způsobil kníže se svými přáteli.

„Ach, jak sladké je rubat ty mršiny," pronesl Hawkmoon. „Nebraň se tomu pohledu, Yisseldo. Je to přece náš triumf!"

Dívka ale oči nezvedla.

Na mnoha místech byla podlaha haly pokryta několika vrstvami porubaných těl. Hawkmoon těžce oddechoval, rozhlížel se po dalších obětech, ale nezbyl tu už ani jeden nepřítel. Odhodil ukořistěný meč, vlastní schoval do pochvy a bitevní horečka jej začala pomalu opouštět. Sklonil se k Rudému amuletu, pak jej zvedl k očím, aby si ho prohlédl důkladněji. Zahleděl se do nenápadné rytinky Kouzelné hůlky, pokryté runami.

„Ano," zamumlal. „Pro počátek jsi mi pomohl v zabíjení. Jsem ti vděčný, uvažuji ale, zda tvá moc s sebou nenese více zla než dobra..." Světlo vyzařující z Rudého amuletu se zachvělo a pak zbledlo. Hawkmoon pohlédl na Rytíře v černi a zlatě.

„Amulet pohasl. Co to znamená?"

„Nic," odpověděl Rytíř. „Čerpá sílu z přílišné dálky a tak ji nemůže předávat bez přestávky. Za nějakou dobu se opět rozzáří jasně..." odmlčel se a vrhl pohled k chodbě. „Slyším nějaké kroky. Tady ti, to nebyl celý oddíl."

„Takže jim vyjděme v ústrety," navrhl d'Averc, hluboce se uklonil a pohybem ruky ukázal Hawkmoonovi cestu. „Ty první, příteli. Zdáš se mi být v takové formě, že nás musíš vést."

„Ne,“ nesouhlasil Rytíř. „Půjdu já. Síla Amuletu na nějaký čas pohasla. Kupředu!“

Opatrně prošli vyraženou bránou, nyní šel ale Hawkmoon s Yisseldou na konci. Konečně se odvážila pohlédnout na něj a v očích už neměla strach.

„Jsem ráda, že jste je pobili,“ prohlásila. „Nenávidím ale pohled na smrt, jež přichází v tak nelítostné podobě.“

„Oni také neznají slitování,“ odpověděl Hawkmoon mírně. „A zasloužili si nelítostnou smrt. Je to jediný způsob, jak vyřídit ty, kdo slouží Temnému impériu. Teď se musíme střetnout s dalšími. Buď statečná, moje milá, stojíme totiž před největším nebezpečím.“

Rytíř v černi a zlatě už vpředu dotíral na prvního vojáka přicházejících posil, sráželeje nepřátele úzkou chodbou dozadu celou vahou svého obrovského, do oceli oděného těla. Vojáci, jak se zdálo, naprosto ztratili odvahu, když spatřili nepřátele bez nejmenšího škrábnutí. Nechápali, jak uvnitř hradu mohlo padnout dvacet pět jejich druhů.

Granbretanští vojáci se vrhli k mrtvolami posetému nádvoří, křičeli a předháněli se na útěku. Celá dotírající čtveřice byla pokryta sraženou krví a rozstříknutými mozky, takže když se vynořila na sluneční světlo, byl na ni hrůzný pohled.

Z pochmurné oblohy neustával padat déšť a vzduch byl ještě studený, to ale knížete i jeho přátele osvěžilo, vítězství, jehož dosáhli, pak způsobilo, že se cítili být neporazitelní. Hawkmoon, d’Averc a Oladahn se při pohledu na své oběti usmívali jako vlci – cenili zuby s takovým uspokojením, že se vojáci Temného impéria nedokázali odhodlat k rozhodnému útoku, ačkoli počtem skupinku přátel několikanásobně převyšovali.

Rytíř v černi a zlatě namířil ukazováček na padací most.

„Zmizte!“ přikázal temným, hlubokým hlasem. „Jinak vás zničíme stejně, jako jsme vybili vaše bratry.“

Hawkmoon začal uvažovat, zda Rytíř blufuje, nebo zda si ta tajemná bytost skutečně myslí, že budou schopni přemoci tak

početné nepřátele, nemajíce za sebou moc Rudého amuletu.

Leč než dospěl k jakémukoli závěru, vtrhla přes padací most na nádvoří další skupina rozzuřených bojovníků a začala brát zbraně mrtvolám.

Byla to ženská armáda Šíleného boha, jíž se podařilo vymotat ze zajetí sítí.

„Ukaž jim Amulet," šeptl Rytíř v černi a zlatě Hawkmoonovi. „Jsou jej poslušný. Amulet je ovládá, ne Šílený bůh."

„Jenže jeho světlo pohaslo," namítal Hawkmoon.

„Nevadí. Ukaž jim ho."

Hawkmoon stáhl Rudý amulet z krku a zvedl ho vysoko nad hlavy vyjících žen.

„Stůjte! Ve jménu Rudého amuletu vám přikazuji útočit ne na nás, ale na ně..." ukázal na řady vojáků Temného impéria. „Kupředu, povedu vás!"

Vyskočil, otupeným mečem zakroužil v oblouku a povalil nejblíže stojícího vojáka dřív, než oběť pochopila, co se děje.

Ženy, početně značně převyšující síly Temného impéria, se na nepřátele vrhly s tak silnou touhou ničit, že d'Averc zvolal:

„Nechtě je to dokončit! My teď můžeme uprchnout!"

Hawkmoon jen pokrčil rameny.

„Tohle je určitě jen jedna skupina psů Temného impéria. Poblíž jich musí být mnohem více, protože nemají ve zvyku vzdalovat se příliš daleko od soustředění hlavních sil svých bratří."

„Pojďte za mnou," promluvil Rytíř v černi a zlatě. „Myslím, že je nejvyšší čas vypustit bestie Šíleného boha..."

Kapitola 6.
Bestie Šíleného boha

Rytíř v černi a zlatě je zavedl k té části nádvoří, kde byla obrovská železná vrata, hluboko zapuštěná do kamenné zdi. Nejdříve museli odtahat mrtvá těla, teprve pak mohli uchopit velké mosazné kruhy a rozevřít křídla vrat. Veřeje zaskřípaly o kameny a odkryly dlouhou kamennou chodbu, mizející dole ve tmě.

Zevnitř vyrazila vlna teplého, páchnoucího vzduchu. Ten zápach se Hawkmoonovi zdál zároveň známý i cizí. Zastavil se na okraji chodby přesvědčen, že onen pach znamená nebezpečí.

„Nebojte se," promluvil Rytíř klidně. „Běžte. Uvnitř se dovíte, jak se odtud dostanete ven."

Hawkmoon pomalu vykročil dolů, ostatní pak za ním.

Jiskřička světla, pronikající otevřenými vraty, skoupě osvětlovala dlouhou chodbu, na jejímž konci se nezřetelně rýsoval nějaký velký objekt. Kníže nebyl schopen zjistit, co to může být, ale když tam chtěl vykročit, zazněl mu za zády hlas Rytíře v černi a zlatě a zastavil jej.

„Teď ne. Nejdřív bestie. Jsou v klecích."

Teprve nyní postřehl, že dlouhá místnost připomíná svého druhu stáj s boxy, zabudovanými po obou stranách. V tomtéž okamžiku se z jedné z klecí ozval hluk pohybu, zvířecí mručení a zároveň se zachvěly dveře po úderu jakéhosi velikého těla.

„To nejsou koně," promluvil Oladahn. „Ani dobytek. Mně ten pach, kníže Doriane, připomíná kočičí smrad."

„Ano, opravdu," přitakal Hawkmoon a opřel si ruku o jílec meče. „Opravdu to připomíná kočičí pach. Jenže jak by nám mohly kočky pomoci při útěku?"

D'Averc sňal ze zdi louč a dal se do křesání, aby ji zapálil.

Zakrátko chytla a Hawkmoon rozeznal, že předmět u zadní zdi stáje je obrovský povoz, dostatečně velký na to, aby se v něm umístil i větší počet osob. U jeho dvojité oje bylo místo pro čtyři koně.

„Otevřete boxy a zapřáhněte kočky do vozu," přikázal Rytíř v černi a zlatě.

Hawkmoon se prudce otočil.

„Zapřahat do vozu kočky? To by mohl být dobrý rozmar Šíleného boha, jenže my jsme jen obyčejní smrtelníci, Rytíři. A pak, soudě podle zvuků, jsou to divoké kočky. Otevřeme-li klece, určitě se na nás vrhnou."

Jakoby na potvrzení těchto slov se z jedné z klecí ozval hlasitý řev, na nějž odpověděly ostatní bestie a celá stáj se rozezněla pro člověka těžko snesitelnou ozvěnou divokých hlasů krvežíznivých zvířat.

Když pak sborový řev pomalu tichl, Hawkmoon pokrčil rameny a obrátil se k chodbě, vedoucí ven.

„Raději někde nahoře vyhledáme koně a pokusíme se dostat z hradu spřežením normálnějších zvířat, než jsou tato."

„Copak ses ještě nepřesvědčil, že mi můžeš věřit?" otázal se Rytíř. „Copak jsem neříkal pravdu o Rudém amuletu i o ostatním?"

„Stále ještě nejsem přesvědčen, že je to všechno pravda," odsekl Hawkmoon.

„Šílené ženy se podřídily moci Amuletu, není to pravda?"

„Jistě," přiznal kníže.

„Stejně tak i tyto bestie Šíleného boha jsou nuceny přijímat rozkazy toho, kdo vlastní Rudý amulet. Proč bych tě měl, Doriane Hawkmoone, obelhávat?"

Kníže opět pokrčil rameny.

„Od doby, kdy jsem poprvé narazil na Temné impérium, jsem se stal velice podezřívavým. Nevím, zda bys mohl něco získat tím, že bys mě obelhával, přesto ale..." přistoupil k nejbližšímu boxu a položil ruku na velikou dřevěnou závoru. „Tyhle hádky mě už unavují. Tak se tedy přesvědčím, jakou cenu tvoje ujišťování vůbec má."

Jen co odsunul závoru, odskočily dveře boxu dozadu, postrčené obrovskou tlapou. Za okamžik se objevila hlava, větší než volská a hrozivější než tygří – hlava kocoura se šikmýma žlutýma očima. Vrčel, dlouhé žluté zuby obnažené. Pomalu vyšel ven, vyrazil hluché zavrčení a lesklé oči na ně vrhly bystrý pohled. Všimli si, že hřbet zvířete má tvar ostrého, rohovitého hřebene třiceticentimetrové výšky, stejné barvy a tvaru jako zubiska; probíhal mu od krku až po kořen ocasu, který byl na rozdíl od normálního kočičího ocasu zakončen háčkovitými výrůstky.

„Oživlá pověst," zasípal d'Averc, zapomínaje na chvíli na svou lhostejnost. „Je to mutovaný válečný jaguár z Asiokomuny. Staré zvíře. Viděl jsem takové na ilustracích v knize, kde se tvrdilo, že pokud vůbec kdy podobná zvířata existovala, muselo to být před mnoha tisíci lety, protože měla být výsledkem nějakého zvláštního biologického experimentu a nebyla schopna rozmnožování..."

„Je to pravda, rozmnožovat se nemohou," odvětil Rytíř v černi a zlatě. „Jenže délka jejich života se skoro rovná věčnosti."

Obrovská hlava se otočila na Hawkmoona, háčkovitý ocas se začal líně mrskat na strany a oči se zahleděly na Amulet na Dorianově krku.

„Přikaž mu, aby lehl," řekl Rytíř.

„Lehni!" přikázal Hawkmoon a bestie si skoro ve stejné chvíli lehla na podlahu, zavřela tlamu a lesk v jejích očích ztratil něco na divokosti.

Kníže se usmál.

„Promiň, Rytíři. Velmi dobře, takže pustíme zbývající tři bestie. Oladahne, d'Avercu..."

Přátelé začali otevírat další klece, Hawkmoon mezitím objal Yisseldu kolem ramen.

„Tohle spřežení nás odveze domů, miláčku," řekl, jenže najednou si na něco vzpomněl. „Rytíři, mé vaky! Měly by být pořád ještě u sedla, ledaže by je ti psi ukradli!"

„Počkejte tady," prohlásil Rytíř, otočil se a vykročil zpátky nahoru. „Podívám se po nich."

„Půjdu sám," nesouhlasil Hawkmoon. „Já vím, kde..."

„Ne," přerušil jej Rytíř. „Půjdu já."

V Hawkmoonovi se opět zrodil stín nedůvěry.

„Proč?"

„Jen ty se svým Amuletem můžeš rozkazovat bestiím Šíleného boha. Vzdálíš-li se odtud, mohou se vrhnout na lidi a roztrhat je."

Hawkmoon neochotně ustoupil, sledoval, jak Rytíř v černi a zlatě stoupá nahoru a za okamžik jim mizí z očí.

Z ostatních klecí vylezly tři rohaté kočky, stejné jako první. Oladahn si nervózně odkašlal.

„Raději jim připomeň, že tě mají poslouchat," promluvil.

„Lehnout!" rozkázal Hawkmoon a zvířata neochotně vykonala rozkaz. Přistoupil k nejbližšímu, položil ruku na mohutnou šíji a pohladil prsty naježenou pružnou srst; ucítil pod kůží silné svaly. Bestie byly vysoké asi jako koně, ale mnohem mohutnější a nekonečně dravější. Bylo zřejmé, že nebyly vytvořeny proto, aby táhly povoz, ale aby za bitev zabíjely.

„Přitáhněte povoz," řekl. „Zapřáhneme ta stvoření."

D'Averc s Oladahnem přitáhli vůz. Byl vyroben ze zčernalého bronzu a zlata, na první pohled starožitnost. Jen kožené řemeny postroje vypadaly poměrně nově. Nasadili jařma na hlavy a krky bestií, imitovaní jaguáři stáli klidně, jen občas zastříhali ušima, to když lidé utahovali postroj příliš silně.

Když už bylo všechno hotovo, Hawkmoon dal znamení Yisseldě, aby nasedla do vozu.

„Musíme počkat na Rytíře," řekl. „Hned potom můžeme vyjet."

„A kde vůbec je?" otázal se d'Averc.

„Odešel pro moje zavazadla," vysvětloval Hawkmoon.

D'Averc pokrčil rameny a pak si spustil svou velikou přilbici přes obličej.

„Už to trvá dost dlouho. Budu se radovat jako nikdo jiný, až tohle místo konečně opustíme. Je prosáknuto pachem smrti a zla.“

Oladahn ukázal nahoru, ke vchodu do sklepení, a přitom tasil meč.

„Měl jsi na mysli tento pach, d’Avercu?“

U vchodu stálo šest nebo sedm vojáků Temného impéria, náležejících k Řádu lasice. Daleko dopředu vysunuté tlamy jejich masek se přímo chvěly netrpělivostí povraždit lidi uvnitř.

„Do vozu! Honem!“ vykřikl Hawkmoon, když se Granbretanci pustili do chodby.

Přední část vozu byla vyvýšená, byl to kozlík, hned u něj stojan, kde kdysi byly umístěny píky, teď v něm byl dlouhý bič. Hawkmoon vyskočil na kozlík, uchopil bič a střelil jím bestiím nad hlavami.

„Vstávejte, krasavci!“ Kočky se zvedly. „A teď kupředu!“

Vozem to trhlo, hodilo to s nimi dopředu, mohutná zvířata se vydala nahoru ke vchodu. Vojáci v maskách se dali do křiku, když spatřili rohaté kočky, uhánějící přímo na ně. Některým se podařilo uskočit, ale ostatní s křikem padali na kameny, masakrováni drápy zvířecích tlap a železnými obručemi kol vozu.

Prapodivný povoz vyjel do šerého denního světla, kde vpadl přímo doprostřed skupiny dalších vojáků v lasičích maskách, kteří měli v úmyslu prozkoumat prostory za otevřenými vraty.

„Kde je Rytíř?“ zvolal Hawkmoon; snažil se překřičet vřískot. „Kde jsou moje vaky?“

Rytíře v černi a zlatě ale nikde neviděli, neviděli ani Hawkmoonova koně.

Žoldáci Temného impéria se ve skupině vrhli na vůz, Hawkmoon začal nalevo i napravo uštědřovat rány bičem, zatímco Oladahn s d’Avercem je drželi v uctivé vzdálenosti svými meči.

„Vyjeď branou!“ vykřikl d’Averc. „Rychle! Jinak nás co nevidět dostanou!“

„*Kde je Rytíř?*“ rozhlížel se Hawkmoon zuřivě kolem dokola.

„Určitě nás čeká před hradem!“ odpověděl zoufalý d’Averc. „Jeď, kníže Doriane, jinak jsme ztraceni!“

Najednou Hawkmoon zahlédl přes hlavy dotírajících žoldáků svého koně. U sedla ale vaky nevisely, nebylo možno zjistit, kdo je vzal.

„Kde je Rytíř v černi a zlatě?!“ zvolal opět, zachvácen panikou. „Musím ho najít! To, co mám ve vacích, znamená život nebo smrt pro celý Kamarg!“

Oladahnova ruka mu stiskla rameno.

„Jestli odtud okamžitě nezmizíme, bude to znamenat smrt pro nás. A pro Yisseldu určitě ještě něco mnohem horšího!“

Hawkmoon takřka ztratil hlavu. Nedokázal se rozhodnout, teprve když mu došla Oladahnova slova, pronikavě vykřikl a střelil bičem po bestiích. Rozehnaly se v divokých skocích branou a přes padací most, pak přešly do klidného klusu podél jezera, pronásledovány, jak se mohlo zdát, všemi hordami Granbretanu najednou.

Bestie Šíleného boha uháněly mnohem rychleji než koně. Na nerovnostech poskakující povoz odtáhly daleko od ponurého hradu a v mlhách skrytého jezera, od vesnice bídných chatrčí i mrtvolami vystlaného nádvoří k horám na druhé straně jezera a pak blátivou cestou mezi strmými svahy. Pak konečně vyjeli do nekonečných plání. Zde cesta postupně zmizela a vůz se rozjel po měkké půdě; mutovaní jaguáři táhli povoz bez nejmenší námahy.

„Pokud bych si chtěl na něco stěžovat,“ poznamenal d’Averc a křečovitě se držel okraje vozu a vrhal na všechny strany hrozivé pohledy, „tak snad jen na to, že jedeme příliš rychle...“

Oladahn se pokusil o úsměv, přestože mu cvakaly zuby. Přidřepl na podlahu vozu a držel Yisseldu, aby ji uchránil nejhorších otřesů.

Hawkmoon si jich nevšímal. Držel opratě v křečovitě sevřených rukou a nedělal nic, aby třeba jen trochu snížil rychlost útěku. Tvář mu zbledla, ale oči plály zuřivě, neboť byl

přesvědčen, že byl podveden člověkem, jehož považoval za svého nejlepšího spojence v boji s Temným impériem; podveden naprosto neúplatně se tvářícím Rytířem v černi a zlatě.

Kapitola 7.
Potyčka v taverně

„Hawkmoone, při Kouzelné hůlce, zastav! Zastav, člověče! Co tě to popadlo?!“ D’Averc, jehož dosud nikdy neviděli tak vzrušeného, tahal Hawkmoona, šlehajícího bičem těžce oddechující bestie, za rukáv. Povoz se už mnoho hodin pohyboval stejnou rychlostí. Bez zastávky přebrodili dvě řeky a teď, když přicházel večer, uháněli k lesu. Kdykoli mohli narazit do stromu a všichni zahynout. Mohutné rohaté kočky už začínaly projevovat známky únavy, ale kníže je neustále nelítostně hnal.

„Ty ses zbláznil, Doriane!“

„Byl jsem zrazen!“ odpověděl Hawkmoon. „Zradil mě! V těch vacích byla záchrana Kamargu a Rytíř v černi a zlatě mi je ukradl. Podvedl mě. Dal mi tretku s omezenou mocí za stroj, který nám v naší situaci poskytoval takřka neohraničené možnosti! Dál, bestie, dál!“

„Poslechni ho, Doriane. Všechny nás zabiješ!“ promluvila uplakaná Yisselda. „Zabiješ se, a jak potom dokážeš pomoci hraběti Brassovi a Kamargu?“

Vůz vysoko nadskočil a pak dopadl s hlasitým zaduněním. Všichni cestující upadli. Žádný obyčejný povoz by takový otřes nevydržel.

„Doriane! Ty ses opravdu zbláznil. Rytíř by tě nezradil. Možná, že podlehl přesile vojáků Temného impéria a oni mu ty vaky sebrali!“

„Ne... Cítil jsem zradu, už když odcházel ze stáje. Zmizel, a s ním i Rinalův dar.“

Postupně ale zuřivost i pocit zklamání začaly mizet a Hawkmoon přestal bičovat boky namáhajících se bestií.

Povoz znenáhla zpomaloval, protože unavená zvířata, když

už necítila na kůži bič, instinktivně ubrala na rychlosti.

D'Averc vytáhl opratě Hawkmoonovi z rukou. Mladý rytíř nijak neprotestoval, klesl na podlahu vozu a skryl hlavu v dlaních.

D'Averc zastavil bestie, které se okamžitě s hlasitých oddechováním položily na zem.

Yisselda pohladila Hawkmoona po vlasech.

„Doriane, všechno, co Kamarg potřebuje, je tvá pomoc. Nevím, jaké vlastnosti má onen předmět, jsem si ale jista, že bychom z něj neměli nijak zvláštní užitek. A ty máš Rudý amulet. Určitě nám nějak pomůže."

Nastala noc, houštinou větví prosakovalo měsíční světlo. D'Averc a Oladahn seskočili z povozu, masírovali si ztuhlá těla a pak se vydali do lesa vyhledat dříví na oheň.

Hawkmoon pohlédl na oblohu. Měsíční světlo mu padalo na bledý obličej a na matný předmět uprostřed jeho čela. Přenesl melancholický pohled na Yisseldu a na rtech se mu objevil nezřetelný úsměv.

„Děkuji ti, Yisseldo, za to, jak silně ve mě věříš. Ale obávám se, že *bude* třeba mnohem víc, než jen Dorian Hawkmoon, abychom dokázali vyhrát válku s celým Granbretanem. A navíc mě Rytířův čin přivedl k..."

„Nemáš žádný důkaz, že to byl podvod, můj milý."

„Ne. Instinktivně ale cítím, že plánoval nechat nás svému osudu a vzít stroj s sebou. I on si uvědomoval mé předtuchy. Nepochybuji, že sebral vaky a teď už je někde velmi daleko. Nedomnívám se, samozřejmě, že by chtěl stroj zneužít k něčemu špatnému. Jeho cíle jsou zřejmě mnohem důležitější než moje, jenže já mu to odpustit nemohu. Podvedl mě. Zradil mě."

„Jestliže slouží Kouzelné hůlce, může vědět mnohem víc než ty, snad toužil zachránit onen předmět, snad si myslel, že je pro tebe příliš nebezpečný."

„Nemám žádné důkazy, že slouží Kouzelné hůlce. Stejně dobře může být slouhou Temného impéria a využívat mě jen jako

nástroj!“

„Začínáš být příliš podezřívavý, můj milý.“

„Jsem k tomu nucen,“ povzdechl Hawkmoon. „A budu takový až do té doby, dokud nepadne Granbretan nebo já.“

Silně dívku objal a položil si unavenou hlavu na její prsa. A tak strávil celou noc.

Ráno slunce svítilo jasně, ale vzduch zůstával chladný. Hawkmoonova smutná nálada zmizela s hlubokým spánkem, konečně celá čtveřice se probudila v mnohem lepší náladě. Všichni byli vyhladovělí, i mutované bestie, jež svěsily ocasy a šlehaly po lese žravými, divokými pohledy. Oladahn si již dříve připravil luk a několik šípů a teď se vydal do lesa najít nějakou zvěřinu.

D’Averc teatrálně pokašlával a soustředěně leštil svou velkou přilbici s kňouří maskou kouskem hadříku, nalezeným ve voze.

„Ten západní vzduch mým nemocným plícím příliš neprospívá,“ prohlásil. „Raději bych byl opět na Východě, možná i v Asiokomuně, kde, jak jsem slyšel, existuje ušlechtilá civilizace. Možná by mě ta civilizace docenila a vynesla nahoru na společenském žebříčku.“

„Copak jsi už ztratil jakoukoli naději na odměnu z rukou Krále-Imperátora?“ otázal se Hawkmoon se širokým úsměvem.

„Odměna, jež mě teď čeká, je přesně toho druhu, jakou máš slíbenou ty,“ odpověděl d’Averc žalostně. „Kdyby ten proklatý pilot zemřel... a kdybych pak nebyl viděn, jak po tvém boku bojuji na hradě... Kdepak, milý Hawkmoone. Obávám se, že moje granbretanské aspirace jsou momentálně poněkud nereálné.“

Na okraji lesa se objevil Oladahn, nesl dva jeleny, na každém rameni jednoho. Oba se mu rozběhli pomoci.

„Dva šípy a dva jeleni,“ prohlásil hrdě. „A navíc ty šípy byly vystřeleny v časové tísni.“

„Nedokážeme sníst jednoho, natož dva,“ pronesl d’Averc.

„A zvířata?“ otázal se Oladahn. „Musíme je nakrmit, jinak, ať už s Rudým amuletem či bez něho, nás sežerou dřív, než skončí den.“

Rozčtvrtili většího jelena a hodili maso mutovaným kočkám, jež se s mručením bleskurychle vrhly na své porce. Pak vyrobili provizorní rožeň, na němž upekli druhého jelena.

Když pak usedli k jídlu, Hawkmoon si povzdechl a usmál se.

„Říká se, že dobré jídlo odhání starosti,“ řekl. „Až dosud jsem tomu nevěřil. Cítím se teď jako nový člověk. Tohle je první pořádné jídlo, které jsem dostal po mnoha měsících. Čerstvě zabitá zvěřina, pojídaná v lůně přírody. Ach, jaká to rozkoš!“

„Obdivuji tvé zdraví, kníže Doriane,“ ozval se d’Averc; pečlivě si otíral prsty. Spořádal, jemně řečeno, obrovskou porci masa. „Rád bych měl tvou chuť k jídlu.“

„A já bych rád měl tvou,“ zasmál se Oladahn hlasitě. „Snědls toho tolik, že by ti to mělo stačit snad na celý týden.“

D’Averc na něj vyčítavě pohlédl.

Yisselda, zahalena do Hawkmoonova pláště, se otřásla a odložila kost, již dosud vytrvale okusovala.

„Uvažuji, zda bychom se nemohli pokusit najít někde blízko nějaké město,“ řekla. „Potřebovala bych pár věcí...“

Hawkmoon na ni ustaraně pohlédl.

„Jistě, má drahá Yisseldo, ačkoli to nebude zrovna nejsnadnější... Potulují-li se zde nějaké větší oddíly Temného impéria, bude snad lepší vydat se dál k jihu a pak zatočit k západu, ke Kamargu. Snad narazíme na nějaké město v Karpathii. Musíme se asi nacházet poblíž hranic.“

D’Averc ukázal prstem na povoz a zvířata.

„Když se ve městě objevíme s tímhle nepřirozeným spřežením, nebudeme uvítáni zrovna nejhoroucněji,“ řekl. „Možná, kdyby se někdo z nás vydal pěšky do nejbližší osady... A pak, jak za ty věci chcete zaplatit?“

„Mám Rudý amulet,“ odpověděl Hawkmoon. „Mohl bych ho vyměnit...“

„Pitomec," prohodil d'Averc, který se najednou začal tvářit vážně, s pohledem upřeným na Hawkmoona. „Ten Amulet znamená tvůj život... náš život. Je to naše jediná pojistka, jediná možnost, jak ovládat bestie. Mám dojem, že ani tak nemáš nechuť k samotnému Amuletu, ale spíš k odpovědnosti, jež je s ním spojena."

Hawkmoon pokrčil rameny.

„Možná. Nejspíš to byl opravdu hloupý návrh. Ale já si ho ani tak nezamiluji. Viděl jsem něco, co ty jsi neviděl – jak vypadal člověk, který ho nosil třicet let."

„Vaše diskuse, přátelé, je naprosto zbytečná," přerušil je Oladahn. „Předvídal jsem naše potíže, kníže Doriane, a zatímco vy jste zuřivě dokončovali likvidaci našich nepřátel na hradě Šíleného boha, vyloupal jsem lidem Temného impéria nějaké oči..."

„Oči?!" vykřikl Hawkmoon zhrozeně, ale hned se zase uklidnil a usmál, jen co k němu Oladahn natáhl hrst drahokamů, vyloupaných z masek Granbretanců.

„Nu, musíme si pořídit nějaké zásoby a princezna Yisselda potřebuje nějaké oblečení," prohlásil d'Averc. „Kdo z nás má největší naději obrátit na sebe co nejmenší pozornost, když se vydá do města, až se dostaneme do Karpathie?"

Hawkmoon na něj vrhl ironický pohled.

„Jistěže ty, pane, budeš-li zbaven znaků Temného impéria. Jsem si totiž naprosto jist, že máš na mysli ten proklatý drahokam v mém čele a kožešinou pokrytou Oladahnovu tvář. Jenže jsi pořád ještě mým zajatcem..."

„Je mi z tebe smutno, kníže Doriane. Domníval jsem se, že jsme spojenci, že bojujeme proti společnému nepříteli, že jsme spojení pouty krve, vzájemnou záchranou svých životů..."

„Pokud si dobře vzpomínám, ty jsi mi život nezachránil."

„Ne snad tak doslova, ale..."

„Nemám ani v nejmenším v úmyslu dát ti hrst drahokamů a pustit tě na svobodu," přerušil jej Hawkmoon o poznání

mrazivějším tónem. „A mimoto dneska nejsem příliš lehkověrný.“

„Dám ti své slovo, kníže Doriane,“ prohlásil d’Averc klidně, i když se mu v očích objevil plamínek vzpurnosti.

Hawkmoon se zamračil.

„Už v několika bitvách dokázal, že je naším přítelem,“ pronesl Oladahn klidně.

Hawkmoon si povzdechl.

„Odpusť mi, d’Avercu. Dobrá, až tedy dorazíme do Karpathie, nakoupíš vše, co potřebujeme.“

D’Averc se rozkašlal.

„Ten proklatý vzduch. Ten mě zabije.“

Dali se opět na cestu, a i když se kočky hýbaly o poznání pomaleji než včera, přesto uháněli rychleji, než kdyby je táhli plnokrevní koně. Kolem poledne vyjeli z rozlehlého lesa a k večeru na obzoru zahlédli hory Karpathie. Skoro zároveň Yisselda ukázala k severu, kde bylo vidět malé postavičky jezdců. Mířili přímo k nim.

„Viděli nás,“ prohlásil Oladahn. „Mám dojem, že nám chtějí přetít cestu.“

Hawkmoon střelil bičem u boků svých obrovských bestií.

„Rychleji!“ vykřikl a takřka ve stejném okamžiku začalo spřežení nabírat na rychlosti.

O něco později d’Averc zvolal, překřikuje rachot a řinčení obručí kol:

„Jsou to vojáci Temného impéria, o tom nemám pochyby. Z Řádu mrože, nepletu-li se.“

„Král-Imperátor nejspíš plánuje velkou invazi na Ukrajinu,“ poznamenal Hawkmoon. „Nevidím žádný jiný důvod, proč by se tento kraj měl hemžit takovým obrovským množstvím vojsk Temného impéria. A to by znamenalo, že dobývání západu a jihu už skončilo.“

„Doufám, že se to netýká Kamargu,“ dodala Yisselda.

Dostihy pokračovaly, ale jezdci se k nim postupně blížili, postupujíce šikmo k cestě povozu.

Hawkmoon se ponuře pousmál. Nechal pronásledovatelům dojem, že se jim podaří spřežení dohnat.

„Připrav si luk, Oladahne," řekl. „Máš výtečnou příležitost procvičit si střelbu na cíl."

Když se vojáci v groteskních, z ebenu a slonoviny vyrobených mrožích maskách přiblížili, Oladahn vložil na tětivu šíp a vystřelil. Jeden z vojáků se zřítil k zemi, několik kopí, vržených v odpovědi k povozu, nedosáhlo cíle. Další tři příslušníci Řádu mrože padli pod Oladahnovými šípy, než se jezdci vzdálili a jaguáři vtáhli povoz mezi první karpathské svahy.

Dvě hodiny nato se setmělo, takže se rozhodli, že mohou rozbít tábor.

O tři dny později, když pozorně prozkoumali skalnaté hory, došli k názoru, že budou nuceni zbavit se jak bestií, tak i povozu, pokud se chtějí dostat na druhou stranu pohoří. Neměli jinou volbu, dál museli putovat pěšky.

Už delší dobu byl pro mutované jaguáry terén stále obtížnější a stezka, před níž stanuli, se zdála být pro zvířata, zapražená do povozu, naprosto nepřekročitelná. Pokoušeli se najít nějaký průsmyk, ztratili tím dva dny, ale nenašli nic.

Jestliže byli pronásledováni, museli být pronásledovatelé už těsně za nimi. Nepochybovali, že Hawkmoon byl poznán jako člověk, jemuž Král-Imperátor odpřisáhl smrtelnou pomstu. Právě kvůli tomu je vojáci Temného impéria, toužící vyznamenat se před očima svých náčelníků, bez ustání hledali.

Začali stoupat, s námahou se škrábali na strmé svahy pohoří. Vypřažené bestie ponechali v údolí.

Když se blížili k poměrně snadnému úseku cesty – kamenné police kolem vrcholu – zaslechli řinčení zbraní a dusot kopyt a spatřili jezdce v mrožích maskách, kteří je stíhali na pláni, jak se vynořují o něco níž za okrajem skály.

„Jsme ještě v dosahu jejich kopí," prohlásil d'Averc ponuře.

„A není tady žádný úkryt.“

Ale Hawkmoon se zašklebil.

„Máme něco mnohem lepšího,“ odvětil. „Na ně, moje bestie!“ vykřikl. „Zabijte je, moje kočičky! Ve jménu Amuletu, poslechněte!“

Mutované kočky obrátily zlověstné pohledy na vojáky, kteří při pohledu na bezbranné oběti měli tak velkou radost, že si rohatých jaguárů ani nevšimli. Velitel oddílu zvedl kopí.

A vtom kočky skočily.

Yisselda se neohlédla ani jednou, když se ozvaly strašlivé výkřiky a v tichých horách se mnohonásobně odrazila ozvěna krvežíznivého řevu zvířat. Bestie Šíleného boha nejprve lidi zabily a pak se pustily do žrádla.

Druhého dne překonali pohoří a sestoupili do zeleného údolí, kde stálo tiché městečko s červenými střechami.

D’Averc pohlédl dolů na domy a natáhl ruku k Oladahnovi. „Jestli můžeš, milý Oladahne, podej mi drahokamy. U Kouzelné hůlky, cítím se jen v košili a kalhotách jako nahý!“ Vzal od Oladahna drahokamy, pohodil si je na dlani, mrkl na Hawkmoona a vydal se do městečka.

Leželi v trávě, dívali se, jak s pohvizdováním odchází, vstupuje mezi domy, až jim nakonec zmizel z očí.

Čekali čtyři hodiny.

Hawkmoon se tvářil stále vztekleji. Čas od času obrátil na Oladahna nazlobený pohled, ale jeho přítel jen našpulil rty a pokrčil rameny.

Když se pak d’Averc opět objevil, nebyl sám. Hawkmoon s hrůzou zjistil, že jej doprovázejí granbretanští vojáci – lidé z nenáviděného Řádu vlka, kdysi Meliadova. Byl snad d’Averc poznán a lapen? Ne, naopak – zdálo se, že je s nimi přímo v přátelských vztazích. Zamával jim, otočil se a začal šplhat po svahu k jejich úkrytu, na zádech se mu nadouval pytel

úctyhodných rozměrů. Hawkmoona ještě více zaskočil pohled na vojáky ve vlčích maskách, kteří se obrátili zpátky k městečku a nechali d'Averca svobodně odejít.

„Ten d'Averc je musel umluvit," pousmál se Oladahn. „Musel je přesvědčit, že je jen obyčejný poutník. Temné impérium bezpochyby Karpathii ještě nezabralo bezezbytku."

„Možná," zabručel ne zcela přesvědčený Hawkmoon.

D'Averc k nim došel, hodil pytel na zem a rozvázal ho. Objevilo se několik košil, kalhot a značné množství nejrůznějšího jídla – sýry, bochníčky chleba, klobásy, pečené maso a podobně. Zároveň dal Oladahnovi zpátky většinu drahokamů.

„Koupil jsem to poměrně levně," řekl, ale když spatřil Hawkmoonův výraz, zachmuřil se. „Oč jde, kníže Doriane? Nejsi spokojen? Je mi líto, že jsem nemohl vzít pro princeznu Yisseldu nějaké šaty, myslím si ale, že by jí ty košile a kalhoty mohly padnout."

„Granbretanci," řekl Hawkmoon a ukázal prstem na městečko. „Měl jsem dojem, že tě berou jako přítele."

„Musím přiznat, že jsem z nich měl strach," prohlásil d'Averc, „jenže se ukázalo, že v Karpathii se nesmí dopouštět žádných násilností, že tady jsou jen proto, aby lidem vyprávěli o výhodách, které budou mít pod vládou Temného impéria. Zvláště, když karpathský král zrovna hostí jednoho z granbretanských šlechticů. Je to jejich normální postup – nejprve zlato, pak teror. Položili mi několik otázek, nebyli ale příliš podezřívaví. Vyprávěli mi, že bojovali v Šekii a podařilo se jim dobýt skoro celou zemi, až na jedno nebo dvě klíčová města."

„O nás se nezmínili?" otázal se Hawkmoon.

„Samozřejmě, že ne."

Poněkud uspokojený Hawkmoon se trochu uklidnil.

D'Averc teď rozbalil oděvy, z nichž vyrobil vak na jídlo.

„Podívej se, čtyři pláště s kapucemi. Přesně takové, jaké v těchto končinách nosí svaté osoby. Mohou úspěšně skrýt naše obličeje. Dověděl jsem se ještě, že asi den cesty k jihu leží větší

město, v němž se konají koňské trhy. Můžeme se tam zítra vypravit a koupit nějaká zvířata. Není to dobrý nápad?“

Hawkmoon pomalu přikývl.

„Jistě. Koně potřebujeme.“

Město se jmenovalo Zorvanemi a rojilo se lidmi nejrůznějšího původu, a všichni prodávali a nakupovali koně. Hned za hradbami se nacházela obrovská tržnice, kde bylo možno koupit nejrůznější zvířata, od čistokrevných ořů po tažné valachy.

Na to, aby nakoupili dobře, dorazili do města příliš pozdě večer, najali si tedy pokoje v hostinci na okraji města, poblíž tržiště, aby ráno mohli koně koupit co nejčasněji a co nejrychleji se pak vydat na další cestu. Tu a tam potkávali nevelké skupinky vojáků Temného impéria, jenže ti si nijak nevšímali zahalených duchovních, pohybujících se v davu. Ve městě pobývali vyslanci několika různých klášterů, takže těch několik osob navíc nepřitahovalo žádnou pozornost.

Zasedli v teplé jídelně hospody, objednali si jídlo a svařené víno, načež začali studovat zakoupenou mapu. Rozmlouvali polohlasně, probírali nejvhodnější trasu do jižní Francie.

Nedlouho potom se otevřely dveře a do jídelny vtrhl závan studeného nočního vzduchu. Nad hlukem hovoru a výbuchy smíchu se ozval ochraptělý hlas, objednávající víno pro sebe a své druhy; zároveň hospodskému naznačil, že by u stolu byla uvítána i nějaká ta děvčata.

Hawkmoon zvedl zrak a okamžitě se začal mít na pozoru. Lidé, kteří vešli do hospody, byli vojáky Řádu kňoura – toho řádu, k němuž náležel d’Averc. Se svými podsaditými postavami v brněních a v těžkých, s maskami spojených přilbicích vypadali přesně jako ona zvířata – jako kanci, kteří se naučili mluvit a pohybovat na zadních nohách.

Majitel hostince viditelně znervózněl, několikrát si odkašlal, než se otázal, jaké víno mají hosté nejraději.

„Aby bylo silné a aby ho bylo dost!“ vykřikl voják. „Totéž se týká žen. Kde jsou vaše ženy? Doufám, že jsou hezčí než vaše koně. No tak, člověče, pospěš si. Strávili jsme tady celý den nákupem koní, aby tohle město prosperovalo. Tak nám teď prokaž laskavost.“

Vojáci v kňouřích maskách sem nejspíše přišli nakoupit koně pro granbretanské vojsko – snad dokonce pro ty vojáky, kteří dobývali Šekii, zemi hraničící s Karpathií.

Hawkmoon, Yisselda, Oladahn a d’Averc si stáhli kapuce hluboko do tváří, sklonili se ke stolu a usrkávali víno.

V jídelně obsluhovala tři děvčata a dva muži, majitele nepočítaje.

Voják z Řádu kňoura chytil jednu z dívek, když šla kolem něj, a přitiskl vystouplý rypák své masky k její tváři.

„Dej starému kanci políbení, dívenko!“ křikl.

Služebná sebou trhla a pokoušela se osvobodit, jenže voják ji držel pevně. V celé jídelně nastalo ticho a zavládlo napětí.

„Pojď se mnou ven,“ pokračoval velitel Kňourů. „Cítím se jako v říji.“

„Ach ne. Pusťte mě, prosím,“ zavzlykala dívka. „Příští týden se vdávám.“

„Vdáváš se?“ zasmál se voják. „Tak mi dovol naučit tě pár věcí, které pak zase ty můžeš naučit svého manžela.“

Dívka vykřikla a začala sebou škubat. Všichni hosté v hospodě ztuhli.

„Pojď,“ pronesl žoldák ochraptěle. „Ven...“

„Ne,“ vzlykala dívka. „Nepůjdu, dokud jsem svobodná.“

„Jen o tohle ti jde?“ zasmál se maskovaný nápadník. „Takže... Já se s tebou ožením, jestli po tom tak toužíš.“

Najednou se otočil a pohlédl na čtyři osoby, skrývající se ve stínu.

„Tam jsou nějací mniši, není-li pravda? Jeden z nich nás může oddat.“ Dříve než Hawkmoon se svými přáteli pochopil, co se děje, popadl za ruku nejblíže k němu sedící Yisseldu a

trhnutím ji zvedl na nohy.

„Poskytni nám svátost manželství, svatý otče... Při Kouzelné hůlce! Co ty jsi za mnicha?“

Yisseldě se z hlavy svezla kapuce a objevily se nádherné dlouhé vlasy.

Hawkmoon vyskočil z lavice. Nezbývalo jim nic jiného, než bojovat. Oladahn s d’Avercem vyskočili také. Současně tasili meče, ukryté pod hábity, a společně vyrazili na rytíře ve zbroji. Zakřičeli na ženy, aby zmizely.

Vojáci byli opilí a zaskočeni, zatímco naši tři přátelé pracovali bleskově. Jen to znamenalo jejich převahu. Hawkmoonova čepel vnikla mezi náprsník a nákrčník náčelníkova brnění. Kňour padl dřív, než stačil tasit. Oladahn sekl po slabě chráněných nohách druhého a přeťal mu podkolenní šlachy. D’Avercovi se podařilo odseknout ruku vojákovi, který svlékl pancéřované rukavice.

Teď začal boj na celém volném prostoru sálu. Muži i ženy rychle prchali po schodišti, vybíhali dveřmi a mnozí hosté se shromáždili na vyvýšeném ochozu, aby na souboj dobře viděli.

Oladahn, neuvyklý normálnímu šermování v omezeném prostoru, skočil po krku svého obrovského soupeře a pokoušel se jej dýkou bodnout do očních otvorů v přilbici. Granbretanec si s ním nevěděl rady a jen se bezmocně zmítal, jakoby napůl oslepen.

D’Averc bojoval s dost zkušeným šermířem a byl systematicky tlačen ke schodišti. Hawkmoon se zoufale bránil dotírajícímu vojákovi, který mával obrovskou sekerou a pokaždé, když chybil, odsekával z nábytku velké kusy dřeva.

Hawkmoon se pokoušel vymotat z dlouhého pláště, protože jej omezoval v pohybu, zároveň se vyhýbal svištící sekeře. Uskočil stranou, zamotal se do šosů pláště a upadl. Sekerník si odkašlal a zvedl zbraň k poslední ráně.

Knížeti se ale v poslední chvíli podařilo uniknout a sekera, protínajíc látku pláště, se zasekla hluboko do prken podlahy.

Hawkmoon vyskočil a když se voják pokoušel vytrhnout ostří z tvrdého dřeva, sekl jej velkým obloukem do týla. Voják zasténal a napůl omráčený padl na kolena. Hawkmoon mu kopancem srazil masku, odkryl rudou, sešklebenou tvář, a pak ho bodl do otevřených úst. Meč zanořil hluboko do hrdla a proťal krční obratle, až zpod přilbice vytryskla krev. Kníže pak meč vytáhl a vojákova maska s hlasitým zaduněním padla na podlahu.

Těsně vedle něj bojoval Oladahn, visel na soupeři, jemuž se konečně podařilo sevřít ruku na člověčkově rameni a teď se jej pokoušel ze sebe stáhnout. Kníže k nim skočil, uchopil meč obouruč a bodl nepřítele přímo do břicha, až mu probodl brnění, koženou kazajku i vnitřnosti. Voják vykřikl a padl na kolena, aby se pak svíjel na prknech.

Oladahn s Hawkmoonem se teď vrhli na d'Avercova protivníka. Zaútočili na něj současně dvěma meči, takže i on po chvíli ležel na podlaze mrtev.

Nezbývalo jim už nic jiného jen dorazit vojáka s useknutou rukou, který se svíjel na podlaze pod lavicí, kde vyl a pokoušel se připevnit si ruku zpět.

Hawkmoon se rozhlédl po jídelně, ztěžka oddechoval a odhadoval způsobenou škodu.

„Na svaté osoby to není nejhorší práce," prohlásil.

D'Averc hleděl zamyšleně.

„Možná je už nejvyšší čas," promluvil tiše, „změnit naše oděvy na užitečnější."

„Co tím myslíš?"

„Je tady dostatečné množství zbraní, abychom se mohli vyzbrojit všichni čtyři. Zvláště pak, když já mám pořád ještě svou výzbroj. Ovládám i tajný jazyk Řádu kňoura. Při troše štěstí můžeme cestu urazit převlečeni za ty, kterých se nejvíce obáváme, za Granbretance. Uvažovali jsme přece, jak se dostat přes končiny, kde Granbretan svou vládu už upevnil. Tohle by mohlo vyjít."

Hawkmoon se hluboce zamyslel. Návrh byl poněkud

překvapivý, ale poskytoval reálnou naději, tím spíš, že d'Averc znal veškeré zvyky i tajný jazyk svého řádu.

„Dobrá," přikývl pak. „To by nemuselo být nejhorší. Budeme moci cestovat i těmi kraji, kde jsou soustředěny velké síly Temného impéria; tak získáme dobrou šanci dostat se co nejrychleji do Kamargu. To není špatné. Uděláme to tak."

Stáhli zabitým zbroj.

„Mlčením hospodského i obyvatel městečka si můžeme být naprosto jisti," dodal d'Averc. „Velice rádi udrží v tajnosti skutečnost, že zde bylo zabito šest granbretanských vojáků."

Oladahn je sledoval, masíruje si zkroucenou ruku.

„Škoda," pronesl s povzdechem. „Takový čin by si zasloužil zvěčnit."

Kapitola 8.
Tábor Temného impéria

Z hloubi groteskní přilbice nešťastně zazněl Oladahnův hlas. Člověček se pokoušel osvobodit od nezvyklé tíhy. „U potomků horských obrů! Udusím se, než ujedeme třeba jen dva kilometry!“

Všichni čtyři seděli v pronajatém pokoji v patře hospody a zkoušeli dobytou zbroj. I Hawkmoonovi se brnění zdálo neobyčejně nepohodlné. I kdyby si nevšímal toho, že jednotlivé díly nebyly vyrobeny na jeho míry, naplňovaly jej klaustrofobickými pocity. Kdysi dávno musel nosit podobnou výzbroj, to když vykonával Meliadovu misi a nosil jeho vlčí masku. Jenže kňouři zbroj byla mnohem těžší a mnohem nepohodlnější. Jak hrozně se v něčem takovém musela cítit Yisselda. Jedině d’Averc byl této zbroji uvyklý, takže když si ji navlékl, sledoval se zřejmou rozkoší a pobavením jejich první kontakt s výzbrojí jeho řádu.

„Ani se nedivím, že jsi tak churavý,“ poznamenal Hawkmoon. „Je těžké představit si pro zdraví něco škodlivějšího. Mám tisíc chutí na tvůj plán zapomenout.“

„Na všechno si zvyknete, jen co vyrazíme na cestu,“ ujistil jej d’Averc. „Trochu to tlačí a je to málo vzdušné, ale přesvědčíte se, že bez zbroje si za chvíli budete připadat skoro nazí.“

„Já budu raději nahý,“ prohlásil Oladahn, jemuž se konečně podařilo servat ze sebe masku kňoura s koketně přimhouřeným očkem a s hlasitou ranou ji vztekle hodil na podlahu.

„Opatrně,“ varoval jej d’Averc a pohrozil mu prstem. „Copak ji chceš zničit?“

Oladahn přilbici přidal ještě mohutný kopanec.

Den nato už byli hluboko na území Šekie. Neměli nejmenších

pochyb, že tato provincie již byla dobyta Temným impériem. Míjeli opuštěná městečka a vesnice a podél všech cest viděli ukřižovaná těla. Ve vzduchu kroužila hejna mrchožroutů, ale ještě víc jich sedělo na zemi, kde měli bohatou hostinu. Noc byla jasná, jako kdyby na obzoru pořád ještě viselo slunce. Osvětlovaly ji pohřební hranice. Hořely ve vesnicích, na samotách, v městečcích, osadách i velkých městech. Celou zničenou zemí se potulovaly černé hordy ostrovního impéria Granbretan s pochodněmi v jedné a meči ve druhé ruce, vyly a ječely jako démoni z pekelných hlubin.

Zbytky obyvatel se ukrývaly i před čtveřicí jezdců, ujíždějících tou zemí teroru, uhánějících tak rychle, jak jen to bylo možné.

Nikdo je nepodezíral. Byla to prostě, mezi všemi ostatními, další skupinka vrahů a lupičů, a ani přátelé ani nepřátelé si nedomýšleli jejich skutečné úmysly.

Přicházelo ráno – úsvit poznamenaný černými pruhy kouře, rozjasňovaný vzdálenými požáry, ráno popelem zasypaných polí, zničené úrody, polámaných květů a krvavých mrtvol, jako vejce vejci podobné všem ránům ve všech zemích pod granbretanským jařmem.

Po rozryté, nerovné cestě se k nim blížila skupina jezdců, zahalených do těžkých látek nočních plášťů, skrývajících celé postavy i maskované obličeje. Seděli na mohutných černých koních a hrbili se v sedlech tak, jako by byli na cestě už hodně dlouho.

„Určitě to jsou lidé Temného impéria," zabručel Hawkmoon, když se poněkud přiblížili. „Mám dojem, že jsme je zaujali..."

Velitel jednotky si hodil na záda velkou kapuci svého pláště a odhalil obrovskou kňouří masku, ještě větší a bohatěji zdobenou, než byla maska d'Avercova. Přitáhl černému oři otěže a celý oddíl se zastavil za ním.

„Buďte všichni zticha," zašeptal d'Averc a vedl je přímo k čekajícímu oddílu. „Mluvit budu já."

Z náčelníkovy masky se ozval zvláštní proud prskání, kašlání a pískání. Hawkmoon si domyslel, že to musí být tajný jazyk Řádu kňoura.

Podivil se, když slyšel, jak se podobné zvuky začínají ozývat i z d'Avercova hrdla. Nějakou dobu tak rozmlouvali, přičemž d'Averc ukazoval rukou na cestu za sebou a velitel oddílu zase kýval tlamou své masky opačným směrem. Konečně náčelník popohnal svého koně a celá jednotka se rozjela za ním a minula konečně nervózní trojici jezdců.

„Co chtěl?" tázal se Hawkmoon.

„Zajímalo ho, zda jsme neviděli nějaký dobytek. Byl to zásobovací oddíl a hledal jídlo pro lidi v táboře před námi."

„Co je to za tábor?"

„Říkal, že je velký. Nachází se asi sedm kilometrů před námi. Připravují se k útoku na jedno z posledních měst, které se ještě brání, na Bradislu. Znám to město... nádherná architektura."

„Takže musíme být už blízko Osterlandie," řekla Yisselda. „Za Osterlandií leží Itálie, za Itálií pak Provence... náš domov..."

„To je pravda," prohlásil d'Averc. „Tvé znalosti zeměpisu jsou skvělé. Jenže domů to máme ještě příliš daleko, nejnebezpečnější část cesty je teprve před námi."

„Co s tím táborem?" otázal se Oladahn. „Vyhneme se mu, nebo se pokusíme přes něj projet?"

„Je to obrovský tábor," odpověděl d'Averc. „Největší šance možná budeme mít, když projedeme přímo přes něj, možná bychom tam měli i strávit noc a pokusit se vyzvědět něco o plánech Temného impéria. Třeba to, zda se k nim nedoneslo něco o tom, že jsme zde."

„Nejsem si jist, zda to nebude příliš nebezpečné," ozval se z přilbice přitlumený Hawkmoonův pochybovačný hlas. „Jenže kdybychom se jim pokoušeli vyhnout, mohli bychom vzbudit jejich podezření. Dobrá, pokusíme se projít táborem."

„Budeme muset sejmout masky, Doriane?" zeptala se Yisselda.

„Toho se bát nemusíš," odpověděl jí d'Averc. „Roduvěrní Granbretanci často v maskách dokonce i spí, neradi odkrývají tváře."

Hawkmoon v Yisseldině hlase vycítil nádech únavy a uvědomil si, že si dívka nutně potřebuje odpočinout. Jedinou naději na to poskytoval granbretanský tábor.

Že to bude velký tábor, to čekali, nečekali ale, že to bude tábor až tak obrovský. V dálce se rýsovaly hradby Bradisly a dokonce i odtud bylo vidět její věže a fasády.

„Je to opravdu krásné město," povzdechl si d'Averc. „Jaká škoda, že zítra musí padnout. Byli by to pěkní hlupáci, kdyby chtěli bojovat s takovou armádou."

„Ten tábor je neuvěřitelně velký," ozval se Oladahn. „Copak k dobytí města museli povolávat tolik vojska?"

„Temné impérium má v úmyslu svoje dobyvatelské plány realizovat co nejrychleji," odpověděl mu Hawkmoon. „Viděl jsem ještě větší armády, než je tato, soustředěné proti menším městům. Jenže v tak velkém táboře se obtížně dodržuje organizace. Myslím, že se nám v něm skutečně podaří ukrýt."

Kolem stály plátěné přístřešky, stany a dokonce i sem tam nějaký barák, mezi nimiž hořely ohně pod nejrůznějšími kotlíky a rošty, kde si vojáci připravovali jídlo, občas bylo vidět ohrady pro koně, voly a muly. Otroci, poháněni vojáky Řádu mravence, táhli blátem obrovské válečné stroje. Vlajky se třepetaly ve větru a tu a tam byly do země zaraženy standarty několika desítek vojenských řádů. Z dálky to vypadalo jako nějaké soustředění zvěře. Zde pochodovala po ušlapané půdě jednotka Vlků, jinde se zase kolem ohniště hemžila skupina Krtků, což byl jeden z ženijních řádů. Všude kolem bylo plno Vos, Krkavců, Lasic, Potkanů, Lišek, Tygrů, Kňourů, Much, Psů, Jezevců, Kozlů, Rosomáků, Vyder, sem tam bylo dokonce vidět i Kudlanky – několik vyvolených strážců, jejichž konstáblem byl sám Král-

Imperátor Huon.

Hawkmoon rozpoznal několik standart – Adaze Prompa, tlustého Velkého konstábla Řádu psa; zdobný praporec Brenala Farnua, svědčící o tom, že je baronem Granbretanu a Velkým konstáblem Řádu potkanů; třepetala se tu vlajka Shenegara Trotta, hraběte Sussexu. Hawkmoona napadlo, že to musí být už poslední město, jež v této kampani nepodlehlo, takže proto zde byla soustředěna tak obrovská armáda, již poctilo svou přítomností tolik velitelů nejvyššího stupně. Zahlédl dokonce i samotného Shenegara Trotta, neseného v lektice ke stanu. Jeho oděv byl hustě protkán drahokamy, zatímco bílá, stříbřitá maska mistrně parodovala lidskou tvář.

Shenegar Trott vypadal na pomalu žijícího i myslícího aristokrata, zničeného bujarým životem, ale Hawkmoon jej viděl v bitvě o Fort Weiznu u Rýna. Tehdy se hrabě skoro celý ponořil pod vodu a uháněl po dně řeky, aby se pak objevil na křídle nepřítele. Totéž se týkalo takřka všech granbretanských šlechticů. Na pohled se zdáli líní, poživační, ale v případě nutnosti se vyznačovali silou a snad ještě větší odvahou než zvířata, za jejichž podoby se skrývali. Shenegar Trott byl také člověk, který dokázal utrhnout nohu vřískajícímu dítěti a sníst z ní kus před očima k přihlížení donucené matky.

„Dobrá," prohlásil Hawkmoon s hlubokým povzdechem. „Jedeme přímo a vyhledáme nocleh tak blízko protilehlé straně tábora, jak jen to bude možné. Doufám, že se nám podaří vyklouznout hned ráno."

Pomalu se rozjeli napříč táborem.

Čas od času je pozdravil nějaký voják Řádu kňoura a d'Averc byl nucen odpovědět. Konečně dorazili na druhou stranu tábora a sesedli z koní. Měli s sebou výstroj, uloupenou vojákům zabitým v taverně, takže začali stavět stan, aniž by vzbudili jakoukoli pozornost, protože nenosili žádná zvláštní označení. D'Averc přihlížel práci zbývající trojice. Vysvětlil jim, že se nehodí, aby byl někdo jeho hodnosti viděn, jak pracuje spolu se

svými lidmi.

Přiblížila se k nim skupina Jezevců, která obcházela celý tábor s vozíkem plným násad seker, jílců mečů, hrotů šípů, ostří kopí a podobných dílů. Měli s sebou i brus.

„Můžeme pro vás něco udělat, bratři?“ zamumlal jeden z nich, když se vozík zastavil u stanu.

Hawkmoon směle vytáhl svůj ztupený meč.

„Potřebuji ho nabrousit.“

„A já jsem ztratil luk a toulec se šípy,“ prohlásil Oladahn, když na vozíku postřehl náruč luků.

„A co váš kolega?“ otázal se člověk v jezevčí masce. „Nemá vůbec žádný meč,“ dodal a ukázal na Yisseldu.

„Tak mu nějaký dej, pitomče?“ zavrčel d’Averc co nejpánovitěji, načež Jezevec zbraň okamžitě podal.

Když už byli dostatečně vybaveni a měli čerstvě nabroušené zbraně, obnovila se Hawkmoonovi sebedůvěra. Cítil uspokojení z vydařené lsti.

Jen Yisselda vypadala smutně. Jen s námahou zvedla obrovský meč, který si musela připásat.

„Ještě pár kilogramů a nohy pode mnou nevydrží,“ prohlásila.

„Raději jdi do stanu,“ poradil jí Hawkmoon. „Aspoň si tam budeš moci sundat část výzbroje.“

D’Averc přihlížel, jak Hawkmoon s Oladahnem zapalují oheň, a vypadal nervózně.

„Copak ti je, d’Avercu?“ otázal se Hawkmoon, když zvedl hlavu a pohlédl otvory masky. „Posaď se. Jídlo bude co nevidět.“

„Něco visí ve vzduchu,“ zabručel d’Averc. „Vůbec nejsem spokojen s tím, že nás nic neohrožuje.“

„Proč? Copak máš dojem, že jsme u těch Jezevců vzbudili nějaké podezření?“

„O to nejde.“ D’Averc se rozhlédl po táboře. Obloha už ztemněla a vojáci začali pomalu mizet ve stanech; v táboře vládl mnohem menší ruch. Na hradbách vzdáleného města bylo

vidět vojáky, připravené postavit se armádě, jíž se dosud s výjimkou Kamargu neubránil nikdo.

„O to nejde," zopakoval d'Averc jakoby sám pro sebe. „Cítil bych se ale mnohem líp, kdyby..."

„Kdyby co?"

„Myslím, že se trochu projdu po táboře a pokusím se zachytit, co se povídá."

„Je to rozumné? Co když sem přijde někdo z Řádu kňoura a my nebudeme schopni domluvit se s ním tajným jazykem?"

„Neodejdu na dlouho. Vlezte do stanu hned, jak jen to bude možné."

Hawkmoon chtěl d'Averca zadržet, nevěděl ale jak, aby na sebe neupoutal nežádoucí pozornost. A tak jen viděl jeho záda, když mizel v hloubi tábora.

Takřka ve stejném okamžiku se za ním ozval hlas:

„Máte tady hezký kousek salámu, bratři."

Hawkmoon se otočil. Před ním stál voják v masce Řádu vlka.

„Máme," odpověděl rychle Oladahn. „Jistě. Nechceš kousek... bratře?" Odřízl tlustý plátek a podal ho člověku ve vlčí masce. Voják se otočil, zvedl masku, strčil salám do úst, pak rychle masku opět spustil a otočil se zpátky k nim.

„Děkuju," řekl. „Jsem už dlouho na cestě a skoro nebyl čas něco pojíst. Náš náčelník nás hnal bez oddechu. Sotva jsme dorazili, a to jsme jeli rychleji než prchající Francouz," zasmál se. „Přímo z Provence."

„Z Provence?" otázal se Hawkmoon mimoděk.

„Ano. Byli jste tam někdy?"

„Jednou nebo dvakrát. Porazili jsme už konečně Kamarg?"

„Skoro. Náš náčelník si myslí, že je to už jen otázka několika dnů. Jsou bez velitele a docházejí jim zásoby. Ta jejich proklatá zbraň pozabíjela snad miliony našich, ale teď už nás moc nepadne. Co nevidět je rozneseme na kopytech."

„Co se stalo s jejich velitelem, hrabětem Brassem?"

„Slyšel jsem, že nežije. Anebo že umírá. Jejich morálka den ode dne upadá. Myslím, že až se tam zase vrátíme, bude už po všem. Moc by mě to potěšilo. Trčel jsem tam dlouhé měsíce. Tohleto je první změna prostředí od doby, co jsme začali tu prokletou kampaň. Děkuju za salám, bratři. Dobré zabíjení zítra!“

Hawkmoon sledoval, jak voják ve vlčí masce odchází do noci, osvětlené tisíci ohňů. Povzdechl si a zmizel ve stanu.

„Slyšelas?“ otázal se Yisseldy.

„Slyšela,“ odpověděla Yisselda. Sundala si přilbici a náholenice a teď si rozčesávala vlasy. „Vypadá to, že můj otec je stále ještě naživu,“ prohlásila tak neobyčejně klidně, že Hawkmoon, ač byla ve stanu tma, přímo viděl slzy v jejích očích.

„Neboj se, Yisseldo,“ řekl a vzal jí obličej do dlaní. „Už jen pár dnů a budeme opět po jeho boku.“

„Jestli se toho vůbec dožije...“

„Čeká na nás. Bude žít.“

O něco později vyšel Hawkmoon opět ven. Oladahn seděl u dohasínajícího ohně, kolena objímal pažemi.

„D’Averc už je pryč dost dlouho,“ promluvil.

„To ano,“ odvětil v myšlenkách ponořený Hawkmoon; hleděl na hradby obléhaného města. „Snad se mu něco nestalo. Zneklidňuje mě...“

„Je dost možné, že nás opustil...“

Oladahn se najednou odmlčel, když se ze tmy vynořilo několik postav.

Hawkmoonovi skočilo srdce až do hrdla, neboť spatřil, že jsou to vojáci v maskách kňoura.

„Honem do stanu,“ zabručel na Oladahna.

Jenže už bylo pozdě. Jeden z nich na Hawkmoona promluvil, obraceje se na něj řadou zvuků tajného řádového jazyka. Kníže přikývl a zvedl ruku, jako by odpovídal na pozdrav.

Doufal, že to bude stačit. Jenže voják hovořil stále důrazněji. Hawkmoon se pokusil odejít do stanu, ale voják jej uchopil za paži.

Když na něj pak opět promluvil, Hawkmoon zakašlal, tvářil se jako nemocný a ukázal na svůj krk. Voják ale nečekaně promluvil obyčejnou řečí:

„Ptal jsem se tě, *bratře*, jestli se s námi napiješ. Sejmi tu masku!“

Hawkmoon dobře věděl, že žádný příslušník kteréhokoli řádu nemá právo žádat po něm, aby sňal masku. To bylo možné jen v případě, pokud by mu byl podezřelý. Ustoupil krok vzad a tasil meč.

„Je mi líto, *bratře*, ale nemám chuť se s tebou napít. Zato se s tebou budu ochotně bít.“

Oladahn vyskočil, postavil se mu po boku a také tasil.

„Kdo jste?“ zavrčel voják. „Proč na sobě máte zbroj našeho řádu? Co za tím vším vězí?“

Kníže odklopil masku do týla, odkryl pobledlou tvář a drahokam, skvící se uprostřed jeho čela.

„Jsem Hawkmoon,“ prohlásil prostě a pak se vřítil mezi zaskočené vojáky.

Ve dvojici se jim podařilo zbavit života pět nepřátel, jenže pak zvuky boje přivábily další vojáky. Přibíhali ze všech stran tábora. Tryskem přijížděli jezdci. Všude kolem Hawkmoona se rozléhaly výkřiky a změť hlasů. Jeho paže se zvedala a sekala do ve tmě se hemžícího davu, ale pak jej rychle chytilo několik párů rukou a stáhlo k zemi. Dostal silnou ránu dřevcem do týla. Padl obličejem do bláta.

Napůl omráčeného jej zvedli ze země a odvlekli před vysokou, v černé zbroji oděnou postavu, sedící klidně na koni kousek od bojiště. Když mu z tváře strhli masku, zahleděl se na jezdce.

„Ach, jak milé setkání, kníže kölnský,“ ozval se z přilbice hluboký, zvučný hlas; hlas nasáklý zlem a nechutí k jiným; hlas, který Hawkmoon dobře poznal, ač nemohl uvěřit, že je to

pravda.

„Takže moje dlouhá cesta nebyla zbytečná,“ řekl jezdec svému druhovi, sedícímu na koni vedle něj.

„Mám opravdu radost, můj pane,“ odvětil druhý muž. „Věřím, že jsem se teď v očích Krále-Imperátora očistil.“

Hawkmoon bleskově otočil hlavu a pohlédl na druhého jezdce. Oči mu zlověstně zaplály, když poznal zdobnou masku d’Avercovu.

„Ty jsi nás zradil?!“ vykřikl ochraptěle. „Další zrádce! Copak se všichni lidé v Hawkmoonově okolí musí projevit jako zrádci?!“

Pokoušel se na d’Averca vrhnout holýma rukama, ale vojáci jej zadrželi.

D’Averc se zasmál.

„Jak jsi naivní, kníže Doriane...“ rozkašlal se.

„Máte ty ostatní?“ otázal se vysoký jezdec. „Dívku i toho malého chlupáče?“

„Máme, Vaše excelence,“ odpověděl jeden z vojáků.

„Odveďte je do mého stanu. Mám v úmyslu důkladně si s nimi pohovořit. Tento den mi přinesl mnoho radosti.“

Kapitola 9.
Cesta na jih

Schylovalo se k bouřce, když byli Hawkmoon, Oladahn a Yisselda v hluku a zmatku před očima zvědavých vojáků vlečeni blátem a špínou tábora k obrovské korouhvi, třepetající se v sílícím větru.

Najednou rozčísl oblohu klikyhák blesku, z dálky zahučel hrom, aby pak vybuchl plnou silou. Objevily se blesky zvěstující blízký liják a osvětlovaly scénu před nimi. Hawkmoon jen tiše zasténal, když rozpoznal barvy na korouhvi, pokoušel se něco říci Yisseldě a Oladahnovi, ale byl rychle vtažen do rozlehlého stanu, kde na vyřezávané židli seděl maskovaný rytíř. Vedle stál d'Averc. Sedící muž měl na sobě masku Řádu vlka. Podle praporce bylo poznat, že je to Velký konstábl řádu, jeden z nejznamenitějších šlechticů celého Granbretanu, První náčelník armády Temného impéria pod velením Krále-Imperátora Huona, baron kroidenský – člověk, jehož Hawkmoon považoval za mrtvého; byl si naprosto jist, že jej vlastnoručně zabil.

„Baron Meliadus!" vydechl. „Takže jsi u Hamadánu nepadl."

„Ne, nepadl, Hawkmoone, i když jsi mě velice těžce zranil. Podařilo se mi prchnout z bitevního pole."

Kníže se zašklebil.

„Za to se to ale nepodařilo mnoha tvým lidem. Porazili jsme vás, rozbili jsme tvou armádu."

Meliadus otočil zdobnou vlčí masku k opodál stojícímu kapitánovi.

„Přineste řetězy. Mnoho řetězů, pevných a těžkých. Svažte mi ty psy, zakovejte je. Nechci žádné zámky, které by bylo možné zlomit. Teď musím mít naprostou jistotu, že je dostanu do Granbretanu."

Povstal ze židle a sklonil hlavu, aby se mohl otvory přilbice podívat přímo do Hawkmoonovy tváře.

„U dvora Krále-Imperátora Huona jsme o tobě hodně mluvili. Připravili jsme naprosto výjimečný, podrobný a nádherný plán, jak si s tebou vyrovnat účty, zrádče. Budeš umírat celý rok nebo i dva, a každý okamžik ti přinese agónii těla, ducha i mysli. Promarnili kvůli tobě, Hawkmoone, mnoho našeho důmyslu."

Ustoupil o krok, natáhl černou rukavicí zahalenou ruku, uchopil Yisseldu pod bradou a pohlédl do její nenávistí zkřiveného obličeje. Rychle odvrátila tvář a v očích se jí objevil vztek a zoufalství.

„A co se týče tebe – nabízel jsem ti veškeré pocty, které by ti náležely jako mé manželce. Teď už nebudou žádné pocty, a tvým mužem budu, v jistém slova smyslu, až do doby, kdy mě omrzíš anebo až zničím tvoje tělo."

Pak se vlčí maska pomalu otočila k Oladahnovi.

„A toto nelidské stvoření, drzé natolik, že chodí po dvou, zatímco se má plazit a pískat jako zvíře, jímž také ve skutečnosti je, bude podrobeno výcviku, aby se chovalo tak, jak se na zvíře sluší..."

Oladahn plivl do drahokamy zdobené masky.

„Budu mít v tobě výtečný vzor k následování," prohlásil.

Meliadus se otočil, zvedl si šosy pláště a ztěžka padl zpátky na židli.

„Snesu všechno až do doby, kdy staneme před trůnní koulí," řekl, ač mu hlas zněl poněkud nervózně. „Byl jsem trpělivý a zůstanu trpělivý ještě několik dnů. Hned zrána vyrazíme do Granbretanu. Ale pojedeme poněkud delší trasou, abyste se mohli stát svědky definitivního zúčtování s Kamargem. Víte o tom, že jsem tam strávil dlouhé měsíce sledováním, jak každý den umírají lidé, jak jedna po druhé padají věže. Už jich moc nezbylo. Požádal jsem, aby s posledním útokem počkali na můj návrat. Myslím, že byste chtěli spatřit svou vlast... zotročenou," zasmál se a pak sklonil hlavu skrytou v groteskní masce na

rameno a opět na ně pohlédl. „Ach! Už jsou tu řetězy.“

Do stanu vešli příslušníci Řádu jezevce, nesli obrovské železné řetězy, kladiva a nýty.

Hawkmoonem, Yisseldou a Oladahnem otřáslo, když je začali spoutávat; pod tíhou železných řetězů museli ulehnout na zem.

Do ruda rozžhavené nýty byly kladivy naraženy na patřičná místa a Hawkmoon si uvědomil, že žádná lidská bytost se nemůže kojit nadějí na uvolnění z takových pout.

Když byla práce ukončena, baron Meliadus přistoupil a pohlédl na něj dolů.

„Pojedeme do Kamargu po zemi, odtamtud pak do Bordeaux, kde na nás bude čekat loď. Lituji, ale nemohu vám nabídnout létající stroj, protože většina z nich právě srovnává Kamarg se zemí.“

Hawkmoon zavřel oči, protože to bylo to jediné, co mohl udělat, aby svému mučiteli projevil pohrdání.

Druhého dne ráno, aniž by dostali alespoň trochu jídla, byla celá trojice umístěna na odkrytém voze a karavana barona Meliada, doprovázená silnou eskortou, se vydala na cestu. Čas od času Hawkmoon koutkem oka zahlédl svého nepřítele, jedoucího v čele karavany s Huillamem d’Avercem po boku.

Pořád ještě bylo nepříjemné bouřkové počasí a několik těžkých dešťových kapek stříklo Hawkmoonovi do tváře i očí. Kníže byl tak pevně spoután, že se mu jen s obtížemi podařilo pootočit hlavu, aby je ze sebe setřásl.

Vůz nadskakoval na nerovnostech cesty a kolébal se ze strany na stranu. Z dálky viditelné oddíly Temného impéria pochodovaly na město.

Hawkmoon uvažoval o tom, že byl zrazen ze všech myslitelných stran. Důvěřoval Rytíři v černi a zlatě, čímž přišel o cenné vaky; důvěřoval d’Avercovi a on jej vydal do Meliadových rukou. Těžce si povzdechl nejistotou, zda jej i Oladahn při nějaké

příležitosti nezradí...

Uvědomil si, že se opět takřka s rozkoší noří do stejného stavu, v jakém byl už tenkrát, před několika měsíci, když jej zajali a uvěznili Granbretanci jako velitele germánské armády v boji s baronem Meliadem. Tvář mu ztuhla v podivné grimase, oči ztratily lesk a myšlenky odpluly do dáli.

Občas jej oslovila Yisselda, odpovídal jí s námahou, neměl pro ni ani slůvko útěchy, neboť věděl, že ji nemůže potěšit vůbec nic. Někdy se Oladahn pokoušel pronést nějakou žertovnou poznámku, ale odpovědi se nedočkal a nakonec se i on pohroužil do mlčení. Jen tehdy, když jim občas do úst cpali stravu, prozrazovali jakési známky života.

Míjel den za dnem a karavana neúprosně pokračovala k jihu, ke Kamargu.

Měsíce se už všichni těšili myšlenkou na návrat domů, teď to ale očekávali bez náznaku radosti. Hawkmoon si dobře uvědomoval, že zklamal naděje, jež v něj byly skládány, nedokázal zachránit Kamarg a byl teď pln pohrdání sám k sobě.

Projížděli Itálií, když jednoho dne baron Meliadus zvolal:

„Už za pár dní dorazíme do Kamargu! Právě překračujeme hranice Francie!“ a dal se do hlasitého smíchu.

Kapitola 10.
Pád Kamargu

„Posaďte je tak, aby dobře viděli,“ přikázal Meliadus. Naklonil se na koni a nahlédl do vozu.

„Postavte je na nohy,“ nařídil zpoceným lidem, kteří se snažili zvednout tři těla, stále ještě ve zbroji, navíc obtížená obrovskými řetězy.

„Nevypadají nejlíp,“ dodal. „A já je považoval za tvrdé bojovníky!“

Přijel d’Averc. Pokašlával a hrbil se. Zastavil se vedle barona Meliada.

„Ty jsi na tom pořád špatně, d’Avercu. Udělal ti můj apatykář mixturu, o niž jsi prosil?“

„Udělal, lorde barone,“ odpověděl slabým hlasem d’Averc. „Moc to ale nepomohlo.“

„Mělo by, sám jsi mu přece na tu směs bylinek dal recept.“ Opět soustředil pozornost na tři zajatce. „Nechal jsem zastavit na tomto kopci, abyste se mohli podívat na svou vlast.“

Hawkmoon zamrkal, oslepen poledním sluncem. Poznával mokřiny milovaného Kamargu, leskly se až k samotnému obzoru.

Mnohem blíž spatřil řadu obrovských, ponurých strážních věží, rozhodující síly Kamargu, vybavených podivuhodnými zbraněmi neslýchané účinnosti, jejichž tajemství znal pouze hrabě Brass. Ještě blíž byl vidět tábor černé masy vojsk Temného impéria, připomínající z této vzdálenosti milionové řady mravenců, připravených k útoku.

„Och!“ zasténala Yisselda. „Útok tak početné armády nemohou vydržet!“

„Velmi inteligentní poznámka, má drahá,“ řekl baron Meliadus. „Máš pravdu.“

Celá skupina se zastavila na úbočí kopce nad údolím, v němž ležely mohutné síly Temného impéria. Hawkmoon viděl vyrovnané řady pěchoty, kavalerie a ženistů, neobyčejně velké válečné stroje, obrovské ohňové dělo a na obloze ornitoptéry, tak početné, že když jim přelétaly nad hlavami, jejich trupy takřka zaclonily slunce.

Proti mírumilovnému Kamargu byly vrženy veškeré druhy kovu – bronz a železo, mosaz i ocel, tvrdé slitiny, schopné vydržet údery ohňostřílů, zlato, stříbro, platina i olovo. Supi pochodovali vedle Žab, Koně vedle Krtků, byli tam Vlci i Kňouři, Roháči a Divoké kočky, Orli a Krkavci, Jezevci, Lasičky. Ve vlhkém, teplém vzduchu povívaly hedvábné korouhve čtyř desítek šlechticů ze všech koutů Granbretanu. Do očí se zabodávaly všechny odstíny barev žlutých i purpurových, černých i rudých, modrých, zelených i lesklé růžové. Sluneční paprsky se odrážely ve stovkách tisíců očí a vyvolávaly zlověstné, pochmurné záblesky.

„Cha, cha!“ zasmál se baron Meliadus. „Této armádě velím *já*. Kdyby hrabě Brass svého času neodmítl návrh na spolupráci s námi, všichni byste teď byli váženými spojenci Temného impéria Granbretanu. Ale protože jste se nám protivili, budete potrestáni. Mysleli jste si, že vaše zbraně, vaše věže a statečnost vašich lidí stačí k tomu, abyste se mohli postavit Granbretanu. Nestačí to, Doriane Hawkmoone. Nestačí. Pohlédněte na armádu, již jsem soustředil *já*, abych vykonal *svou* pomstu. Pohlédni, Hawkmoone! Pomysli si, jaký jsi byl hlupák, ty i ostatní!“

Pohodil hlavou a dlouho se hlasitě smál.

„Třes se, Hawkmoone! A ty také, Yisseldo! Třeste se tak, jak se teď třesou vaši lidé ve věžích. Dobře vědí, že věže musí padnout, že se celý Kamarg změní v popel a bláto ještě před zítřejším západem slunce. Zničím Kamarg, i kdybych pro to měl obětovat celou svou armádu!“

Hawkmoon a Yisselda se skutečně třásli, i když ne ze strachu, ale pro hluboký žal, kvůli zničenému Kamargu, jehož budoucí podobu jim předestřel šílený baron Meliadus.

„Hrabě Brass nežije,“ dodal Meliadus, otočil koně a vydal se na čelo armády. „A dnes padne Kamarg!“ Mávl rukou. „Kupředu! Ať vidí tu řež!“

Vůz se rozjel po svahu k údolí, poskakoval na nerovnostech, házel zajatci. Měli napjaté obličeje a v očích výraz utrpení.

D’Averc jel vedle vozu a ostentativně pokašlával.

„Baronovy léky nejsou tak špatné,“ promluvil po jisté době. „Měly by vyléčit z chorob všechny jeho lidi.“

Když to dopověděl, popohnal koně, aby se přidal k čelu karavany a pokračoval pak po boku svého pána.

Hawkmoon spatřil podivné paprsky. Vystřelovaly z kamaržských věží a dopadaly do vojska, pochodujícího směrem k nim. Tam, kde trefily, zůstávala po vojácích jen skvrna kouřící půdy. Povšiml si, že se kamaržská jízda přeskupuje a zaujímá svoje pozice – chudičká prořídlá řada gardistů s ohňostříly na ramenou na rohatých koních. Viděl obyčejné vesničany, povolané ze všech vesnic, vyzbrojené meči a sekerami, postupující za jízdou. Nikde ale neviděl hraběte Brasse, neviděl von Villacha, neviděl ani filozofa Bowgentleye. Kamarští do této poslední bitvy nastupovali bez velitele.

Jeho uši uslyšely vzdálené válečné pokřiky, pronikající vytím a řevem útočníků, dělové rány a syčení ohňostřílů. Slyšel řinčení zbraní a zvonění kovu. Ucítil promísené pachy zvířat a lidí, pochodujících blátivým údolím. Najednou uviděl, že se černé hordy zastavily, když před nimi vyrostla ohnivá stěna, nad níž přelétali šarlatoví plameňáci. Gardisté okamžitě namířili ohňostříly na ornitoptéry bzučící ve vzduchu.

Hawkmoon najednou zatoužil po svobodě, toužil cítit v ruce meč a pod sebou koně, pomoci kamaržským, kteří i bez velení měli odvahu postavit se Temnému impériu, ačkoli početně tvořili pouhý zlomek nepřátelských sil. Trhal sebou v řetězech a hlasitě klel, zároveň zuřivý i frustrovaný.

Nastal večer, ale bitva pokračovala dál. Hawkmoon viděl, jak starobylou černou věž zasáhl milion plamenů z děla Temného

impéria. Věž se začala chvět, naklonila se a pak s hlasitým rachotem padla a změnila se v hromadu rumu. Černé hordy při tomto pohledu začaly provolávat slávu.

Přišla noc, ale boje neustaly. Žár z bojiště ucítila i trojice na voze, byl tak silný, že jim obličeje pokryl kapičkami potu. Kolem nich seděli strážci,ve vlčích maskách, smáli se a rozmlouvali, jisti si vítězstvím. Jejich pán uháněl na koni k největší skupině svých oddílů, aby mohl přesněji sledovat průběh bitvy, takže vytáhli láhev vína, z níž trčely dlouhé slámky, aby se dal nápoj srkat otvory v maskách. Po jisté době rozhovor i smích utichl, až nakonec, což bylo dost podivné, všichni usnuli.

Oladahn na ně ukázal.

„Bdělí Vlci nikdy nespí příliš tvrdě. Musí si být naprosto jisti.“

Hawkmoon povzdechl.

„Ovšem, my z toho ale nic mít nebudeme. Ty proklaté řetězy jsou skované tak pevně, že si nesmíme dělat žádné naděje na to, že bychom je uvolnili.“

„Copak to?“ ozval se d’Avercův hlas. „Ani za mák optimismu, Hawkmoone? Ani se mi nechce věřit!“

„Zmiz odtud!“ zařval kníže, když se ze tmy vynořila d’Avercova postava. „Běž lízat boty svého pána!“

„Něco jsem vám přinesl,“ prohlásil d’Averc až bolestně ironickým tónem. „Uvidíme, jestli se vám to bude hodit.“ Ukázal masivní předmět, který držel v ruce. „A pak, právě moje mixtura uspala strážné.“

Hawkmoon přimhouřil oči.

„Co to máš v ruce?“

„Zvláštnost, kterou jsem nalezl na bitevním poli. Mám dojem, že to patřilo některému z vyšších velitelů, protože taková fajnovost je vidět už jen velice vzácně. Je to jistý druh ohňostřílu, jenže tak malého, že se dá obsluhovat jednou rukou.“

„O něčem takovém jsem už slyšel,“ přikývl Hawkmoon. „K čemu nám to ale bude? Jsem zakován do řetězů, jak sám vidíš.“

„Jistě, to se dá poznat. Je ale možné, že rozhodneš-li se poněkud riskovat, podaří se mi vysvobodit vás.“

„Je to snad nějaký nový trik, který jste si na nás vymysleli s Meliadem, d’Avercu?“

„Urážíš mě, Hawkmoone. Proč si myslíš něco takového?“

„Protože jsi nás zradil a odevzdal do Meliadových rukou. Musels tu léčku připravit už mnohem dřív, už když jsi hovořil z vojáky Řádu vlka v karpatské vsi. Vyslals je, aby našli svého pána a sám jsi narafičil náš pobyt v táboře, kde jsme byli snadno zajati.“

„Ano, to zní dost pravděpodobně,“ přiznal d’Averc. „Ačkoli by se na to dalo podívat i z jiné stránky. Vojáci ve vlčích maskách mě poznali a pak jeli po našich stopách, když přitom všechno oznámili svému pánu. Slyšel jsem v táboře řeči, že tam Meliadus přijel jen kvůli tobě. Rozhodl jsem se tedy říci Meliadovi, že jsem vás dostal do té léčky, aby alespoň jeden z nás zůstal na svobodě.“ D‘Averc se na okamžik odmlčel. „Jak to zní?“

„Nepřesvědčivě.“

„Nu což, souhlasím, zní to nepřesvědčivě. Nemáme moc času, Hawkmoone. Mám se pokusit roztavit ti pouta, aniž bych tě přitom zaživa upálil, nebo raději zůstaneš ve své lóži, aby ti nic z toho divadla neušlo?“

„Rozpal ty prokleté řetězy,“ zabručel Hawkmoon. „Až mi uvolníš třeba jen ruce, budu mít přinejmenším možnost uškrtit tě... pokud lžeš.“

D’Averc zvedl miniaturní ohňostříl a namířil ho na řetězy, poutající Hawkmoonovy ruce. Zmáčkl spoušť a z hlavně vyrazil proud intenzivního žáru. Hawkmoon cítil, jak mu oheň pálí paži, ale jen sevřel zuby. Bolest byla stále nepříjemnější, až si nakonec myslel, že nedokáže zadržet výkřik, když vtom se ozvalo zařinčení řetězu, ten padl na podlahu vozu a kníže ucítil, že je část břemene pryč. Měl volnou jednu ruku. Pravou. Chtěl ji rozhýbat, ale když se kůže setkala s částí propálené zbroje,

málem zavyl.

„Rychle," zabručel d'Averc. „Tady, natáhni ten řetěz, teď už to půjde líp."

Konečně byl Hawkmoon osvobozen z pout, pak se oba pustili do vysvobozování Yisseldy a Oladahna. Jak čas ubíhal, byl d'Averc stále nervóznější.

„Mám tady vaše meče," řekl. „A taky nové masky a koně. Pojďte za mnou. Musíme si pospíšit, Meliadus se může vrátit každou chvíli. Mám-li být upřímný, čekal jsem ho tady už daleko dřív."

Protáhli se tmou k místu, kde byli přivázáni koně, natáhli si masky, připásali meče a pak se vyšvihli do sedel.

V tom okamžiku zaslechli dusot kopyt koní, uhánějících po druhém svahu kopce, pak udivené výkřiky a zuřivý řev, jaký mohl pocházet jen od Meliada.

„Rychleji!" sykl d'Averc. „Musíme spěchat. Rovnou do Kamargu!"

Pobodli koně do šíleného trysku a uháněli dolů k hlavnímu bitevnímu poli.

„Z cesty!" řval d'Averc. „Z cesty! Oddíl musí projet! Posily do první linie!"

Když vjeli do nejhustšího davu vojska, lidé před jejich oři uskakovali stranou a proklínali čtveřici bezohledně uhánějících jezdců.

„Z cesty!" vykřikoval d'Averc. „Zprávy pro Velkého náčelníka!" Našel i dokonce čas otočit hlavu k Hawkmoonovi: „Není to nudné, používat opět tu starou lež?! Z cesty!" zařval znovu. „Lék pro nakažené!"

Za sebou už slyšeli dusot Meliadova koně i koní jeho lidí, kteří se je vydali stíhat.

Před sebou měli vytrvale bojující vojáky, ačkoli bitva už ztratila hodně na síle.

„Z cesty!" ječel d'Averc. „Průchod pro barona Meliada!"

Koně rozbíjeli skupinky lidí, míjeli válečné stroje, uháněli

přes ohniště a nesli je stále blíž a blíž ke kamaržským věžím, za nimi se stále hlasitěji ozývalo volání baronových jezdců.

Konečně dorazili na místo, kde koně museli už jen přeskakovat těla pobitých Granbretanců, neboť hlavní nepřátelské síly již nechali za sebou.

„Stáhněte masky!“ zvolal d’Averc. „Je to naše jediná naděje. Jestli Kamarští včas poznají, že jsi to ty a Yisselda, zastaví palbu. Jestli ne...“

Ze tmy vyrazil plamen ohňostřílu, který snad jen o milimetry d’Averca minul. Za zády se jim rozhořely, hledajíce kořist, další ohňostříly, bezpochyby v rukou Meliadových lidí. Hawkmoon sáhl k řemení své masky a po nějakém čase se mu podařilo masku i s přilbicí sejmout a odhodit daleko za sebe.

„Stůjte!“ dohonil je silný hlas barona Meliada. „Budete zabiti vlastními vojáky! Pitomci!“

Z kamaržské strany se znovu ozvaly ohňostříly, protínaly noc rudými proudy světla. Koně museli poněkud zpomalit, protože pod jejich nohama přibylo padlých těl. D’Averc si lehl na koňskou šíji, Yisselda s Oladahnem jej napodobili, ale Hawkmoon tasil meč a zvolal:

„Kamaržané! To jsem já, Hawkmoon! Hawkmoon se vrátil!“

Oheň z ohňostřílu neslábl, dařilo se jim ale jet stále blíže k věži. Najednou se d’Averc narovnal v sedle.

„Kamaržané! Přivážím vám Hawkmoona, který...“ zmlkl, zasažen ohněm. Rozhodil doširoka ruce, vykřikl a začal klouzat ze sedla, ale kníže se k němu bleskově přiblížil a zachytil ho. D’Avercovo brnění bylo rozpálené do ruda, místy i roztavené, ale jeho majitel byl ještě naživu. Z puchýři pokrytých rtů se ozval slabý smích.

„To byl velký omyl, Hawkmoone, poutat svůj osud s tebou...“

Zbývající dvojice se také zastavila a koně nervózně zadusali na místě. Baron Meliadus se svými lidmi se rychle blížil.

„Vezmi jeho koně za opratě, Oladahne,“ přikázal

Hawkmoon. „Já ho budu držet v sedle a pokusíme se dostat k věži.“

Opět šlehl plamen, tentokrát od Granbretanců.

„Zastav se, Hawkmoone!“

Hawkmoon ale nebral rozkaz na vědomí. Pomalu vyjel kupředu, kličkoval blátem mezi hustě nastlanou žní smrti, snažil se udržet d’Averca v sedle.

Z věže vyrazil mohutný proud světla.

„Kamarští!“ zvolal. „To jsem já, Hawkmoon! A Yisselda, dcera hraběte Brasse!“

Světlo zhaslo. Meliadovi koně byli stále blíž a blíž. Yisselda se vyčerpáním třásla. Hawkmoon se už připravoval na setkání s baronovými jezdci.

Najednou se po svahu vyřítila velká skupina gardistů ve zbroji, jedoucí na rohatých kamaržských koních. Netrvalo dlouho a celou čtveřici obklíčili.

Jeden z gardistů se důkladně zahleděl do Hawkmoonovy tváře a oči mu zahořely radostí.

„Je to můj pán, Hawkmoon! A toto je Yisselda! Ach, teď se k nám vrátí štěstí!“

Když Meliadus a jeho lidé spatřili kamaržské jezdce, zastavili koně, pak se obrátili a zmizeli ve tmě.

Ráno, když přijížděli ke hradu Brass, bledé sluneční paprsky prosvětlily laguny, divocí býci zvedali hlavy u napajedel a pohlíželi na kolem jedoucí jezdce. Vítr svištěl mezi rákosím, rozvlnil je jako moře, vrch nad městem byl pokryt právě dozrávající vinnou révou i jiným ovocem. Na vrcholu kopce se tyčil hrad Brass – starý a poctivý, na pohled nedotčený boji na hranicích provincie, již od věků střežil.

Vyjeli nahoru klikatou bílou cestou a ocitli se na nádvoří, kde si rozradostnělí štolbové pospíšili ošetřit jejich koně. Konečně vešli do hlavního sálu, zaplněného trofejemi hraběte Brasse. Vládl zde

podivný chlad a ticho, u velkého krbu je očekával osamocený muž – i když se usmíval, měl oči plné starostí, jeho tvář od doby, kdy jej Hawkmoon viděl naposledy, značně zestárla; byl to Bowgentle, mudrc, filozof a básník.

Objal Yisseldu a pak stiskl ruku Hawkmoonovi.

„Jak se daří hraběti Brassovi?“ otázal se Hawkmoon.

„Tělesně je v pořádku, ztratil ale chuť do života,“ odvětil Bowgentle, načež nařídil sloužícím, aby se postarali o d’Averca. „Zaveďte jej do komnaty v severní věži, do lékařského pokoje. Postarám se o něj hned, jak jen budu moci. Běžte,“ dodal. „Sami se přesvědčíte...“

Ponechali Oladahna, aby doprovodil d’Averca, sami se pak vydali po kamenném schodišti do patra, kde se, tak jako dříve, nacházely komnaty hraběte Brasse. Bowgentle otevřel dveře a vstoupili do ložnice.

Stál tady prostý vojenský kavalec, velký, skoro čtvercový, ustlaný bílým prostěradlem a tenkými polštáři. Na polštářích spočívala hlava; vyhlížela jako vysochaná z kovu. V rudých vlasech poněkud přibylo šedivých pramenů, obyčejně opálená tvář byla bledší, ale rudé vousy se nezměnily ani trochu. Silné obočí se ježilo nad hlubokýma, zlatěhnědýma očima jako skalní police nad vchodem do jeskyní – také se nezměnilo. Jenže oči hleděly do stropu bez jediného mrknutí a rty sevřené vzteky se ani nepohnuly.

„Hrabě Brassi,“ zamumlal Bowgentle. „Pohlédni.“

Ale oči se ani nepohnuly. Hawkmoon byl donucen přistoupit blíže, aby pohlédl přímo do tváře hraběte. Stejně učinila i Yisselda.

„Hrabě Brassi, tvá dcera Yisselda se vrátila. A Dorian Hawkmoon také.“

„Další halucinace. A to jsem si, Bowgentle, myslel, že horečka už je pryč.“

„Protože je to pravda, můj pane. To nejsou přeludy.“

Oči se otevřely a pohlédly na ně.

„Copak jsem již zemřel, děti moje, a přidal se k vám?“

„Jsi na zemi, hrabě!“ promluvil Hawkmoon.

Yisselda se naklonila a políbila otce na rty.

„Toto je pozemský polibek, otče.“

Kamenný výraz na rtech začal postupně mizet, až se na nich objevil prohlubující se úsměv. Tělo na lůžku se pohnulo a hrabě Brass se najednou posadil.

„Ach! Takže je to pravda. Už jsem přestal doufat! Já hlupák už přestal doufat!“ Zasmál se nahlas a v okamžiku získal svou dřívější vitalitu.

Bowgentle ztrnul úžasem.

„Hrabě Brassi... měl jsem dojem, že jsi už jen krok od smrti…“

„Také jsem byl, Bowgentle. Ale vrátil jsem se zpátky, jak vidíš. Vrátil jsem se z daleké cesty. Jak to vypadá s obležením, Hawkmoone?“

„Je to špatné. Jsem ale ochoten vsadit se, že teď, když jsme všichni tři pohromadě, to už bude lepší.“

„Přesně tak. Bowgentle, přines mou zbroj. A kde je můj meč?“

„Pane... musíš být přece ještě příliš slab!“

„Tak mi přineste jídlo, hromadu dobrého jídla. Posilním se, a mezitím si spolu promluvíme.“

Hrabě Brass domluvil a vyskočil z postele, aby objal dceru i jejího snoubence.

Když pak jedli v hlavním sálu, Dorian Hawkmoon povyprávěl hraběti vše, co se mu přihodilo během těch mnoha měsíců od chvíle, kdy opustil hrad. Hrabě Brass pak pohovořil o obtížích boje s, jak by se mohlo zdát, celou mocí Temného impéria. Povyprávěl o posledním boji von Villacha a o jeho hrdinské smrti, když s sebou vzal několik desítek duší Temného impéria, o tom, jaké rány utržil, i o tom, jak se dověděl o zmizení Yisseldy a ztratil veškerou chuť do života.

Oladahn sestoupil do sálu a byl představen hraběti. Prohlásil, že d'Averc je vážně raněn, ale Bowgentle si je jist, že ho vyléčí.

Byl to vcelku radostný návrat domů, jenže jej ztemňovalo vědomí, že gardisté na hranicích obětují životy v takřka jistě prohraném boji.

Hrabě Brass se přistrojil do svého bronzového brnění a připásal si obrovský meč. Když pak stál plně vyzbrojen, převyšoval všechny ostatní.

„Pojďme, Hawkmoone, i ty, Oladahne," řekl. „Musíme se vydat na bojiště a vést naše lidi k vítězství."

Bowgentle si povzdechl.

„Ještě před dvěma hodinami jsem tě považoval za skoro mrtvého, a ty se teď vydáváš do bitvy... Nejsi ještě úplně v pořádku."

„Trápila mě nemoc ducha a ne těla. Jsem už zdráv," odsekl hrabě Brass. „Koně! Řekni jim, ať přivedou naše koně, Bowgentle!"

Ačkoli byl Hawkmoon dost unaven, když kráčel ve stopách starého muže z hradu, vrátilo se mu hodně svěžesti. Poslal ještě polibek Yisseldě a pak se opět ocitl na nádvoří, kde vyskočil na koně, jenž jej měl odnést na bitevní pole.

Vyjeli ve trojici tryskem skrytými stezkami přes močály, plašili obrovská hejna mohutných plameňáků, kteří jim vzlétali nad hlavy, i stáda divokých rohatých koní, prchajících před nimi do všech stran.

„Taková země si zaslouží, abychom ji bránili ze všech sil," mávl hrabě Brass rukou v rukavici. „Její klid musí být zachován."

Zakrátko už zaslechli první zvuky bitvy a pak se ocitli na místě, kde síly Temného impéria pronikly za věže. Spatřili to nejhorší a zadrželi koně.

„To není možné," zašeptal hrabě Brass zhrozeně.

A přesto to byla pravda.

Věže byly zbořené. Všechny se změnily v hromadu

dýmajících sutin. Obránci, ačkoli bojovali s neobyčejnou odvahou, byli neustále zatlačováni hlouběji na vlastní území.

„To je pád Kamargu,“ řekl hrabě Brass hlasem náhle zestárlého muže.

Kapitola 11.
Rytířův návrat

Jeden z kapitánů je zahlédl a tryskem se k nim rozjel. Měl rozbitou zbroj, meč zlomený, ale na tváři se mu zračila radost.

„Hrabě Brass! Konečně! Musíme jít na pomoc našim lidem, pane, a zatlačit zpět žoldáky Temného impéria!“

Hawkmoon si povšiml, že se hrabě Brass jen s námahou pousmál.

„Jistě, kapitáne,“ řekl a tasil svůj obrovský meč. „Najděte, prosím, jednoho nebo dva heroldy, aby lidem oznámili, že se hrabě Brass vrátil!“

Mezi zle tísněnými Kamarskými se ozvalo volání slávy, když spatřili hraběte Brasse a Hawkmoona. Zadrželi nápor Granbretanců, dokonce se jim podařilo je i poněkud zatlačit. Hrabě Brass s Hawkmoonem a Oladahnem v patách si to zamířil k největšímu soustředění svých vojsk. Opět připomínal neporazitelného kovového muže.

„Místo, chlapci!“ zvolal. „Pusťte mě na naše nepřátele!“

Převzal z rukou jednoho jezdce svou potrhanou korouhev, zastrčil si ji pod paži a pak, mávaje mečem, vyrazil do houfu zvířecích masek.

Hawkmoon se mu držel po boku. Oba dohromady vypadali neslýchaně zlověstně, jako nějaké nadpřirozené přízraky – jeden v lesklé bronzové zbroji, druhý s černým drahokamem, tkvícím uprostřed čela. Jejich meče se zvedaly a padaly na hlavy tísněné granbretanské pěchoty. Když se k nim přidal třetí válečník – podsaditý mužík s chlupatou tváří, jehož lesklý palaš dopadal jako blesk – vytvořili trojici přímo mytologickou, jež způsobila mezi vojáky ve zvířecích maskách takové zděšení, že se před nimi dali na ústup.

Hawkmoon hledal Meliada, byl si totiž naprosto jist, že jej teď porazí, nikde poblíž jej ale neviděl.

Ruce v rukavicích se jej pokoušely stáhnout ze sedla, ale jeho meč pronikal do průzorů masek, rozbíjel přilbice, srážel hlavy z krků.

Den končil, boj ale pokračoval stejně zuřivě. Hawkmoon se už v sedle chvěl, vyčerpán bojem a zpola v bezvědomí bolestí z tuctu drobných ran a mnohem většího počtu modřin. Jeho kůň byl zabit, ale protože kolem něj se tlačil houf vojáků, seděl na něm ještě skoro půl hodiny, než poznal, že zvíře nežije. Seskočil tedy za zem a pokračoval v boji jako pěšák.

Uvědomoval si ale dobře, že bez ohledu na to, kolik nepřátel pobijí, budou Granbretanci stále v přesile, navíc mnohem lépe vyzbrojeni. Postupně, krok za krokem, byli Kamaržané zatlačováni na vlastní území.

„Ech," zamumlal sám pro sebe. „Kdybychom tak měli pár set lidí čerstvých posil, mohli bychom tu bitvu vyhrát. U Kouzelné hůlky, potřebujeme posily!"

Najednou ucítil podivně elektrizující chvění, pronikalo mu celým tělem. Zhluboka se nadechl, neboť pochopil, co se stalo. Nevědomky totiž přivolal sílu Kouzelné hůlky. Rudý amulet, který mu plál na krku a vyzařoval teď šarlatové světlo na zbroje dotírajících nepřátel, předával jeho tělu energii. Zasmál se a začal do nepřátel rubat s fantastickou silou. Rychle kolem sebe vysekal široký kruh. Meč se mu zlomil, ale on bleskově vytrhl z rukou útočícího jezdce ohňostříl, stáhl muže ze sedla a mávaje ohňostřílem jako mečem, vyskočil na koně a vytrhl do útoku.

„Hawkmoon! Hawkmoon!" volal starý válečný pokřik svých předků. „Hej, Oladahne! Hrabě Brassi!" Začal si prosekávat průchod v davu vojáků ve zvířecích maskách, kteří jej oddělovali od přátel. Korouhev hraběte Brasse stále ještě hrdě vlála v rukou velitele Kamarských.

„Odrazíme je!" vykřikl Hawkmoon. „Zatlačíme je zpátky na naše hranice!"

Hawkmoon byl najednou všude, jako nepolapitelný posel smrti. Zuřil v řadách Granbretanců, tam, kde projel, zůstávala jen těla pobitých. Z nepřátelské strany se ozývalo stále hlasitější volání a řady se začínaly rozpadat.

Zakrátko zahájili ústup, často prostě jen prchali z bojiště. Vtom se objevil baron Meliadus, vztekle přikazoval mužům, aby se vrátili a bojovali.

„Zpátky!“ řval. „Snad se nebojíte té hrstky?“

Ale jeho armáda už ustupovala po celé frontě a on sám, stržen vlnou prchajících vojáků, musel ustoupit do týlu.

Prchali v hrůze před bledolícím knížetem s lesklým černým drahokamem uprostřed čela; jeho zbraň divoce sekala a na krku mu visel Amulet, rozsévající šarlatový oheň. Divoký oř knížete drtil kopyty jejich hlavy. Slyšeli, jak vykřikuje jméno mrtvého člověka – skoro jako by on sám byl Dorianem Hawkmoonem, který proti nim povstal a málem zvítězil v bitvě u Kölnu, který se vzepřel samotnému Králi-Imperátorovi, který skoro zabil barona Meliada a teď jej ne poprvé porazil znovu. Hawkmoon! Bylo to jediné jméno, které vzbuzovalo ve Vojsku Temného impéria strach a hrůzu.

„Hawkmoon! Hawkmoon!“ volala postava s napřaženou zbraní a na vzepjatém koni. „Hawkmoon!“

S pomocí energie Rudého amuletu Hawkmoon decimoval ustupující armádu, divoce se přitom smál, byl takřka opilý triumfem. Za ním uháněl hrabě Brass, hrozivý ve své krvavě zlaté zbroji, s obrovským mečem, zbroceným krví nepřátel; dále pak Oladahn s úsměvem na chlupatém obličeji a zářícími perličkami očí, s palašem pokrytým krvavými skvrnami; za nimi pak postupovaly v triumfu oddíly Kamargu, sotva hrstka obránců. Vysmívali se ustupující mohutné armádě.

Energie Amuletu začala konečně z Hawkmoonova těla odcházet, znova ucítil bolest a strašlivé vyčerpání, teď to ale nic neznamenalo. Dosáhli už hranice vyznačené ruinami věží a zastavili se. Dívali se, jak nájezdníci prchají.

Oladahn se hlasitě rozesmál.

„Zvítězili jsme, Hawkmoone!“

Ale hrabě Brass se zamračil.

„Ano, ale další bitvu nevydržíme. Musíme ustoupit, přeskupit se a najít pro obranu nějaké bezpečnější místo, protože v otevřeném poli je už víckrát neporazíme.“

„To je pravda,“ přitakal Hawkmoon. „Teď, když jsou věže v ruinách, musíme najít jiné útočiště, vhodné k obraně. A pokud se nad tím zamyslíme, pak existuje jen jedno takové místo...“ pohlédl na hraběte.

„Jistě, hrad Brass,“ souhlasil stařec. „Musíme vyslat kurýry do všech městeček a vsí Kamargu, aby lidé posbírali majetek a zvířata a přišli do Aigues-Mortes pod ochranu hradu...“

„Dokážeme vydržet obléhání tak silné armády?“ otázal se Hawkmoon.

„Uvidíme,“ odpověděl hrabě Brass se zrakem upřeným do dálky na přeskupující se armádu. „Přinejmenším zajistíme lidem, až se vojska Temného impéria rozlezou po celém Kamargu, alespoň nějakou ochranu.“

V očích se mu objevily slzy. Obrátil koně a vydal se na zpáteční cestu na hrad.

Hawkmoon z balkonu svého pokoje ve východní věži hradu sledoval proudy lidí a zvířat, valících se pod ochranu starých hradeb Aigues-Mortes. Většina lidí tábořila ve starém amfiteátru na okraji města. Vojáci shromažďovali zásoby jídla a pomáhali uprchlíkům tlačit vozíky s majetkem. Do večera takřka všichni obyvatelé celé země nalezli útočiště uvnitř hradeb, shromažďovali se v domech nebo tábořili na ulicích. Hawkmoon se jen modlil, aby nepřišla nějaká epidemie nebo aby nevypukla panika, protože tak početný dav by se dal jen těžko zvládnout.

Po chvíli se mu po boku objevil Oladahn a ukázal k severovýchodu.

„Podívej se," řekl. „Létající stroje."

Hawkmoon spatřil na obzoru zlověstné tvary ornitoptér Temného impéria – neomylné znamení, že se granbretanská armáda přemisťuje.

Když nastal večer, viděli už ohně nejblíže tábořících oddílů.

„Zítra vybojujeme naši poslední bitvu," prohlásil Hawkmoon.

Sešli dolů, do hlavního sálu, kde Bowgentle rozmlouval s hrabětem Brassem. Stůl byl jako vždy bohatě obložen jídlem. Oba muži obrátili obličeje k Hawkmoonovi a Oladahnovi.

„Jak se cítí d'Averc?" otázal se kníže.

„Vracejí se mu síly," odpověděl Bowgentle. „Je to velice houževnatý člověk. Říká, že by rád vstal z postele a povečeřel s námi. Dovolil jsem mu to."

Ve dveřích se objevila Yisselda.

„Hovořila jsem se ženami," oznámila. „Tvrdí, že všichni jsou už mezi hradbami. Potravin máme tolik, že můžeme vydržet třeba i rok, budeme-li porážet zvířata..."

Hrabě Brass se smutně pousmál.

„Rozhodující bitva tak dlouho nepotrvá. A jaká je nálada lidí ve městě?"

„Dobrá," odpověděla. „Zvláště teď, kdy se dověděli o včerejším vítězství a vědí, že oba žijete."

„To je dobře," pronesl hrabě Brass ztěžka, „že si neuvědomují, že zítra zemřou. A ne-li zítra, pak někdy brzy. Nejsme schopni vydržet proti tak obrovské armádě, má drahá. Většina našich plameňáků je mrtva, takže nemáme téměř žádnou protivzdušnou obranu. Část našich gardistů padla také a oddíly, které můžeme postavit, se budou skládat hlavně z dobrovolníků."

Bowgentle si povzdechl.

„A to jsme si mysleli, že Kamarg nemůže padnout nikdy..."

„To jste si tak jísti porážkou?" zazněl hlas od schodiště. Byl to bledý d'Averc, oděný do volného županu. Kulhal po

schodech dolů. „S takovou náladou máte porážku jistou. Mohli byste se přinejmenším pokusit hovořit o vítězství.“

„Máš pravdu, sire Huillame,“ odvětil hrabě Brass a usilovně se snažil projevit lepší náladu. „Nejdřív okusme toto výživné jídlo, abychom získali síly před zítřejší námahou.“

„Jak se cítíš, d’Avercu?“ otázal se Hawkmoon, když všichni usedli kolem stolu.

„Docela dobře,“ odpověděl d’Averc bezstarostně. „Snad budu schopen poněkud se posilnit,“ dodal a naložil si na talíř obrovskou porci masa.

Jedli ale mlčky, dobře si uvědomovali, že to může být jejich poslední klidné jídlo.

Když pak druhého dne ráno Hawkmoon vyhlédl z okna, zjistil, že se mokřadla rojí lidmi. Během noci armáda Temného impéria dorazila ke hradbám a připravovala se k útoku.

Rychle se oblékl, natáhl si zbroj a sešel do sálu, kde zastihl d’Averca v záplatovaném brnění, Oladahna, jak čistí palaš a hraběte Brasse, který právě domlouval s dvěma přeživšími kapitány své gardy některé podrobnosti očekávané bitvy.

V sále vládlo napětí, lidé se domlouvali šeptem.

Objevila se i Yisselda a zavolala jej něžným hlasem:

„Doriane...“

Otočil se a rychle vyběhl na schodiště, kde stála, objal ji, pevně stiskl a něžně políbil na čelo.

„Doriane,“ řekla, „vezměme se, než...“

„Jistě,“ odpověděl tiše. „Pojďme, vyhledáme Bowgentleho.“

Filozofa nalezli v jeho komnatách, pohrouženého do knihy. Zvedl oči a usmál se. Když mu řekli, proč přišli, odložil knihu stranou.

„Doufal jsem ve velkou ceremonii,“ prohlásil. „Ale chápu...“

Poklekli před ním a on jim spojil ruce a vyslovil slova své vlastní formule, užívané při uzavírání manželství od doby, kdy se

spolu s hrabětem usídlil na hradě Brass.

Když domluvil, Hawkmoon povstal a opět Yisseldu políbil.

„Dávej na ni pozor, Bowgentle," řekl a pak opustil pokoj, aby se připojil k přátelům. Právě odcházeli ze sálu na nádvoří.

Když se vyhoupli do sedel, padl najednou na hradní nádvoří velký stín a ozvalo se charakteristické řinčení a bručení, které znamenalo ornitoptéru Temného impéria. Ze stroje vyrazil proud ohně, který olízl dlažbu jen několik centimetrů vedle Hawkmoona, což způsobilo, že se jeho kůň vzepjal s rozšířenými nozdrami a vypoulenýma očima.

Hrabě Brass zvedl ohňostříl a stiskl spoušť. Na ornitoptéru vyrazil proud rudého ohně. Uslyšeli pilotův křik a křídla stroje se zadřela. Někde mimo dohled, na svazích vrchu, se stroj zřítil.

„Musím určit ohňostřelcům stanoviště na hradních věžích," poznamenal hrabě Brass. „Budou mít hodně příležitostí sestřelovat ornitoptéry. Pojďte, pánové. Vzhůru do bitvy."

Když vyjeli z hradu a sjížděli dolů do města, viděli, že se na městské hradby vzpíná obrovská masa lidí a kamarští vojáci se je zoufale snaží srazit zpátky.

Ornitoptéry, připomínající groteskní kovové ptáky, kroužily nad městem a zalévaly ulice proudy ohně. Vzduch byl plný výkřiků obyvatel města, hučení ohňostřílů a řinčení úderů kovu o kov. Nad Aigues-Mortes visely chuchvalce černého kouře a některé budovy již pohltil oheň.

Hawkmoon pobodl koně a řítil se do města, míjel hloučky vylekaných žen a dětí, aby se co možná nejdříve ocitl na hradbách a pustil do boje. Hrabě Brass, d'Averc a Oladahn vypomáhali, kde se dalo, odrazit vlnu útočníků, usilujících prodrat se do města.

Najednou se u bašty ozvaly zoufalé výkřiky, jimž – jako ozvěna – odpovídalo triumfální volání. Hawkmoon se tam rozběhl. Spatřil, že se v řadách obránců objevila mezera a do města proudí

houf vojáků Temného impéria ve vlčích a medvědích maskách.

Hawkmoon se na ně vrhl a řady se při vzpomínce na včerejšek zachvěly. Neměl už nadlidskou sílu, využil jen zaváhání nepřátel a vykřikl válečný pokřik svých předků.

„Hawkmoon! Hawkmoon!“ zvolal a pak mezi ně skočil; sekal mečem kov, maso i kosti, srážel nepřítele zpět do průlomu.

Bojovali tak po celý den a podařilo se jim město udržet, i když počet obránců velice poklesl. Když pak nastala noc, uvědomil si Hawkmoon, stejně jako jeho přátelé, že jim následující den musí přinést porážku.

Hawkmoon, hrabě Brass i ostatní vedli koně serpentinami nahoru, ke hradu, v žalostné náladě. Jejich srdce byla smutná pro všechny ty nevinné lidi, kteří dnes přišli o život a všechny ty, rovněž nevinné, kteří budou muset zemřít zítra – budou-li mít vůbec to štěstí rozloučit se se životem.

Najednou za sebou zaslechli dusot koně v trysku. Obrátili se s rukama na jílcích mečů, spatřili však podivnou postavu vysokého jezdce, stoupajícího ke hradu.

Celou tvář mu skrývala dlouhá přilbice a jeho zbroj byla černá a zlatá.

Hawkmoon se zamračil.

„Copak tady hledá ten proradný zloděj?“ promluvil.

Rytíř v černi a zlatě před nimi zadržel koně. Z hloubi přilbice se ozval hluboký, rozechvělý hlas.

„Zdravím vás, obránci Kamargu. Vidím, že se vám nedaří zrovna nejlépe. Baron Meliadus vás zítra porazí.“

Hawkmoon si otřel čelo šátkem.

„Nemusíš nám říkat, co sami víme, Rytíři. Copak jsi nám přišel ukrást tentokrát?“

„Nic,“ odpověděl Rytíř. „Přišel jsem, abych vám něco doručil.“ Sáhl za sebe a vytáhl Hawkmoonovy poničené sedlové vaky.

Hawkmoon se přestal mračit, natáhl se, uchopil vaky, rychle je otevřel a nahlédl dovnitř. Zavinut do pláště tam ležel předmět, který před už tak dávnou dobou obdržel jako dar od Rinala. Byl v pořádku.

Rozbalil jej a spatřil ani v nejmenším nepoškozený povrch krystalu.

„Proč jsi to tehdy vzal s sebou?“ otázal se.

„Pojďme na hrad. Tam ti všechno vysvětlím,“ odpověděl Rytíř.

Rytíř se v hlavním hradním sálu postavil k velkému krbu, ostatní se posadili všude kolem a napjali sluch.

„Na hradě Šíleného boha,“ začal Rytíř svůj příběh, „jsem vás ponechal samotné, protože mi bylo jasné, že s pomocí jaguářích bestií z toho nebezpečného místa rychle zmizíte. Věděl jsem ale také, že na vás číhají nejrůznější nebezpečí a došlo mi, že můžete být polapeni. Proto také jsem se rozhodl vzít tento předmět, který jsi obdržel od Rinala, a uschovat ho až do doby, kdy se dostanete zpátky do Kamargu.“

„A já tě považoval za zloděje,“ řekl Hawkmoon. „Odpusť, Rytíři.“

„Co je to za věc?“ otázal se hrabě Brass.

„Je to starobylý stroj,“ odpověděl Rytíř. „Výrobek jedné z nejrafinovanějších kultur, jež se kdy na této planetě objevily.“

„Je to nějaká zbraň?“ ptal se hrabě dál.

„Ne. Je to přístroj, který dokáže vytrhnout celý kraj z tohoto času a prostoru a přenést ho do jiného rozměru. Dokud ten stroj existuje, může vyzařovat energii, bude-li ale nějakou nešťastnou náhodou zničen, vrátí se celý přenesený kraj okamžitě do svého původního časoprostoru.“

„Jak to funguje?“ zajímalo Hawkmoona, který si najednou připomněl, že spolu s darem neobdržel návod.

„To se dá těžko vysvětlit, protože byste nepochopili ani slovo z toho, co bych vám vyprávěl,“ odvětil Rytíř v černi a zlatě. „Ale Rinal mě, mimo jiné, naučil, jak se s tím zachází. Mohu tedy stroj uvést do chodu.“

„Proč?“ otázal se d’Averc. „Abys přenesl barona Meliada a jeho lidi spolu s námi do jakéhosi předpeklí, kde nás bude dál sužovat?“

„Ne,“ odpověděl Rytíř. „Mohu to vysvětlit...“

Najednou se s hlasitým třeskem otevřely dveře a do sálu vpadl

voják v otřískané zbroji.

„Pane!“ vykřikl na hraběte Brasse. „Přijel baron Meliadus s bílou vlajkou. Chce si s tebou na hradbách promluvit.“

„Nemám mu co říci,“ odpověděl hrabě.

„Baron tvrdí, že má v úmyslu zaútočit v noci a že je schopen dobýt město během hodiny, protože dostal čerstvé posily. Prohlásil, že vzdá-li se tvá dcera, Hawkmoon, d’Averc i ty sám, bude k ostatním mírný.“

Hrabě Brass se na okamžik zamyslel, jenže Hawkmoon poznamenal:

„Nad takovou dohodou nemá cenu uvažovat, hrabě Brassi. Oba známe Meliadovu zálibu v podvodech. Touží jen demoralizovat lidi, aby snáze dosáhl vítězství.“

Hrabě Brass si povzdechl.

„Jenže pokud to, co říká, je pravda – a já nemám důvod mu nevěřit – může se zakrátko dostat do města a pak všichni zahyneme.“

„Přinejmenším se ctí,“ prohlásil d’Averc.

„Jistě,“ přiznal hrabě Brass s poněkud ironickým úsměvem. „Přinejmenším se ctí.“ Obrátil se na posla: „Sdělte baronu Meliadovi, že nemám chuť s ním hovořit.“

Voják se uklonil.

„Provedu, můj pane,“ řekl a odešel.

„Raději bychom se měli vrátit na hradby,“ navrhl hrabě Brass a ztěžka se zvedl. Vtom do sálu vešla Yisselda.

„Ach, otče, Doriane... oba jste v pořádku...“

Hawkmoon ji objal.

„Jenže se musíme vrátit na hradby,“ promluvil k ní něžně. „Meliadus se připravuje k dalšímu útoku.“

„Počkejte,“ ozval se Rytíř v černi a zlatě. „Musím vám vysvětlit svůj plán.“

Kapitola 12.
Útěk do předpeklí

Baron Meliadus se, když uslyšel zprávu svého posla, jen pousmál. „Velmi dobře," řekl svým pobočníkům. „Ať celé město lehne v troskách, zajměte také co nejvíce obyvatel, abychom měli ve dni našeho vítězství co nejvíce potěšení."

Obrátil koně a rozjel se k čerstvým oddílům, jež na něj čekaly.

„Vpřed!" přikázal a pak jen přihlížel, jak obrovská masa vojska vykročila k prokletému městu a hradu, tyčícímu se nad ním.

Viděl ohně na hradbách a nepočetné hrstky bdělých vojáků; museli si přesně uvědomovat, že tento útok nepřežijí. Pak pohlédl na špičatý obrys hradu, kdysi tak dobře střežícího celé město. Zasmál se. Někde hluboko v těle ucítil podivné teplo. Snil o tomto vítězství už od okamžiku, kdy byl odtud někdy před dvěma lety vyhnán.

Úderné oddíly se přiblížily k městským hradbám. Popohnal koně, aby zajel blíž a on mohl lépe pozorovat průběh bitvy.

Najednou se zamračil. Měl pocit, že se se světlem děje něco prapodivného. Obrysy města a hradu se mu před očima neklidně zavlnily.

Odklopil masku a protřel si oči. Pak se podíval znovu.

Hrad Brass a celé město Aigues-Mortes se jakoby rozpálily, nejprve do růžová, pak přes světlou červeň až do šarlatu. Baronu Meliadovi začalo šumět v hlavě. Olízl si rty, pln obav, že se zbláznil.

Jeho oddíly zastavily útok a se stále hlasitějším mručením začaly ustupovat. Celé město, vrch i hrad na něm se teď rozhořely jiskřivým blankytem. Pak barva začala postupně

mizet a s ní i hrad Brass a město Aigues-Mortes. Prudký závan větru málem smetl barona Meliada ze sedla.

„Stráže!“ vykřikl. „Co se stalo?“

„Celé to město... zmizelo, pane,“ odpověděl mu vzrušený hlas.

„Zmizelo?! To není možné! Jak může zmizet město i s vrchem? Ono tam je pořád. Museli kolem města rozvinout nějakou clonu.“

Baron Meliadus pobodl koně jako šílenec tam, kde se ještě před chvílí tyčily hradby. Čekal, že narazí na nějakou bariéru, ale nenarazil na nic. Jen kopyta koně začala váznout v sypké půdě, jež vypadala, jako by byla nedávno zorána.

„Utekli mi!“ zavyl. „Ale jak? Čí vinou se to stalo? Jakou moc ovládají, že je větší než moje?“

Oddíly teď ustupovaly na celé frontě. Mnozí vojáci utíkali. Baron Meliadus sestoupil z koně a natáhl ruce před sebe, jako by chtěl neviditelné město nahmatat. Rval zuřivostí a plakal bezmocným vztekem, až nakonec padl na kolena a začal hrozit pěstí tam, kde ještě nedávno stál hrad Brass.

„Najdu tě, Hawkmoone. Tebe i tvé přátele. Zapřáhnu do vašeho hledání veškeré vědy Granbretanu. Poženu se ve tvých stopách všude, kde by ses mohl ukrýt, ať už na zemi či i mimo ni, bude-li třeba. Pak poznáš chuť mé pomsty. U Kouzelné hůlky! Přísahám ti to!“

Zvedl hlavu, když zaslechl dusot kopyt uhánějícího koně. Zdálo se mu, že vidí obrys postavy rytíře v černé a zlaté zbroji. Zdálo se mu také, že slyší zvláštní, ironický smích. Ale i tento jezdec zmizel.

Baron Meliadus se zvedl a začal se rozhlížet, kde má koně.

„Och, Hawkmoone!“ sykl ještě sevřenými zuby. „Hawkmoone, já tě dostanu!“

Opět složil přísahu na Kouzelnou hůlku, podobně jako toho zamračeného rána před dvěma lety. Kvůli té přísaze se změnil běh historie. Tato druhá přísaha jej měla změnit mnohem víc –

nezávisle na tom, zda příznivě pro Meliada nebo pro Hawkmoona, musela ovlivnit osudy obou.

Baron Meliadus nalezl svého koně a vrátil se do tábora. Rozhodl se druhý den ráno vyrazit do Granbretanu, do bludiště laboratoří Řádu hada. V duchu se přesvědčoval, že dříve nebo později musí najít cestu do zmizelého hradu Brass.

Yisselda s údivem hleděla oknem ven a na tváři se jí zračila radost. Hawkmoon se na ni usmál a nechal ji, aby se k němu přitulila.

Za nimi se ozvalo zakašlání hraběte Brasse.

„Mám-li být upřímný, děti moje," promluvil, „jsem poněkud na rozpacích z toho... z té *vědy*. Kde to teď jsme? Jak to nazval?"

„V nějakém jiném Kamargu, otče," odpověděla Yisselda.

Pohled z okna byl nevšední. I když kopec a město pod hradem byly stejné, zbytek se změnil. Vzdálenější obzor byl zahalen do jakési modré aury; bylo vidět i lesknoucí se laguny, nebyly ovšem jako obyčejně zelené a žluté, měly úplně jiné barvy a leskly se všemi odstíny duhy; jejich obrysy také nebyly tak výrazné, jako obrysy hradu a města.

„Řekl, že ten kraj můžeme zkoumat," dodal Hawkmoon. „Musí být mnohem skutečnější, než se nám zdá teď."

D'Averc si odkašlal.

„Mám dojem, že raději zůstanu ve městě. Co ty na to, Oladahne?"

Oladahn se zeširoka usmál.

„To bych řekl. Přinejmenším do doby, než si na to všechno víc zvyknu."

„Nu, souhlasím s tímto názorem," prohlásil hrabě Brass a pak se zasmál. „Důležité je, že jsme v bezpečí, že ano? A lidé z města také. Máme tedy zač být vděčni."

„Ano," zabručel zamyšlený Bowgentle. „Nemůžeme ale podceňovat granbretanskou vědu. Existuje-li nějaká cesta, jíž by se

k nám mohli dostat, pak ji najdou. Tím si můžeme být jisti.“

Hawkmoon přikývl.

„Máš pravdu, Bowgentle,“ ukázal na Rinalův dar. Ležel uprostřed prázdného jídelního stolu, zahalený v podivné, světle modré záři, která prosvítala okny ven. „Musíme držet ten předmět v nejbezpečnější pokladnici. Mějme na paměti, co řekl Rytíř. Bude-li zničen, vrátíme se okamžitě zpět do našeho času i prostoru.“

Bowgentle přistoupil ke stroji a opatrně jej zvedl.

„Spolehněte se, postarám se, aby tato věc byla v bezpečí,“ oznámil.

Když vyšel z pokoje, Hawkmoon se opět otočil a zahleděl do krajiny za oknem. Prsty hladil Rudý amulet.

„Rytíř mi řekl, že se tady opět objeví se zprávami a poselstvím pro mne,“ řekl. „Teď už nemám nejmenší pochybnosti, že je to služebník Kouzelné hůlky a že až opět přijde, budu muset opustit hrad Brass, opustit tuto svatyni a vrátit se zpátky do světa. Na to musíš být připravena, Yisseldo.“

„Teď o tom nemluvme,“ řekla. „Raději oslavme naši svatbu.“

„Ano, to bude nejlepší,“ odpověděl s úsměvem. Nedokázal ale zcela zapomenout na to, že někde tam, oddělen od nich nejistou bariérou, existuje svět, ohrožovaný Temným impériem. Vysoko si cenil tu chvilku odpočinku, ten čas, který mohl věnovat milované ženě, věděl ale dobře, že se zakrátko vrátí zpět do tamtoho světa, aby opět vybojoval bitvu s mocí Granbretanu.

Ale teď, v tuto chvíli, se směl těšit svým štěstím.

OBSAH:

KNIHA PRVNÍ

Kapitola 1. – Soriandum 7
Kapitola 2. – Huillam D'Averc 12
Kapitola 3. – Přízraky 21
Kapitola 4. – Mechanická bestie 29
Kapitola 5. – Stroj 35
Kapitola 6. – Koráb Šíleného boha 44
Kapitola 7. – Prsten na prstu 55
Kapitola 8. – Člověk Šíleného boha 66

KNIHA DRUHÁ

Kapitola l. – Čekající rytíř 77
Kapitola 2. – Hrad Šíleného boha 83
Kapitola 3. – Hawkmoonovo dilema 91
Kapitola 4. – Moc Amuletu 100
Kapitola 5. – Řež v trůnním sále 105
Kapitola 6. – Bestie Šíleného boha 109
Kapitola 7. – Potyčka v taverně 116
Kapitola 8. – Tábor Temného impéria 130
Kapitola 9. – Cesta na jih 140
Kapitola 10. – Pád Kamargu 144
Kapitola 11. – Rytířův návrat 156
Kapitola 12. – Útěk do předpeklí 166

Michael Moorcock

Amulet Šíleného boha

Obálka Jana Komárková
Překlad Jiří Pilch
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Magda Novotná, Helena Šebestová
Sazba provedena v LaTEXu na počítačích firmy PragComputer
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod, a.s.

Vydalo Nakladatelství Laser
jako svou 92. publikaci.
Edice FANTASY svazek 19.
Plzeň 1994, vydání 1.
Náklad 8 000 výtisků.

Prodejní cena 67 Kč

